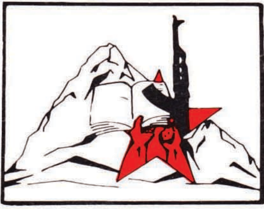

SERXWEBÛN

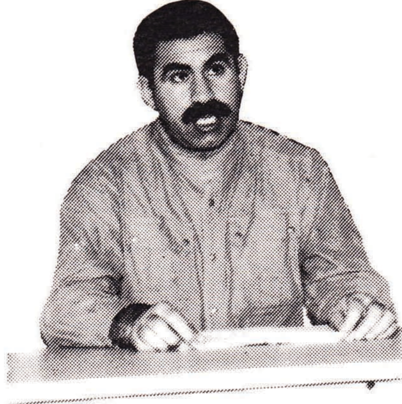
JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı: 40/Nisan 1985/2-DM.

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN:

YİĞİT KÜRDİSTAN HALKI CEPHE BAYRAĞI ALTINDA TOPLANALIM ve SAVAŞALIM

«Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı, aynı zamanda halkımız için yeni bir yaşam biçiminin ilanıdır. Açık ki, bu, yediden yetmişe, kadın-erkek savaşan bir halk gerçekliğinin yaratılması demektir. Bugüne kadar adımız da dahil ulusal ve insanlık onurumuz düşman çizmeleri altında çiğnendi, geleceğimiz ve umutlarımız karartıldı. Bugün elimizden zorla alınan her şeye devrimci bir intikamla karşılık vererek zorla ve yeniden sahip çıkma dönemidir. Bağımsızlık ve onurlu bir yaşama, kısaca insanlığa ulaşmamız, hiçbir şart koşmadan, durup dinlenmeden yükselteceğimiz direnişe bağlıdır. Önümüze konulan sahte kurtuluş yollarına itibar etmeyeceğiz. Dilimiz ve kültürümüzün korunup, geliştirilmesinin ulusal bağımsızlık onurumuzu korumaya bağlı olduğunu bilerek, her şeyi bu kutsal amacın hizmetine koşacağız. Ulusal Kurtuluş Cephesi, bu anlamda ezilen, sömürülen, baskı altına alınan, ama direnmek isteyen halkımızın her şeyidir.

Bu bayrak altında toplanmalı, bizi bölüp parçalayan düşünce ve davranışlardan hızla sıyrılmalıyız. Biz, içine itildiğimiz bu utanılası karanlığı kendi ellerimizle yırtıp, geleceğimizi kendi ellerimizle yaratacağız. Bu açıdan ne düşmanlarımızın çokluğu ve ne de kendi olanaksızlıklarımız bizi düşündürmektedir. Çünkü biz, kendi geleceğini yaratmaya karar vermiş bir halkın en yenilmez zannedilen düşmanları yendiğini, en aşılmaz zannedilen engelleri aştığını, yürekleri ve bilekleriyle savaşan dünya halklarının zengin pratiklerinden de bilmekte ve bu halklara dahil olmanın kıvancını şimdiden yaşamaktayız. Artık ülkemizdeki her insan düşmana karşı bir silah durumundadır. Kaybettiğimiz her şeyi yeniden kazanmanın kararlılığı ve inancıyla atıldığımız bu öz savaşımızda zafer bizim olacaktır!»

YAZISI ORTA SAYFADA

ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİNİN İLANINA KIŞ BOYU SÜRDÜRÜLEN YOĞUN EYLEMLERLE VARILDI

Eniya Rigarîya Netewa Kurdistan (Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi)'nın ilanı, yurtsever halkımızda büyük bir coşku ve sevinç yaratırken, düşmanı bir kez daha korkusunda boğdu.

ERNK'nin ilanına kış boyu süren hazırlık eylemleriyle varıldı. Bu kış, hem düşman ve hem de halkımız açısından geleceğin tayin edilmesi bakımından çok önemli bir süreç durumundaydı. Halk kitleleri, özellikle 15 Ağustos sonrasında bu kışı bahara güçlü ulaşmanın hazırlık dönemi olarak görür ve baharla birlikte güçlü bir atağa kalkışı beklerken; düşman bahara ulaşmadan öncüyü tüketmenin, halkla bağlarını kesmenin yoğun hesapları içinde bulunuyor, buna yönelik çok yönlü uygulamaları hayata geçiriyor; diğer bazıları ise PKK'nin ağır yenilgiler alacağı ve dolayısıyla, "biz demedik mi" diyecekleri günleri bekliyorlardı. Ancak bahara ulaşırken sonuç, ne düşmanın ve ne de sinsi bir bekleyişin sahiplerinin düşündükleri gibi oldu.

devamı 11. Sayfada

KIZILDERE DİRENİŞÇİLERİNİ YÜKSELEN MÜCADELEMİZLE SELAMLIYORUZ!

«Karşı-devrim kampında bu ve, benzeri bir çok gelişme gözönüne getirildiğinde devrimcilerin her zamankinden daha fazla hazırlıklı olmaları gerektiği kendiliğinden açığa çıkmaktadır. O halde 12 Martlar'da doruk noktasına çıkarılan, ama bir türlü rayına oturtulamayan devrimci-demokratik hareketin görevlerinin hiç olmazsa bundan sonra yerine getirilmesi gerekmektedir. Geçmişte büyük kardeşin küçük kardeşe yapamadığını, bugün yürüyebilen küçük kardeşin büyük kardeşe yapabileceğine derinden bir inanç besleyerek, tasfiyeci sol'un dayattığı reformizmin zehirli iğnesinden sıyrılarak, parti ve cephe düzeyindeki devrimci birliklerini yeniden yükseltebilmelidirler. Önemli bir birikimin yanısıra, bu görevin yerine getirilmesinde geniş bir sol kitleye de sahip bulunulmaktadır.»

YAZISI ARKA SAYFADA

ERMENİ KATLİAMI'NIN 70. YILDÖNÜMÜ TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİNİN BAZI ÖZELLİKLERİ VE KÜRDİSTAN'DA YÜRÜRLÜKTE OLAN ULUSAL İMHA SİYASETİ!

«Eğer toptan imha olmak istemiyorsak, bu düşman karşısında bizim de ilerici insanlığın, direnen insanlığın nesi varsa ve kendi tarihimizde direnme adına sahip çıkılması gereken ne varsa hepsine sahip çıkarak ve bunları toplumumuzun emekçi kesimlerinin çıkarlarıyla kaynaştırarak, sonuna kadar direnme zorunluluğumuz vardır. Yok etme savaşına karşı, ulus olarak var olmak ve özgür bir toplum, bağımsız bir ülke olmak bunu gerektiriyor.

O halde, bu katliamlardan çıkarılması gereken dersler son derece açıktır ve bunlar da bizi her yönüyle; direnişi daha da yükseltmede, örgütlenmede ve yaratıcı bir pratik sergilemede başarılı olmaya zorunlu kılıyor. Ulusal ve toplumsal varlığımıza dayatılan bu katliamları, devrimci intikam görevlerimizi dayatarak, boşa çıkaralım!»

YAZISI 6. SAYFADA

Arnavutluk Emek Partisi Genel Sekreteri, Demokratik Cephe Genel Konseyi Başkanı, Halk Ordusu Başkomutanı

ENVER HOCA ÖLDÜ!

Arnavutluk Emek Partisi Genel Sekreteri ve Arnavutluk halkının lideri Enver Hoca, 11 Nisan 1985 günü kalp yetmezliğinden öldü. Arnavutluk Ulusal Kurtuluş Hareketinin gelişmesi, ulusal bağımsızlığın kazanılması ve bu zaferin öncü gücü olan Arnavutluk Emek Partisi'nin ilk oluşumundan günümüze kadar sağladığı gelişmeler, Enver Hoca'nın önderliği altında gerçekleştirilmiştir.

Arnavutluk, uzun bir süre Osmanlı İmparatorluğunun sömürgeci boyunduruğu altında kaldı. Balkanlar'da gelişen burjuva ulusal hareketler neticesinde Osmanlı egemenliği de Arnavutluk'ta son buldu. II.Emperyalist Paylaşım Savaşına kadar krallıkla idare edilen feodal-komprador bir düzen hüküm sürdü.

1930'lu yıllardan itibaren tüm dünyayı tehdit eden faşizmden, Arnavutluk da doğrudan etkilendi. Emperyalizm ve faşizmle işbirliği içinde olan feodal-kompradorlar ve onların iktidardaki temsilcisi Kral Zogo'nun İtalyan faşizmiyle kurduğu işbirliğiyle Arnavutluk'ta faşist bir diktatörlük inşa edildi.

Bu dönemlerde Fransa ve Belçika'da öğrenim gören Enver Hoca, Fransa Komünist Partisine üye oldu. Daha genç yaşlarında politikayla ilgilendi, bir kaç kez tutuklandı. Ülkesine döndükten sonra bir yandan öğretmenlik yapıyor, diğer yandan da

devamı 22. Sayfada

KÜRDİSTAN HALKI 1985 NEWROZ'UNU CEPHE BAYRAĞINDA SOMUTLAŞAN DİRENİŞ VE BİRLİK RUHUYLA KARŞILADI!

Yazısı 19. Sayfada

TURGUT ÖZAL'IN GEZİLERİ VE WASHİNGTON-ANKARA-RİYAD ÜÇGENİ!

Yazısı 2. Sayfada

SERXWEBÛN BİZİ HALEN İNANÇSIZ OLANLARA ANLATSIN!

Yazısı 4. Sayfada

AMERİKANCI DEMOKRASİ MODELİ VE TÜRKİYE UYGULAMASINDA VARDIĞI AŞAMA

Model tutmadı. 12 Eylül programının gereği olarak uygulamaya konulan ABD cunta planı gelinen aşamada ciddi bir tıkanmayla yüz yüze kaldı. Amerika ve Avrupa merkezleriyle Ankara arasındaki trafik gözden saklanamayacak bir yoğunluk kazandı. Bu yoğun trafik neden gerekmiştir ve Türkiye siyaset sahnesinde hangi gelişmelere yol açacaktır; şimdi iç ve dış çevrelerin Türkiye'ye ilişkin olarak üzerinde durduğu nokta bu olsa gerek.

6 Kasım seçimleri ve Özal hükümetinin kuruluşu ardından demokrasi tartışmaları ve sahte umutların alabildiğine arttığı bir ortamda, konuya ilişkin değerlendirmelerimizde gelişmelerin bu yönlü olacağını belirtmiştik. Çıplak bir şiddet temelinde soyguna ve aşırı sömürüye dayanan bir rejim, kaçınılmaz olarak çözümsüzlüğü içinde taşır ve zaten bunun ürünüdür. En üstte bir avuç işbirlikçi-tekelci burjuvaya dayanan ve tümüyle onların çıkarlarının bir ifadesi olarak yönetime el koyan generaller cuntası, Türkiye'deki burjuva sınıflarının her alandaki çürümüşlüğünün ve onların ne kadar zayıf temeller üzerinde yük seldiklerinin söz götürmez bir ka nıtıdır. Askeri-faşist diktatörlük iddia edildiği gibi salt "anarşi v terörü" bastırmak vb. nedenlerle ya da ordudaki generallerin iktida hırsı nedeniyle değil, tüm bu olgu ları da içine almakla beraber as olarak bu çürümüşlük nede niyle iş başına getirilmiştir. İşbir likçi-tekelci kapitalizmin doğurdu ğu bir sonuçtur. Bugün dünyanı birçok alanında benzeri gelişme lerle karşılaşılması da bu neden bir tesadüf değildir. İşbirlikçi-te kelci kapitalizm, ekonomide e büyük sömürü ve talan, politikad emperyalizme her türlü işbirlikçilik toplumsal muhalefet üzerinde sınır sız baskı ve sosyal alanda alabildi ğine yoksulluk ve işsizlik demel olduğundan, ayakta kalabilmel için kaçınılmaz bir biçimde asker diktatörlüklere ihtiyaç duymakta dır. Ve sistem bir kez bu ihtiya noktasına geldikten sonra, görünüş te hangi biçimleri alırsa alsı yönetimlerin özü değişmeyecektir

Devamı 9. Sayfad

TURGUT ÖZAL'IN GEZİLERİ VE WASHİNGTON-ANKARA-RİYAD ÜÇGENİ

Faşist rejimin başbakanı Turgut Özal, Mart ayı ortaları ile Nisan ayının ilk haftasını kapsayan iki önemli dış gezi gerçekleştirdi. Bunlar, beş gün süren Suudi Arabistan ve on gün süren ABD gezileriydi. Tüm emperyalist haber ajansları, bu gezileri, ayrıntılı bir biçimde yansıttılar. Aynı şekilde, faşist rejimin borazanlığını yapan Türk gazeteleri de, bolca resim, haber ve yorumlarla konu hakkında kamuoyunu tek yanlı bilgilendirdiler. Kimi tarihi gezi, kimi Türkiye'nin çok yönlü dışa açılım çabalarının başarısı olarak değerlendirirken, kimileri de fazla bir sonucun çıkmayacağı ve bu nedenle de abartılmaması gerektiği biçiminde ihtiyatlı davrandı. Ama sorunun özüne, gezinin esas amacına hiç bir çevre yanaşmak istemedi, ya da emperyalist sistemin çıkarları gereği böyle davranmak zorundaydılar.

Turgut Özal'ın Riyad-Washington gezilerini, ABD politikasının bölgeye egemen kılınmasında yapılan görev bölümünün açığa çıkması, Avrupa modellerine ve dayatmalarına fazla itibar edilmeyeceği ve artık tüm sorunların ABD politikalarıyla çözümleneceğinde ısrar edileceği noktasında düğümlenen ilişkilerin vardığı bir aşama, daha önce yapılan gizli uzlaşma ve anlaşmaların su yüzüne çıkması olarak değerlendirmek mümkündür.

ABD emperyalist-kapitalist sistemin lideri olarak, Ortadoğu'da her türlü devrimci gelişmeyi ezip, tam bir egemenlik kurmak istiyor. Fakat bölgede çözümlenemeyen bir yığın Ulusal ve toplumsal sorun, sistemin ve işbirlikçilerini tehdit edercesine kendisini dayatmıştır. Sorunların çözümüne önderlik etmesi gereken devrimci güçlerden kaynaklanan yetmezlikler, gelişen küçük-burjuva önderliğinin teslimiyetçiliği ve tasfiyeciliği, sorunları daha da ağırlaştırıyor. Hem devrimci kampın, hem de karşı-devrimci kampın bölge üzerinde tam anlamıyla hakimiyetlerini kuramayışları, istikrarsızlığı derinleştiriyor, istikrarsızlık ise çelişkilerin derinleşmesine ve açıkça çatışmalara dönüşmesine yol açıyor. Mevcut gelişmeleri, her iki sistem de kendi lehine çevirmek istiyor. İşte bu noktada, karşı-devrimci kamp içinde tartışılan ve çözüm yolu aranan husus, bölgedeki istikrarsızlığın hangi politikalarla istikrara dönüştürüleceğidir. Burada, ABD politikaları öne çıkıyor ve Avrupa'nın önerdiği "demokrasi" modelleri, istikrarsızlığı daha da derinleştiren bir çözüm yolu olarak kabul ediliyor. Kuşkusuz, sorunları çözümlemedeki farklılıkların, ekomomik çıkarlardan kaynaklanan, yani Ortadoğu pazarlarına egemen olma savaşımından doğan nedenleri de var.

Washington-Ankara-Riyad üçgeni hangi sorunlara çözüm bulmak istiyor, bu sorunların çözümünde, başkentler hangi rolleri yükümlenmişler ve tüm bu sorunları çözebilme başarısı gösterebilecekler midir?

Her şeyden önce, çözümlenmesi gereken en önemli sorun, geniş boyutlar kazanan ve ağır etkisini, giderek daha da hissettiren bir İran-Irak savaşı var. İran, Saddam diktatörlüğünü yenilgiye uğratmak ve kesin sonuca varmak için atağa geçti. Buna karşılık emperyalist-kapitalist sistem ve bölge gericiliği, tüm gücüyle Saddam rejimini yaşatmak istiyor. En gelişkin savaş araçlarıyla Irak ordusu donatılırken, Suudi Arabistan dolarları akıtmakta, Mısır ve Ürdün ise insan gücünü sunarak güç ve destek vermektedirler. Bu durum, İran ile bölge gericiliği arasındaki çelişkilerin sertleşmesine yol açıyor, İran'ın emperyalizme karşı daha da radikal tutumlara yönelmesine neden oluyor.

Yunanistan'da, Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden dolayı ABD yanlısı politikacıların ve ordu içindeki tasfiyelerle faşist subayların etkinliklerinin kırılması, Arap ülkelerinin ilerici ve radikal yönetimleriyle ilişkilerinin yoğunlaşması, ekomonik ve ticari anlaşmaların geliştirilmesi, ABD ve TC'yi, Reagan yönetiminin ifadesiyle, bölgesel dengeleri etkileyecek kadar, değerlendirilen ve rahatsız eden bir durumdur. Bu sorunların yanısıra Kıbrıs işgali ve Ege'deki adalar sorunundan dolayı TC ile olan çelişkiler, NATO bünyesindeki politikalara zaman zaman tavır alış, ABD üslerinin sökülmesine ilişkin takınılan tutum ciddi rahatsızlıklar ve kaygılar yaratan durumlardır.

ABD'yi ve bölgedeki işbirlikçilerinin politikalarını işlemez kılan, etkinliklerinin gelişmesini engelleyen diğer önemli diğer dış sorunlar ise Filistin ve Lübnan sorunu, Suriye'nin Hafız Esat önderliğinde içte ve dışta daha da güçlenen konumu ve bu üç gücün tasfiyeciliğe karşı direnişi yükseltmeleri, İsrail siyonizminin ordularını geri çekmek zorunda kalması, tüm bu gelişmelerin ürünü olarak Reagan öcülüğünde başta Filistin Direnme Hareketi olmak üzere bölge direniş hareketlerini tasfiye girişimlerinin boşa çıkartılması ve tüm bunların devrimci güçler lehine önemli gelişmelere yol açabilecek zeminler oluşturmasıdır.

Görüleceği üzere, sömürgeci faşist rejim, sınırlarının dört bir yanında önemli sorunlarla karşı karşıyadır ve rejim bu sorunları, varlığının devamını tehlike altına sokan sorunlar olarak görüyor. Bu nedenle de, bir an önce, bu sorunlar yumağı içinden güçlü çıkmak istemekte ya da en azından istikrarsızlığa yol açan ve kendisini tehdit altında tutan ve bu sorunlara taraf olan güçlerle çelişkilerini dondurmak veya geçici bir süreyi de kapsasa, kendisiyle uzlaşır bir konumda tutarak, kendi durumunu kurtarmak istiyor. Fakat ne olursa olsun, rejim kendisini büyük tehlikelerle karşı karşıya hissetmektedir. Dış siyasal gelişmelerin ve olayların taşıdığı tehlikeyi, rejimin savunucusu basın organları da sık sık dile getiriyorlar. Örneğin Milliyet gazetesinde, M.Ali Birand, bu durumu, *"dört sınırında da alevler yanan Türkiye"*cümlesiyle oldukça net bir şekilde ifade ediyor.

Türkiye'deki rejim, iç siyasal ve ekonomik gelişmeler açısından da büyük bir tehdit altındadır. Kürdistan'da gelişen Ulusal Kurtuluş savaşımı, cephe silahıyla yeni bir boyut kazandı. Yaygın silahlı eylemler, tüm devlet varlığını ve en büyük koruyucu gücü ordusunu, büyük çıkmazlarla karşı karşıya bıraktı. Kürdistan'da yaşanan bu gelişmeler karşısında, sömürgeci faşist rejimin temsilcileri, sık sık, iç ve dış gelişmeleri tartışmak ve tedbirler geliştirmek için Yüksek Askeri Şura, Parlamento vb. toplantılar düzenlemektedirler. Açık ki rejimin temsilcileri tarafından sözü edilen iç gelişmeler, Kürdistan'da PKK öncülüğünde gelişen Ulusal Kurtuluş savaşımı ve HRK'nin as keri eylemleri ile bunların yol açtığı sorunlardır. Nitekim HP'nin bir sözcüsü olan Günseli Özkaya, *"devlete karşı gelişen yıpratma, kemirme ve çökertme"*eylemlerinin vardığı tehlikeli boyutlara işaret ederek, durumun, kendileri açısından taşıdığı önemi dile getiriyordu.

Yine TC, önemli ekonomik sorunlarla da karşı karşıyadır. Ekonomi, tamamen çürüyen ve kendisini yeniden üretemeyen, yeni-sömürge sanayiinin en basit yatırımları için dahi finansman bulamayacak kadar bir tükenişi yaşıyor. Halkın temel gıda maddelerini, elinde avucunda ne varsa gaspederek yaptığı ihracat ve kazandığı döviz de son sınırına vardı. Bu nedenle, rejimin, kendi ekonomik olanaklarıyla bu ihtiyacını karşılaması mümkün değildir.

İşte Özal'ın gezileri, içte ve dışta yaşanan bu sorunlara çözüm bulmak, sistemi güçlü bir biçimde bu çelişkiler yumağı içinden çıkararak, bölge üzerinde etkinliğini arttırmak amacını taşıyor, bu sorunlara çözüm yolları bulunmak isteniyor. Tabii ki bu sorunlara çözüm aranırken ABD, Türkiye ve Suudi Arabistan ortak ve ayrı ayrı rollerini oynayacak ve her biri üzerine düşeni yerine getirmeye çalışacaktır.

ABD emperyalizmi, bölgede, politikalarını gerçekleştirmek için islam faktörünü de kullanarak Ankara ve Riyad'a ayrı ayrı misyonlar yüklemiş durumdadır. Daha doğrusu Washington-Ankara-Riyad arasında, bu konuda yapılmış bir görev bölümü vardır.

Suudi Arabistan, islam aleminin liderliği adına manevi, sahip olduğu petrol zenginliğinden gelen dolarlarla da maddi gücünü kullanırken; Türkiye, taşıdığı nüfus potansiyeli ve sahip olduğu ordu gücünü, ABD emperyalizminin ve Ortadoğu gericiliğinin hizmetine koşmak görevini üstlenmiştir. Bu rollere karşılık, TC, kendisinin, ekonomik açıdan güçlendirilmesi, ihraç ürünlerinin ihtiyaç duyduğu pazar, ordunun güçlendirilmesi için donanım ile yatırım ve finansman ihtiyacını karşılamak için kredi isterken, Suudi Krallığı da, bölgedeki devrimci gelişmelerin tehdidi karşısında varlığının güvence altına alınmasını istemektedir. Doğal ki ABD emperyalizmine de her düzeyde önderlik görevi düşüyor.

Bankası, İslam Ortak Pazarı gibi adlarla da bölge gericiliğini bir çatı altında örgütlemeye çalıştığı dönemlerdir. ABD doğrudan kendisinin yapamayacağı bir çok şeyi, geçmiş Osmanlı mirasını ve islam faktörünü de kullanarak Türkiye vasıtasıyla yapmak istiyordu. Zaten bu durum, içine girdiği ekonomik ve siyasi krizi, Ortadoğu'nun bol gelirli

Daha önceleri, kendisini bir batı ülkesi olarak gören ve öyle hareket eden Türkiye'nin, islamlık adına Ortadoğu'ya açılışının, 1980'li yıllardan itibaren, yani faşist cuntanın işbaşına getirilişinden sonra yaygınlık kazandığını görüyoruz. Bu dönemler ABD'nin Reagan önderliğinde bölge üzerinde denetimini zor yoluyla tesis etmeye ve İslam Birliği Konferansı veya İslam

petrol alanlarına egemen olmayla atlatmak isteyen ve bu nedenle de yayılmacı emeller taşıyan TC'nin politikalarıyla da uygunluk arzetmekteydi. Faşist Evren ve Özal başta olmak üzere rejimin bir çok ileri gelen temsilcisi ve basınının sık sık İslam'ı savunan Osmanlı'dan bahsetmeleri boşuna değildir. Türk

Devamı 21. Sayfada

KÜRDİSTAN SÖMÜRGE VALİLERİ TOPLANTISI YAPILDI

17 Nisan 1985 günü, Antep'te içişleri bakanı Yıldırım Akbulut'un başkanlığında, Emniyet Genel Müdürü Saffet Arıkan Bedük ile 20 il'in valilerinin katıldığı bir toplantı yapıldı. Aslında buna, sömürge valilerinin toplantısı demek daha doğrudur.

Toplantının konusu, "Doğu'daki son olayların değerlendirilmesi ve hudutta kaçakçılığın engellenmesi olarak yansıtıldı. Özünde ise doğrudan KUKM'nin katettiği gelişmeler ile ilgilidir. 21 Mart 1985'te KUKC'nin ilanıyla, Kürdistan yeni bir sürece girdi, halkımız ise güçlü bir silaha kavuştu. Sürecin özelliğine uygun olarak, Türk sömürgeciliğinin askeri ve ekonomik kuruluşları ile yerel işbirlikçi milis teşkilatına, ajanlarına karşı yaygın eylemler gelişti. Gelişen bu eylemler, düşmanı manevi açıdan yıpratırken, halkımızın maneviyatını yükseltiyor, siyasal ve askeri örgütlenmemiz için koşulların olgunlaşmasına yol açıyor.

Daha önceleri, "yok ettik, kökünü kazıdık" dedikleri ulusal kurtuluş savaşımıza karşı, sömürgeci faşist rejimin yeni tedbirler arayışına yönelmesi, sorunu daha da köklü ele almak istediklerini gösteriyor. Artık sorunun kof ajitasyonlarla, yalan ve demogojiye dayalı propagandalarla çözülemeyeceği, halkın ve devrimci-demokratik güçlerin aldatılamayacağı anlaşılmış durumdadır. Türk sömürgecileri, kendisine karşı ekonomik, siyasi, askeri kültürel.... vb. her alanda savaşan bir gücün, PKK ve öncülüğünde kurulan KUKC ve HRK'nin varlığını kabul ve bununla açık bir savaş yürütmek gerektiğini itiraf etmek zorunda kalmıştır. Nitekim içişleri bakanı toplantı sonunda yaptığı açıklamada, "Doğu'da gelişen olaylar, henüz bölücülüğün kökünün kazınmadığını gösterdi" diyerek gerçeği kendi ağzıyla itiraf ediyordu.

Türk sömürgecileri, Kürdistan'daki eski klasik yönetim sistemlerini aşıp kendilerini yenilemek istiyorlar. Buna sömürge yönetiminin restorasyonu çabaları da denilebilir. Türkiye'de sıkıyönetimler kaldırılıp, "normal" bir yönetime geçişin hazırlıkları yapılırken, Kürdistan'da olduğu gibi devam ediyor ve üstelik son toplantıda da açığa çıktığı gibi emniyet ve diğer ek tedbirlerle daha da fazla baskıların geliştirilmesine çalışılıyor. Sistemli bir merkezileşmenin daha yoğunlaşması, emniyet genel müdürünün katılımıyla da salt idari alanda değil emniyet alanında da bir merkezileşmenin sağlanması ve bölgeler arası koordinasyon daha da arttırılarak, Kürdistan'daki sömürge yönetimi güçlendiriliyor. Bu objektif olarak böyledir ve son yapılan bölge valileri toplantısı da bunun böyle olduğunu kanıtlamıştır. Yani Türkiye'de ayrı bir yönetim sistemi, Kürdistan'da ayrı bir yönetim –sömürge yönetimi– sistemi. Bundan sonra bir yandan Kürdistan'daki yönetimin merkezileşmesi daha da yoğunlaştırılırken, diğer yandan ajan ve milis örgütlenmesini geliştirecek ve kontr-gerilla faaliyetleriyle halkımıza karşı bir özel harp başlatılacaktır. TC'nin böylesine yeni arayışlar içine girmesi, bir ölçüde gelişen ulusal kurtuluş savaşımıza karşı geçmişteki faaliyetlerinin başarısızlığını kabul etmek zorunda kalmasıdır.

Aynı toplantıda, hududtaki "kaçakçılık" sorununun da görüşüldüğü belirtiliyor. Bunun görünüşte ekonomik ve ticari önlemleri kapsadığı zannedilse de, hiçbir ilgisi olmadığı, yine yapılan açıklamadan da hemen anlaşılacağı gibi, doğrudan doğruya gelişen KUKM'yle bağlantılı siyasi bir karekter taşıdığını anlamak mümkündür.

Türk sömürgecilerinin bir çok kez itiraf ettikleri gibi, sınırlar üzerinde denetimi kalmamış ve devrimcilerin bu alan üzerindeki faaliyeti engellenememiştir. Faşist rejim, bu nedenle Irak ve Suriye'yle çeşitli anlaşmalar yaparak sınır üzerinde hem denetimini arttırmak ve hem de çalışmaları engellemek istiyor.

Çeşitli güvenlik tedbirlerinin yanısıra, esas olarak da sınır ticaretini geliştirmek adına kaçakçılığa yasal bir görünüm verdirmek istiyorlar. Böylece kendisiyle işbirliği yapanların her türlü kaçak malı getirip pazarlamalarına izin verecek ve yaratacağı ajan bir şebekeyle bu alan üzerinde denetimini artırmaya çalışacak.

Büyük çoğunluğu yoksul olan ve başka geçim kaynağı olmayan bu emekçiler, gerçek kurtuluşlarının sağlanacağını kavradıkları Bağımsız ve Özgür bir Kürdistan mücadelesinde gerekli yerlerini alarak davalarına sahip çıkmaktadırlar. Zaten bu durumu, Türk sömürgecileri, "kaçakçılık ile bölücülük içiçe gelişiyor" diyerek, tutumlarının doğrudan siyasi bir özellik taşıdığını ifade ediyorlar. Son dönemdeki sınır uygulamalarından da anlaşılıyor ki, bu yönlü çabalara hız verilmiş ve Türk sömürgecileri bu konuda kısa bir süre içinde sonuç almak istiyorlar. Geçimini kaçakçılıkla temin etmek zorunda olan emekçilerle, ulusal kurtuluş mücadelemizin bütünleşmesini engellemeye çalışıyorlar.

KUKH önünde engel ve tehdit oluşturan bu girişimler tamamen boşa çıkartılacak, daha önceleri mayınlarla, tel örgülerle, jandarma kuvvetiyle engellenemeyen mücadelemiz, yeni yöntemleri de aşarak gelişecek ve gelişen mücadelemiz tüm bu tedbirleri de işlersiz kılacaktır.

●THKP/C MANİSA DAVASINDA İKİNCİ KEZ İDAM KARARI!

Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Nolu Askeri Mahkemesinde görülen THKP/C örgütü ile ilgili dava sonuçlandırıldı.

Daha önce de aynı mahkeme tarafından karara bağlanmış olan bu dava, yargıtaya gönderilmiş, ancak faşist yargıtayca çeşitli nedenlerle bozulmuştu. İkinci kez görülen davada, Remzi Karakaş, Muharrem Ender Öndeş ve İsmet Ali Şen adlı devrimcilere idam cezası verilirken, Mustafa Pekdoğru da müebbet hapis cezasına çarptırılmıştır.

Dev-Yol Adana Davası Sonuçlandı:

6. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı'na bağlı 2 Nolu askeri mahkemesinde görülen Dev-Yol davası sonuçlandırıldı. Faşist yargı organlarınca 5 devrimciye idam, 11 devrimciye de müebbet hapis cezasının verildiği davada 20 kişi 5 ila 10 yıl arası hapis cezasına çarptırıldı ve 88 kişi de beraat ettirildi.

İdam cezasına çarptırılan devrimcilerin adları şöyle: Mahmut Eğimli, İsmail Türker, Bircan Biçer, Baki Üver ve İsmet Erdoğan.

●ANA DEV-SOL DAVASINDA 9 TAHLİYE

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Nolu Askeri Mahkemesinde görülen Ana DEV-SOL davasında, daha önce 2'si için idam istenen 9 devrimci tahliye edildi.

Faşist Milis Örgütü MHP'nin Genel Başkanı

TÜRKEŞ SERBEST BIRAKILDI

Kapatılan MHP'nin Genel Başkanı Alpaslan Türkeş 10 Nisan 1985 günü, "mahkeme kararınca" tahliye edildi. Türkeş, 4 yıl 5 ay 18 gündür tutuklu bulunmaktaydı.

Faşist milis örgütü MHP'nin Genel Başkanı Türkeş'in, "delil yetersizliği ve sağlık gerekçesi" ile tutuklu bulunduğu 4,5 yıl sonra serbest bırakılması hiç kimseyi şaşırtan bir gelişme değildi. Ancak yine de, bazı gerçekleri açığa çıkarması açısından üzerinde durmayı gerektiren bir gelişme olduğu da muhakkaktır.

Türkeş neden serbest bırakılmış ve bu neden 4,5 yıl sonra bu dönemde olmuştur?!

Bilindiği üzere MHP, faşist milis örgütlenmesiyle devleti resmi kolluk görevlerinin yanısıra korumaya yönelik olarak geliştirilmiş azgın-paravan bir örgüttür. Düzenin resmi kolluk kuvvetlerinden ayırıcı özelliği, faşizmin taban örgütlenmesini yaratmayı amaçlayan ve devletin doğrudan karşı karşıya gelmeyi kendisi açısından yararlı bulmadığı güçlerin önüne çıkarılan, doğrudan kontr-gerillaya bağlı olarak faaliyet yürüten azgın bir faşist örgütlenme olmasıdır. Nitekim MHP, rolüne uygun olarak 12 Eylül öncesinde bizzat Özel Harp Dairesi tarafından tespit edilen hedeflere yönelerek, yüzlerce demokratı, yurtsever devrimcinin öldürülmesiyle sonuçlanan cinayetler, sınıf mücadelesinin yönünü saptırma ve kitlelerde panik yaratarak devletin koruyuculuğuna sığınma eğilimlerini güçlendirmeyi amaçlayan kitle katliamlarına varan provakasyonları gerçekleştirmiş ve sol açısından da hedef şaşırtıcı bir rol oynamıştır. Kısaca MHP, düzenle en küçük bir çelişkisi bulunmayan ve tersine onun hastalıklı bünyesinin doğurduğu, ideolojik-politik gıdasını TC'nin temellerinden alan bir organizasyondur. Ancak düzenin doğurduğu bu örgüt, efendilerinin planlarının da ötesinde faaliyet ve eylemleriyle, TC'yi hiç de hazırlıklı olmadığı gelişmelerle de karşı karşıya bırakabilmiştir. Bu nedenledir ki, 12 Eylül'de, diğer düzen partileri gibi, MHP'nin de yönetici ve taraftarları tutuklanmış ve cuntanın "sağ"a da "sol"a da karşı olduğu izlenimi yaratılmak istenmiştir. Süren mahkemelerde "sanık sandalyesinde olmamamız gerekirdi" derken, Türkeş ve diğer MHP'liler aslında bir gerçeğe parmak basmaktaydılar.

12 Eylül'de iktidarı ele alan askeri-faşist cunta, ordu herşeye doğrudan el koyduğu ve doğrudan resmi kolluk kuvvetleri devrede olduğu için tümüyle teşhir olmuş ve rolünü tamamlamış olan MHP'ye de gereksinim duymamaktaydı. Üstelik MHP, tasmayı tutan ellere rağmen çizmeyi de aşmış durumdaydı.

Ancak bugün görülmektedir ki, düzenin resmi kurumları korkunç ölçüde yıpranmıştır ve tek başına yetmemektedir. Özellikle 15 Ağustos sonrasında en net biçimde görülen bu gerçek hiç kimse tarafından inkâr edilemez bir olgudur. Askeri-faşist cunta 4,5 yıldır, sürdürdüğü operasyonlara, işkence ve katliamlara rağmen, devletin çatırdayan temellerini onarmak bir yana daha da oyulmasına neden olmuş, devrimci güçlere ve halka yönelik saldırıları doğrudan üstlenen ordu yıpranmış, kitleler nezdinde yüzü daha da açığa çıkarak teşhir olmuş ve hatta kendi içinde bile yoğun çelişkileri yaşar olmuştur. 15 Ağustos devrimci atılımı sonrası, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bastırma ve yoketme amaçlarına bağlı olarak, sürekli operasyon halindeki ordusuna rağmen, sivil milisler örgütlemeye kalkışması ve bu amaçla kanun çıkarması da düzenin resmi kuvvetlerinin gelişmeler karşısındaki aczini görmek için yeterlidir. Düzen, artık en acil biçimde yeni araçlara ihtiyaç duymaktadır. Ve işte Türkeş, tam da bu noktada serbest bırakılmış, MHP davası kapatılmak istenmiştir. Gerekçelerin tümüyle birer bahane olduğunu söylemek bile gereksizdir. Bu durum, MHP ve generaller arasındaki anlaşmazlığın da bir taktik olduğunu ortaya koymaktadır. Düzenin tam savunucuları için olduğu gibi, bunlar arasında da daha çok düzenin savunuculuğunun nasıl en iyi yapılabileceği noktasında bir "anlaşmazlık" varsa da, bunda da köklü çıkar farklılıklarından bahsetmek zordur.

Türkeş'in tahliyesi, açık ki MHP'nin burjuvazi açısından bile bir aklanması olarak görülemez. Tam tersine bu, MHP'nin varlık nedeni ve hareket mantığıyla cunta arasında bir farklılığın olmadığını ortaya koyar. Düzen kendi zayıflığını kanıtlamış ve eski bir silahına yeniden sarılma ihtiyacını duyacak kadar güçsüz olduğunu, en kör gözlerin bile görebileceği açıklıkta kanıtlamıştır.

Avrupa Parlamentosu'nun Aldığı Karar, İlerici İnsanlığın, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesine Sahip Çıkması ve Faşist Türk Cuntasını Mahkum Etmesidir.

Geçtiğimiz günlerde, Avrupa Parlamentosu, uzun bir dönemdir gündeminde olan ve yoğun tartışmalara yol açan; halkımız ve ulusal kurtuluş mücadelemizi yakından ilgilendiren önemli bir konuyu karara bağladı. Sömürgeci-faşist Türk cuntası ve onun Avrupalı destekçilerinin bütün demogoji, entrika ve ve tehditlerine rağmen alınan bu kararda, faşist Türk cuntası, beş yıla yakın bir zamandır yürüttüğü baskı, işkence ve katliamlarıyla birlikte teşhir edildi ve "sivil yönetime", "demokrasiye döndüm" iddialarının bir aldatmacadan ibaret olduğu dünya kamuoyuna açıklandı.

Tabi ki, ilerici insanlık adına alınan ve faşist Türk diktatörlüğüne vurulan bir şamar durumunda olan bu kararda, temel dayanak olarak, Kürdistan'da PKK önderliğinde yürütülen ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişiminin, bunun Avrupa alanında yarattığı yankı ve oluşturduğu saygınlığın; buna bağlı olarak Kürdistan halkının bu meşru savaşını ilerici insanlığa tanıtma yolunda yürütülen çabaların payı belirgin bir biçimde görülmek durumundadır.

Sömürgeci faşist Türk diktatörlüğü, 1980'den bu yana Kürt ve Türk halkları üzerinde yürüttüğü amansız baskılar altında, yüzbinlerce devrimci, demokrat ve ilerici insanı cezaevlerine doldurmuş, binlercesini işkenceler altında katletmiş ve dışarda yüzlercesini kurşuna dizmiştir. Özellikle, kendi geleceğini tehdit eden en büyük tehlike olan, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve öncü gücü PKK üzerinde dünyada eşine ender rastlanan barbarca bir savaş yürütmüş ve yürütmektedir. Kürdistan'da sadece Diyarbakır askeri cezaevinde dörtbinin üzerinde PKK'li kadro, sempatizan ve taraftar, 5 yıla yakın bir zamandır dünya kamuoyu önünde, en alçakça işkence ve katliamlara uğramaktadır. Faşist Türk cuntası, Kürdistan halkının geleceğini burada boğmaya çalışmış; bunun için, aralarında PKK-MK üyeleri, Mazlum DOĞAN, M.Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR'de olmak üzere, yüzlerce PKK önder, kadro ve savaşçısını işkenceler altında katletmiştir. Yine halkımıza göz dağı vermek ve muhalefetsiz bir düzen yaratmak amacıyla, yüzlerce PKK'li idamla "yargılanmış", ve bunların büyük bir bölümüne, bu karar resmen verilmiştir. Kısacası; barbar-faşist Türk cuntası, PKK'nin şahsında KUKM'ni ezmek için her türlü insanlık dışı yöntemi kendisi için mübah saymıştır. Ama, bütün bunlara, özellikle direnme savaşını ezmek için faşist diktatörlüğün sürdürdüğü açık ve gizli her türlü sinsi çabaya rağmen, PKK, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesini daha da geliştirmiş, bu mücadeleyi ilerici insanlığa mal edebilmek için yoğun çabalar sarfetmiştir. 15 Ağustos devrimci eylemleri, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin (ERNK) ilanı ve geliştirilen halk savaşı, KUKM'ni dünya ilerici insanlığı ile bütünleştirmede önemli adımları ifade etmiş; dünya kamuoyu bu gelişmelerle birlikte, Kürdistan'daki gelişmelere ve faşist diktatörlüğün uygulamalarına karşı daha duyarlı hale gelmiştir. İşte, Avrupa Parlamentosu'nun aldığı, faşist Türk diktatörlüğünü teşhir eden, halkımızın yürüttüğü meşru mücadelenin bir kazanımı olan bu kararın dayandığı temel kaynak budur.

Yoksa, bazılarının özellikle Kürt küçük-burjuva reformistlerinin yaptığı ve iddia ettikleri gibi, ülkeden ve halktan kopuk, ülke somutunda mücadeleyi geliştirmekten uzak bir biçimde, faşist Türk cuntasının teşhir ve tecritini yapmak, ilerici insanlığın desteğini almak asla mümkün değildir. Halktan ve devrimden kopuş, ve sadece halkımızın adını kullanarak, yaşamlarını Avrupa alanında garanti altına almak isteyen reformistler, çok sahte ve tamamen uşakça bir tarzda soruna yaklaşmaktadır. Geçmişte, I. Dünya Savaşı yıllarında, bazı sözde Kürt aydınlarının, Kürdistan haritasını çıkararak, emperyalist güçlerden hak talep etmesine benzer bir biçimde, bugün de modern reformistler, "Avrupa'da Kürt ilticacılar" adı altında, tamamen ağlamaklı ve uşakça bir tarzda, "dil", "okul", "kültür" sorunları ile sınırlı dayatmalarla, efendilerine yalvarmakta, ve bunlara dayanarak, güya faşist cuntadan hak koparmaya onu "teşhir" etmeye "çalışmaktadırlar." Bu baylar, bunun adına da, "dışarda, halkımıza destek alıyoruz", cuntayı teşhir ediyoruz" demektedirler. Dünyanın neresinde görülmüştür ülkeden kopuk, tamamen emperyalist efendilere dayanarak, düşmanı teşhir etmek, ilerici insanlığın desteğini almak ve böylece sorunun çözümünü sağlamak? Öncelikle, dışarda ilerici insanlığın desteğini sağlamak ve düşmanın teşhirini hızlandırmak; ancak ve ancak ülke mücadelesini her koşul altında geliştirmek ve ilerici kamuoyunda bunun saygınlığını yükseltmekle, davayı bizzat kanla, ateşle yürütmekle mümkündür. İlerici insanlık, ancak böylesi bir tarzda etkilenebilir ve davanın haklılığı onlara mal edilebilir. Bunun dışındaki, bütün yollar sahtedir.

Özellikle acındırıcı yalvarmalar, yaşamı kurtarmak için Avrupa'ya yuvalanmalar uşakçadır ve ilerici insanlık adına da onursuzluktur.

Avrupa Konseyi parlamenter asamblesinde alınan bu karar, Yunanistan ve Fransa Komünist ve Sosyalist Partilerinin etkinliğiyle alınmıştır. Ecevit yanlılarının tüm engelleme çabalarına rağmen, kararın alınmasına engel olunamamıştır.

Bu karar, aynı zamanda HRK savaşçılarının kimliklerinin ve mücadelelerinin tanınması anlamına da gelmektedir. Kürdistan'da bugün, "Kürt askerlerinin bir savaş yürüttüğü" ifade edilen ve HRK savaşçıları olarak tanımlanan partizan ve savaşçılar bu kararla haklı bir biçimde tanındılar. Bu aynı zamanda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin haklılığının ve meşrululuğunun da kabul edilmesidir.

15 Ağustos eylemlerine ve gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine "provakasyon" diye saldıran başta ÖY olmak üzere 6'lı ve diğer çeşitli "birlik"ler ve güçler de alınan bu kararla ilerici insanlıktan halkımız adına gerekli cevabı aldılar. ÖY vb. güçlerin, "terörist" ilan ederek kamuoyunda teşhir etmeye çalıştığı mücadelemizin haklılığı, utanmazlığı meslek haline getiren K. Burkay ve diğer reformist güçlere bir şamar gibi bir kez daha suratlarında şakladı.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, dünya kamuoyunda mücadelemizin tanınması, ülkede geliştirilecek ulusal kurtuluş savaşı ile mümkün olabilir. Yoksa Burkay vb. baylarımızın yaptığı gibi, işbirlikçilikte yarışmakla sağlanamaz. Bu karar, bu gerçeği gözler önünde bir kez daha serme bakımından da değerlendirilmesi gerekmektedir. Bu yönüyle de değerlendirilince mücadelemiz açısından olumlu bir kazanımı ifade etmektedir.

Avrupa Parlamentosunun aldığı kararla, kanlı yüzü bir kez daha, dünya kamuoyu önünde teşhir edilen faşist Türk cuntası, tam utanmaz bir tutumu sergilemekte gecikmedi. Faşist cuntanın temsilcilerinden biri, *"her halükârda, Türkiye bu tip kararlarla etkilenecek değildir"* derken, bir Bulgaristan örneğinde görüldüğü gibi yalan ve demogojiyle, sayfalar dolusu yazılar yazan, "Türk milletini" cihad'a çağıran cunta basını, alınan kararın üzerini örtbas etmeye çalışmaktadır. "Komünist oyunu" vb. diyerek ilerici insanlıktan yedikleri şamarın altında nedenler varmış gibi göstermeye çalışıyorlar. Yine Türk Dışişleri Bakanı suçlarının açığa çıkmasının verdiği telaşla "iç işlerine karışıldığı" iddiasıyla kararı tanımadıklarını avazları çıktığı kadar bağırıyor. Bulgaristan meselesinde kıyameti koparan, basınıyla radyosuyla sürekli bu sorunu işleyen cuntanın bu tavrı iç işlerine karışmak olmuyor da, bir katliama karşı durulmak isteniyor, sömürgeci-faşist cuntanın suçları açığa çıkarılıyor, bu mu iç işlerine müdahale oluyor.?

Bu tutum bile faşist cuntanın nasıl bir sahtekarlık konumunda bulunduğunu açığa çıkarmaktadır. Bir yandan bir halkı jenoside uğratacaksın, bir yandan da en sahte biçimde "esir Türkleri" kurtarma adı altında oyunlar oynayacaksın. İlerici insanlık bu kadar sahtekarlığa müsade etmez.

Küçük-burjuva reformistlerinin tüm umutlarını bağlamalarına rağmen, uşaklık ve işbirlikçilikle halkımızın adını bile duyuramadıkları gelişmeler, kahramanca bir direniş ile hem de kısa bir sürede duyurulabilinmiş ve uluslararası alanda önemli bir etkisi olan bu kararın alınması sağlanmıştır. Hiç bir bağımsızlık ve özgürlük değerinden taviz vermeksizin ve bunlara sonuna kadar bağlılık temelinde, halk adına en onurlu sonuçların alınacağı, bu kararla daha da net bir biçimde açığa çıktı. Direniş mücadelesine ve davaya bağlılık korunursa, uluslararası alanda da halkımız gerçek yerine oturabilecektir. Yoksa, işbirlikçilik ve uşaklıkla hiçbir yere varılamaz.

Bu gelişmeler karşısında ilerici ve demokratlara da önemli görevler düşmektedir. Avrupalı demokratlar, ilerici insanlık ve kendi adlarına alınan bu karara saygılı olarak, Kürdistan savaşçılarına sahip çıkmalıdırlar. Kürdistanlı ve Türkiyeli demokratlar, eğer dürüst ve halkımıza karşı görevlerinizi yerine getirmek istiyorsanız, Kürdistan'da gelişen mücadeleye destek olmalı, sahip çıkmalısınız. Açık ki halkımız sizlerden demokratlık görevlerinizi yerine getirmenizi istemekte, en azından Avrupalı parlamenterler kadar mücadelesine saygılı olmanızı beklemektedir.

Bu anlamda tüm ilerici ve demokratları halkımızın mücadelesine saygılı olmaya ve görevlerini yerine getirmeye çağırıyoruz.

"Yüksekova'nın bir köyünde oturan yurtsever bir köylüyle yapılan söyleşiyi gazetemiz Serxwebûn'a gönderiyoruz"

"Serxwebûn Bizi halen İnançsız Olanlara Anlatsın"

Devrimciler- *İlk olarak partimizle tanışmanız nasıl oldu? Kaç yıldır Partimizin yörenizde faaliyeti var?*

Yurtsever Köylü- Bizim yörede PKK'li peşmergeler, geçen sene geldiler. İlk geldiklerinde onları ben de gördüm. Evime gelip oturdular. Selamlarını aldım ama onları hiç tanımadığım için tam güvenemedim. Bizimle üç saat kadar konuştular, propaganda yaptılar. Baktım iyi Kürtçe bilmiyorlar ama yine de anlatıyorlar. Onlara tam anlamıyla inanamadığım için pek açık konuşmadım. Daha sonra yanlarındaki gazeteyi çıkarıp bize okudular ve açıklamasını yaptılar. Şehit arkadaşlarının resimlerini bize gösterdiler. Onlara inanabilmemiz için epeyce çaba sarfediyorlardı. Ülkemizin toprakları üzerinde çalıştıklarına ve haklı bir dava uğruna savaştıklarına beni inandırdılar. Yeni gelen bu peşmergelere hayret ediyordum. Bir gece bile evlerde kalmıyorlardı. Onlara zor bela çay, ekmek veriyorduk. Bizden yiyecek bile almak istemiyorlardı. Böyle bir zorluk içinde mücadele yürütmelerine bakarak onların gerçekten haklı bir mücadele yürüttüklerine tamamıyla inanıp, güvendik.

Devrimciler- *Partinin ilk çalışmalarıyla, şimdiki çalışmaları arasındaki farkı nasıl görüyorsunuz? Gelişmeleri nasıl izah edebilirsiniz?*

Yurtsever Köylü- PKK'li peşmergeler, yöremize gelmeden evvel, sınır karakolları ve ilçeye giden yolumuzun üzerinde bulunan köy karakolları, halkı soyup soğana çeviriyorlardı, baskı ve işkence yapıyorlardı. Kimlik kontrolü müsadesiz yapılıyordu. Buraya peşmergelerin gelmesi, etkisini hem halkta, hem de devlette duyurdu. Mesela bu yıl kimlik kontrolü yapıldığı zaman, *"kimlikleri müsaade eder misiniz abim"* diyorlar.

Geçen yıl peşmergeler, *"biz eylemler yapacağız"* dedikleri zaman biz pek inanmadık. Ama bu yıl Kürdistan'ın bir çok yerinde eylemler yaptılar ve geçen sene bize gazete okuyan ve, *"eylem de yapacağız"* diyen peşmergelerin sözü doğru çıktı. Bugün artık her söylediklerine kesinlikle inanıyoruz. Türk devleti, peşmergeler yöremize ilk geldiklerinde onlar için halk arasında, *"iki-üç ermenidirler, onlara kulak asmayın, aranıza almayın, dediklerini kabul etmeyin, devletinizle birlikte yaşayın, devlete yardım edin"* diyordu. Halk da gerçeği bilmiyordu. Yarısı bu propagandalara inanıyor, devletin söylediğini tekrarlıyordu. Diğer yarısı ise, *"hayır, bunlar eşkiya değil, ermeni de değil, biz onlara ekmeği bile zorla veriyoruz, eşkiya böyle olur mu? Onlar partilidir"* diyorlardı. MİT'lik yapan kişiler, bu partinin üzerinde çok duruyorlardı. Bir yandan halk arasında propaganda yapıyor, bir yandan da şüphelendiklerini ihbar ediyorlardı. Partiye ve peşmergelere karşı yoğun faaliyet yürütüyorlardı. Bu yıl ise halkın tümü, Partiye ve peşmergelere inanıyor. Yalnız MİT'lik yapanlar hariç.

Devrimciler- *Ajanlık ve muhbirlik yapan kişilerin şu andaki durumu nedir? Mücadele önünde engel olabiliyor mu? Faşist Türk devletine eski güvenlerini koruyabiliyorlar mı?*

Yurtsever Köylü- Eylemler yapılıp, beş MİT öldürüldükten sonra, ajanlık yapanların büyük bölümü bu işi bıraktılar. Geçen yıl hayret ettim. Üç devrimci buraya geldiği zaman, yöremizi hiç tanımıyorlardı. Yörenin hiç bir özelliğini, yollarını, köylerini, insanlarını hiç tanımıyolardı. İlkbahardan sonbahara kadar burdan Yüksekova'ya kadar tanıdılar. Köy köy, şahıs şahıs, herkesi tanıdılar. Bizim bile bilmediğimiz yolları onlar biliyordu. Üç kişinin yaptığı hünerli çalışma sonucu, 20-30 kişi olup bu hünerleriyle eylem yaptılar. Devlet, ajanlarını devrimcilerin faaliyeti karşısında koruyamaz, muhafaza edemez. Eğer muhafaza edebilseydi, Tahirê Kem ve Ferman'ı korurdu, onları ölümden kurtarırdı. Yüksekova mıntıkasında bazı gizli MİT'ler vardır. Bunlardan ikisi, karakola halkı ihbar etmeye gitmişler. Tam o esnada karakola haber gelmiş ki, Tahirê Kem ile Ferman, peşmergeler tarafından cezalandırılmış. Bu haberi duyan iki ihbarcı korkuya kapılıyor ve, *"biz ne yapalım, en iyisi gidip Partiye teslim olalım"* diyorlar. Bunlar gelip Partiye teslim oldular. Parti, onlara neden gelip teslim oluyorsunuz dediğinde şu cevabı veriyorlar: *"Şimdiye kadar gözlerimiz karanlıktı, şimdi gözlerimiz aydınlandı"* Durum öyle olmuş ki, birisinin kardeşini vursalar, yine kimseyi ihbar etmiyor. Bir şikayetleri olsa gider Partiye söylerler.

Devrimciler- *Feodal ve aşiret reislerinin durumlarını açıklayabilir misiniz? Faşist Türk devletine karşı nasıl bir tutum takınıyorlar? Partimize karşı nasıl bir tutum takınıyorlar?*

Yurtsever Köylü- Vallahi ağaların durumu kötü. Devletin yanında güvenlikleri yok. Tek kurtuluşları var o da Partinin yanına gelmeleridir. Artık ağalık yapamıyorlar. Aşiret reisleri ise, Partiye karşı kalplerinde ihanet olsa bile, aşireti onun yanında değil. Aşiret, kendi reisinin arkasından gitmiyor. Herkes çok iyi biliyor ki, –bileni de, cahili de– kimse Partinin karşısında kurtulamaz. Herkes biliyor ki, düşman adama dost olmaz, düşman hep düşmandır. Parti, halka dost olduğu için kimse ondan kaçmıyor. Ama düşman, bize zarar vermese, kâr hiç vermez. Verdiğimiz oylar da boşunadır. Hiçbir menfaatini görmüyoruz.

Devrimciler- *Faşist Türk devletinin halka karşı yaklaşımı yörenizde nasıldır? Bunu nasıl yorumlayabilirsiniz?*

Yurtsever Köylü- Türk devleti, bu yıl yöremizde iyi muamele ediyor. Sonbaharda operasyon yapıldığı zaman, *"hastalarınız varsa getirin muayene edelim, ağır hastaları helikopterle hastaneye kaldıralım, hastalarınıza ilaç getirelim"* diyorlardı. Bütün bunlar, daha önce olmayan şeylerdi. Yüzlerce çocuğumuz hastanelerde doktorun bakım yapmaması yüzünden öldüğü halde, bugün gelip sözümona bize yardım edeceklerini söylüyorlar. Artık bizim de bize göre doktorlarımız var, Türk devletinin doktorlarına hastalarımızı götürmeyiz.

Yine bu yıl bize bir kaç kez, "müracat edin okul yapalım" diyorlar. Eskiden biz, okul için başvurup, binasını da kendimiz yapacağız dediğimiz halde kabul etmemişlerdi. Şimdi ise bizim onların okullarına ihtiyacımız yok artık. Bundan sonra anadilimizde konuşur, anadilimizle okuyup-yazarız. Bize, *"müracaat edin elektrik verelim, televizyon verelim seyredin"* diyorlar. Ama biz istemiyoruz. Onların televizyonlarıyla bizim neşemiz yerine gelmez. Artık neşemizi silahımızın sesinde buluyoruz. Kendimize, ailemize silah aldıkça keyfimiz ve neşemiz yerine gelir.

Şimdi halkı kazanmak için iyi davranıyorlar. Bütün sebep budur. Çünkü Kürdistan'da ve Türkiye'de mücadele var. Onlara göre bir bölücülük var. Bunu önlemek için iyi ve şirin görünmeye çalışıyorlar. Bugüne kadar evimize bir erzak getirmek için 24 saat gidiş, 24 saatte geliş olmak üzere yol yürüdüğümüz halde, halimizi hiç sormuyorlardı. Şimdi ise, bizi kandırabilmek için çaba sarfediyorlar. Ama artık nafile. Biz bunları istemiyoruz. Bizi, Partimizin geliştirdiği mücadeleden koparmak, kendi yanlarına çekebilmek için tüm bunları yapıyorlar. Kendilerini iyi ve şirin göstermeye çalışmalarının nedeni budur. Ama biz, bunların da geçici olduğunu biliyoruz. Çünkü onların öz yapısını iyi tanıyoruz.

Eylem insiyatifi, artık bizde!

Devrimciler- *Sömürgeciler, sınır hattını boşaltmak istiyorlar. Belli alanlarda toplayıp denetim kurmak istiyorlar. Bu konuda ne söyleyebilirsiniz?*

Yurtsever Köylü- Bu konuda şunu söyleyebilirim. Kendi açımdan şunu söyleyebilirim ki; ne gönüllü giderim, ne de zorbalıkla giderim. Elimdeki silahla son nefesime kadar Partimin yanında savaşırım. Gerekirse şehit olurum. Neden? Çünkü onlara hiç bir inancımız kalmamıştır. Onlara yedi yıl dedem askerlik yapmış, dört buçuk yıl babam yaptı, iki yıl da ben yaptım. Bundan bir sigara kadar dahi menfaat görmedik. Bu devletten hiç bir yarar görmedik, hep zarar, ziyan, baskı gördük. Bu yüzden zerre kadar inancımız yoktur onlara. Sınır boylarında zorla binde birini ya kaldırırlar, ya kaldıramazlar. Halkın hepsi toprağından vazgeçmez. Çünkü geçinecek, bağlanacak başka bir şeyi yoktur. Türk devleti öyle bir devlet ki, diğer ecnebi devletler hayvan ve mal ticareti yaparken, o insan ticareti yapıyor. Bizim Kürtleri, hep hariç ülkelere satıyor. Halkımız bu devleti çok iyi biliyor ve tanıyor. Bu yüzden kimse yerinden kalkmaz. Ata-babamız zamanında Osmanlılar, İngilizlerin elinden kaçıp, Musul ve Kerkük'ü bıraktıkları zaman, Hakkari'ye kadar geldiler. Buraları da babalarımız savundu. Bu topraklara sahip çıktılar, şehit verdiler. Şimdi de biz bu topraklara sahip çıkacağız. Türk devletine karşı elde silah, son damla kanımıza kadar savaşacağız. "Neyinize güveniyorsunuz" diye sorulabilinir. Elbette ki Partimize güveniyoruz. Partimiz var oldukça, Kürt milleti var oldukça savaşacağız. Şehit düşenin yerine oğlu geçecektir. Bu savaş sürüp gidecektir. Binlerce yıldır Kürdistan'da savaş durmaksızın sürüp gidiyor. En son bizim parçamızda Zaza Şeyh Sait ve Seyid Rızo vardı, onlar şehit oldular. Şimdi Parti var. Ama bu sefer daha bilinçli, ve daha örgütlü bir savaş olacaktır. Kısaca, Kürt halkının mücadelesi hep sürecektir. Kimse bunu engelleyemez. Taki kurtuluşa kadar. Türk devleti birini yakalayıp işkenceye aldığında, adam Allah aşkına yapmayın dediğinde, onlar, *"Allah daha daireye gelmedi"* diyorlar. Peygamber aşkına yapmayın dendiğinde de, *"peygamber izine gitmiş daha dönmemiş"* diyorlar. Bu durumda kim gider teslim olur?

Devrimciler- *Bütün bunlara karşı halkın ne gibi hazırlığı var? Son yapılan zamları nasıl değerlendiriyorsunuz? Gelecek yeni bir seçimden yeni bir şey bekliyor musunuz?*

Yurtsever Köylü- Sömürgeciler, zorlamakla bir şey yapamazlar. Halk gitmez, çünkü herkes şunu biliyor ki, o zaman çocuklarını besleyemez duruma geleceklerdir. Halkın düşüncesi savaşmaktır. Hayvanlarını satar, ot biçmez, çift sürmez, kadınlara varana dek silahlanır ve savaşır. Cahşların dışında zorla da olsa kalkmaz, köyünü terketmez. Halkta para kalmamıştır. Alım gücü kalmamıştır. Halk neredeyse aç kalacak, devletin hiçbir yardımı ve faydası yoktur. Koyun ve keçilerimizi Irak'a, İran'a satarak geçimimizi sağlamaya çalışıyoruz. O parayı da getirip bir torba una veriyoruz. Koyun ve keçiler de bitince bu halk o zaman açlıktan ölür.

Bu devlet geçimini, işkence ve baskıyla sağlıyor. Yoksa dış ülkelerin yardımıyla değil. Yakaladıklarına işkence yapıyor. En fazla, diyelim tutukladıklarına tutukluluk süresinde beş bin liralık masraf ediyorsa, onlardan beş milyon lira rüşvet alıp, suçsuz insanları bu şartla bırakıyorlar.

Biz seçimden de bugüne kadar hiç bir fayda görmemişiz. Seçim geldiğinde iştirak etmeyeceğiz. Çünkü Zararımız var, kârımız yoktur. Her gelen seçimde milyarlarca zararımız olduğu gibi işkencelerimiz de artıyor. Seçimde bize vaadlerde bulunuyorlar: *"Size şunu yapacağız, bunu yapacağız, fiyatlarda indirim yapacağız, zamları durduracağız"* diyerek oy kazanmaya çalışıyorlar. Oyları aldıktan sonra da vaadlerini unutuyorlar. Bu düzenin yapısı böyledir. Kim başa gelse de düzene göre hareket etmek zorundadır. Bu düzen yıkılırsa, yerine halkın kendi iktidarı konulursa, o zaman halkın istekleri ve arzuları gerçekleşebilir.

Devrimciler- *Partinin yörenizde çalışan kadrolarına ne gibi önerileriniz var?*

Yurtsever Köylü- Vallahi, Partinin yöremizde çalışan kadrolarına şunu diyorum: Gizli çalışmalarına yine devam etsinler. Bütün işlerini gece yapıp bitirsinler, açık hareket etmesinler. Kayıp vermemeye çalışsınlar. Çünkü bu dönem önemlidir. Bu dönem mücadelesi bunu gerektiriyor. Gücümüz büyüyene kadar gizli hareket etsinler.

Biz istiyoruz ki, sınır karakolları ortadan kaldırılsın, bunları bizden uzaklaştırsınlar. Bu karakollara yönelik eylemler geliştirsinler. Çünkü bu karakolların millet üstünde baskı ve denetimleri var. Halkı bırakmıyorlar ki işini yapsınlar, veya bir akrabasını sormak için sınırın diğer tarafına gitsinler. Hatta evine lazım olan eşyayı sınırın diğer tarafından satın almasına bile müsaade etmiyorlar. Bu karakollar bizden uzaklaştırılırsa iyi olur.

Devrimciler- *Serxwebûn yazarlarına ne gibi bir istekte bulunuyorsunuz?*

Yursetver Köylü- İsteğim şudur: Benim yaşımda olanlar Partiye fazla yardım edemiyorlar. Çünkü, ancak bu yaşımızda tanışabildik. Daha erken tanışıp ilişki kuramadık. Ama çocuklarımız, bu Partiye daha fazla hizmet edeceklerdir. Çocuklarımıza; Partimiz nasıl, peşmergeler nasıl, onları seviyor musunuz diye sorduğumuzda; **"Bijî Partiya me, Bijî Peşmergê me"** diye cevap veriyorlar. Onlar daha şimdiden mücadeleye hazırlar. Biz korkuyoruz, ama onlar korkmuyorlar, *"ekmek olmazsa ot yeriz, dağ keçisi vurur onunla idare ederiz"* diyorlar. *"Kürdistan dağları çok zengindir, bizi besler, barındırır ve korurlar, bu şekilde de olsa mücadeleyi sürdürürüz"* diyor çocuklarımız. Bu durumumuzu, Serxwebûn daha iyi yazsın, açıklasın. Bizi halen inançsız olanlara anlatsın. Dünyaya da Kürt halkını bu tarzda tanıtsın. Onlara minnettarım.

28.12.1984

Yüksekova'dan HRK Savaşçıları

KAHRAMANCA DİRENİŞ VE ŞEREFLİ ÖLÜMLER HALKASINA BİR YENİSİ DE BILIKA'DA EKLENDİ

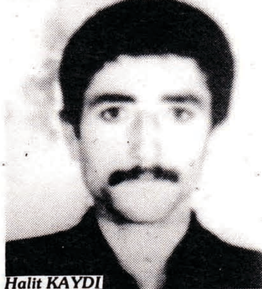
Bağımsızlık ve özgürlük fidanı, Kürdistan toprağına ilk dikildiği zaman, dost-düşman hiç kimse O'nun kök salacağı ve yeşerip boy atacağına dair bir umut beslemiyor, ihtimalde vermiyordu. Çünkü toprak çok kıraçlaşmış hayat suyu denen bir şeyden de bahsedilemiyordu. İnsanlarımız kendi özüne yabancılaşmış, ona bakmaya, ondan söz etmeye bile cesaret edemez duruma getirilmişti. Bu toprak, bu ülke ve bu halk adına iyi ya da kötü, herhangi bir olgudan sözedilemiyor, bu ülke ve halk unutulmuşluktan ziyade, zorla unutturulmak, inkar edilmek isteniyordu. Bu inkar işlemi ise zorla, kan ve vahşetle birlikte tüm dünyanın gözüne batırılarak yapılıyordu. Kürdistan halkı ve ülkesi çaresiz, sahipsiz ve unutturulmanın acısıyla kıvranmakta çağdan kopmamak için korkunç bir çaba içerisinde bulunmakta idi. İşte bu çağdan kopmamak ve yok olmamak için verilen mücadele, O'nu yeniden bir savaşıma atılmaya aday hale getirmiş, varlığının kanıtı olan zayıf bir takım filizler ise, yeni dikilen fidanla kaynaşarak boy vermeye başlamıştı. Ama, bu fidanın yeşerip kök salması için ortam henüz elverişli değildi. Çünkü ihtiyaç duyulan özsuyu, ülke uğruna kendisini feda edebilecek şehit kanlarıyla elde edilebilecekti.

Bağımsızlık uğruna ilk düşünceler oluşturulduğunda, bunu maddi bir gerçeklik haline getirebilmek için çok laf etmek yeterli değildi. Söylenenlerin pratiğe aktarılması gerekiyordu. Düşman acımasız ve barbardı. Hiç bir kıpırdanışı affetmiyor, kendi aleyhine olan her gelişmeyi kanla boğuyordu. O halde, düşmanın azgınlığına, barbarlığına ve zorbalığına karşı devrimci zoru dayatmak, bu uğurda gerekiyorsa çekinmeden ölümü de kucaklamak gerekirdi. Ve öyle yapıldı. Yani doğan bu genç Hareketin, genç militanları ölümü severek göğüslediler. Mücadelemiz, bir daha da bastırılıp, yok edilemeyecek duruma geldiğinde, bu öyle kolayca sağlanmamıştı. Tersine, 12 yıllık süre zarfında oldukça zorlu bir savaşım verildi ve halkımız, özgür ve şerefli halklar kategorisine girmeye hak kazanabildi. Kürdistan halkı kendi öz davası uğruna yüzlerce yiğit evladını toprağa vermekten ve bağımsızlık fidanını bu kanlarla sulamaktan çekinmediği için yeniden hayat buldu, onurlu bir yaşama hak kazandı.

Kürdistan'ın köhnemiş tarihi gerçekliği içerisinde doğan ve hızla gelişen bu genç Hareketin, genç militanları halka ve ülkeye bağlılığın en yüce örneğini sergileyerek mücadele etmekte, hiç bir fedakarlıktan kaçınmamakta ve bilinçli, onurlu bir savaşım içerisinde ölünmesi gereken yerde ölmekten de çekinmemektedirler. Ve bugün, militan devrimcilik Kürdistan koşullarında doruğunu yaşamaktadır. Parti ve halk olarak geçmişten güç alarak, günün objektif özelliklerine uygun tarzda geliştirilen mücadele için yoğun bir çaba sarfedilmektedir. Bu çaba özellikle de yaşadığımız koşullarda apaçık görülmekte, önderlik, görevlerini başarabilmek, ulusal kurtuluş uğrunda tüm bir halkı ayağa kaldırabilmek için zorlu bir savaşım verilmektedir. 15 Ağustos atılımıyla, güçlü bir hamle yapan mücadelemiz, düşmanın nihai sonunu belirleyecek özellikler de taşımaktadır. Bu süre zarfında düşmana ağır kayıplar verdiren devrim güçleri, acımasız savaş koşullarında kendi saflarındaki bir çok değerli neferini de yitirmekte, kazandığı her değeri, bu militanların kanlarıyla perçinlemektedir.

15 Ağustos sonrasında düşmanla girilen sayısız çatışmada şehit düşen savaşçılarımızdan ikisi de Bılıka Direnişini yaratarak aramızdan ayrıldılar.

Kutsal mücadelemizin yiğit savaşçılarından Halit KAYDI ve ismini öğrenemediğimiz diğer bir yoldaşımız, Eylül 1984'te sömürgecilerin barbar saldırılarına karşı sonuna kadar direnmiş, düşmanın

Halit KAYDI

üstün gücüne rağmen teslim olmayı redderek, son nefeslerine kadar çatışmışlardır. Hakkari'nin Bılıka mıntıkasında meydana gelen bu olay, sömürgeci Türk devletine, Kürdistan gerçekliğini bir kez daha gösterdiği gibi, halkımıza da mücadelemizin zaferinin kaçınılmazlığını kanıtlamıştır.

İşbirlikçi feodal güçlere ve hain aşiret reislerine karşı çokça mücadele veren, yurtsever bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen Halit KAYDI, yaşamı boyunca sömürgecilerin ve yerli hain güçlerin baskılarına tanık olmuştur. Direnişçi özelliklere sahip olan bir aile içerisinde yetiştiğinden, onurlu ve başeğmez bir kişiliğe sahip olan Halit arkadaş, sömürgecilere karşı kin ve nefretle dolu idi. Bu özelliklerinden dolayı, mücadelemizin yörede geliştirilmesiyle birlikte, Hareketimizle tanışmış ve kısa sürede aktif bir sempatizan haline gelmişti. Kısa süre sonra HRK saflarına katılan Halit arkadaş, kendi özlem ve istemlerine ancak PKK saflarında mücadele etmekle ulaşabileceğine inanan sayısız Kürdistanlı yurtseverden birisiydi.

Kısa süren devrimci yaşamı ve mücadele pratiği içerisinde oldukça başarılı bir eleman durumuna gelen Halit KAYDI, yoldaşları ve kitleler tarafından da sevilip sayılmaktaydı. Cesaret ve fedakarlıkta ölçü tanımayan ve herkese bu özellikleriyle örnek olan Halit yoldaşı, mücadelemize en fazla yararlı olacağı bir dönemde kaybetmenin acısını yüreğimizin derinliğinde duymaktayız. Yanındaki yoldaşıyla birlikte, sömürgeci kolluk kuvvetlerine karşı giriştiği çatışmada oldukça güçlü bir direniş sergileyen ve bu çatışmada yanındaki arkadaşıyla birlikte şehit düşen Halit yoldaş, sömürgecilerden de iki askeri öldürmüş, bir çoğunu da yaralamıştır.

Bu iki değerli neferin canları pahasına ortaya koydukları Bılıka Direnişi, kararsızlık, teslimiyet ve korkaklığa mücadelemizin girdiği yeni dönemde vurulan güçlü bir darbe olmuştur. Her türlü insanlık dışı yöntemle halkımıza kan kusturan sömürgeci faşist Türk devletine ve dayatılan teslimiyete karşı kararlı ve onurlu bir cevap olan Bılıka Direnişi, yöre halkı üzerinde direniş ve mücadele yönünde kamçılayıcı bir etkide bulunmuş, halkımızın mücadeleye olan destek ve katılımını da arttırmıştır.

Bılıka'da iki yoldaşımızı kaybetmemiz, elbetteki çok acı bir olaydır. Ama onlar bu direnişleriyle Partimizin ve HRK'nin gücüne güç katmış, şehit oluşlarıyla halkımızın ve Partimizin en şerefli payesi olan şehitlik mertebesine ulaşmışlardır. Ve bunun için diyoruz ki;

Bılıka Direnişi ve Kahramanları Unutulmayacaktır!

Yaşasın Bılıka Direnişimiz!
Teslimiyete Hayır
Yaşasın Direniş!
Sömürgeci Haydutlara Ölüm!

Mücadele Arkadaşları.

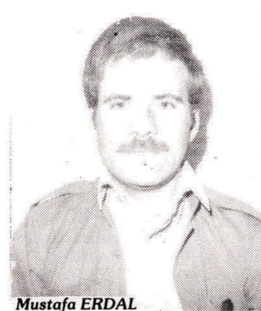
Sömürgeci Zulüm Tehlikeli Amaçlarına Ulaşamayacaktır!

(Bir vatanseverin katledilişinin düşündürdükleri)

15 Ağustos, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde bir dönüm noktasını teşkil eder. Daha yakın ifadeyle bir devrimdir 15 Ağustos. Çetin mücadeleler ve akıtılan soylu kanlarla yeniden yazılan halk ve ülke tarihimize, bunun böyle geçeceğini söylemek ne kehanet ne de abartma olur. Kürdistan tarihini, –özellikle 1980 sonrası tarihi– biraz yakından –ama dürüstçe– inceleyen herkes bunu rahatlıkla teslim eder sanıyoruz. Böyle olduğu içindir ki düşman baskıları görülmemiş boyutlara vardı. Devrim, tarihsel, siyasal, örgütsel yansısını tam bulamadan boğulmak istendi. Kürdistan'da salt bu konudaki gelişme ve değişmeler bile 15 Ağustos atılımının anlam ve önemini izah etmeye yeter.

Sözkonusu gelişmelerin en çok etkilediği, etkilendiği ve yaşandığı Hakkari'de son dönemlerde geliştirilen baskı, işkence furyası, bu furya ile amaçlanan tehlikeli olgular konunun en belirgin yönünü teşkil etmektedir. Tüm Kürdistan'da olduğu gibi daha yoğun olmak üzere Hakkari'de de kışla birlikte şiddetli baskı ve operasyonlar gelişti. Ağırlıklı olarak havadan geliştirilen veya desteklenen operasyonlarla sömürgeciler yaz boyu içine düştükleri aczin intikamını almak, *"yazdır bir şey yapamıyoruz, kışın tek tek yakalayacağız"* yollu sözlerini gerçekleştirmek istediler. Ama daha başlangıçta "kazın ayağının" hiç de öyle olmadığı anlaşıldı. Halk denizinin derinliklerine inen devrimcileri yakalamak mümkün olmuyordu. Bu denizde yüzemeyen, onun kabaran dalgalarında bile ürken sömürgecilerin derinliklere inmesi hiç mümkün değildi. Bu onun boğulmasına yolaçar. Çünkü bu deniz eskisi gibi suskun, ölü deniz değil. Bunu anladıklarında da çok daha çılgınca ve umutsuz bir çabaya; "denizi kurutma"ya kalkıştılar. Yani halka saldırdılar. Ayrıca onların 15 Ağustos sonrası bu halkla yarım kalan bir hesapları da vardı. Bu baskılarla onu da tamamlamak istiyorlardı. Yöre halkı, sömürgecilerin milisleştirme girişimlerine aktif karşı çıkmış, bu amaçla verilmek istenen silahları almamış, bir çok yerde açıkça devrimcilere karşı silah kullanmayacağını belirtmişti. Operasyonlar, biraz da bunu zorla kabul ettirmenin çabasıydılar.

Operasyonlar, Türkiye'de getirilen özel olarak eğitilmiş "dağcı komando" birlikleriyle yürütülmekteydi. Bileşimlerinde bunların birer Kontr-gerilla timleri olduğu görülmekteydi. 110 kişilik birlikler halinde örgütlendirilen bu birlikler, orta otomatik (şeritli) silahlarla, roketatarlarla, bazoka ve ferdi silahlarla donatılmış olup, bileşimlerinin yarıya yakınını subaylar oluşturuyordu. Bu birliklerde bir binbaşı, 2 yüzbaşı 20'ye yakın başçavuş ve ayrıca alt düzeyde subayların bulunduğunu belirtirsek yapıları anlaşılmış olur. Bunlar gittikleri her yerde zulüm kustular. Bir çok insan görülmemiş işkencelere uğradı. Çok sayıda yurtsever köylü bu işkenceler sonucu sakat kaldı. Kiminin kolu, kiminin bacağı kesildi. Tüm bu zulüm için sömürgecilerin kendi mantığı açısından bile sebep yok, keyfiyet ve zevk alma vardı. Her yerde zulme neden olarak gösterilen "somut kanıt" aynıydı: *"Apocuları destekliyorsunuz"*. Bu uygulamalarla hemen her

Mustafa ERDAL

yönüyle boydan boya isyanların geliştiği 1920'ler Kürdistan'ına dönülüyordu. Bu tutuşturulan modern isyan ateşinin sömürgecilerde yarattığı korkunun bir ürünüydü. Çünkü onlar baskıları içinde bile bu ateşin kızıl sıcaklığını her an iliklerine kadar hissettiler. Çukurcanın bir köyündeki konuşmasında; *"Bize saldırıyorlar, subaylarımızı erlerimizi vuruyorlar, ama kalleşçe, erkeklerse meydana, karşımıza çıksınlar açıkça savaşalım..."* diyen operasyon binbaşısının sözlerinde açıkça görüldüğü gibi.

Hakkari çapında baskıların en fazla geliştiği alanı Çukurca oluşturdu. Burası, 15 Ağustos öncesinde de devrimci mücadeleye karşı geliştirilen komplolarda pilot bölge olarak alınmıştı. Ajan-milis Demirler ailesinin, iki devrimciyi yaralı olarak devlete teslim etmesi bunun ürünüydü. Ve 15 Ağustos sonrasında yeni biçimlerde geliştirilmek istenen oyunlarda yine bu bölgeye özel ağırlık verilmektedir. Baskıların daha ağır olması bu özellikten kaynaklanıyor. Buna vereceğimiz bir tek örnek bile baskıların dozunu ve anlamını yeterince izah eder:

27 Aralık 1984 tarihinde Biyadre (Narlı) köyünde Mustafa Erdal isimli bir köylü vatansever işkenceyle öldürüldü. Köyü basan Komando birlikleri, yoksul bir çiftçi olan 3 çocuk babası Mustafa Erdal'ı alıp dağa çıkardılar. Devrimci hareketle doğrudan bağ içinde olmayan ama dopdolu ve gerçek bir vatansever olan M. Erdal *"Apocuların yerini biliyor, onlara yardımcı oluyor"* gerekçesiyle taş, sopa ve tüfeklerle işkence altına alındı. Linç edilinceye kadar dövülen, kafasında namlu darbeleriyle bir çok delik açılan vatansever köylü, oradan araba yoluna kadar kayaların üstünde sürüklenerek cesedi bir arabaya atıldı. Oradan da yolun üstüne... Ve ailesine haber salındı *"gelin leşinizi alın"* diye.

Olay, (ve ona yol açan baskılar) sadece bir vatanseverin katledilmesi gibi Kürdistan'da alışılagelen olaylardan biri değil; bazı olguları izah etmesi ve Kürdistan devrimine karşı geliştirilmek istenen komploların ipuçlarını içinde taşıması bakımından benzerlerinden daha farklı anlamlara da sahiptir.

Mustafa Erdal'ın ölümünde en üst biçimiyle somutlaşan olaylar, her şeyden önce, 80 sonrası uzun süre cezaevlerinde olağanüstü biçimde süren ve pratikte esas olarak 15 Ağustosla Kürdistan dağlarına ve toplumuna başarılı tarzda taşınılan kızıl direnişin, halkımız tarafından da giderek bir yaşam biçimi olarak kabul edildiğini gösterir. Kürdistan, 15 Ağustos ruhunu rehber almıştır. Kendisini bu ruhla donatmaktadır. Bu ruh, düşmana karşı direnişi ve bu yolda ölümü bir şeref payesi yapmaktadır. Elbetteki bu yönüyle de geniş siyasal anlama sahiptir. Böyle bir ruhla donanmış bir halk gerçekliğine ulaşmadıkça, Kurtuluş sadece bir düş olarak kalır. Ve buna şu yada bu yolla değil, ancak yine direnişle varılır. O halde PKK direnişçiliğinin pratik ürünler verdiğini, halka mal olduğunu, dolayısıyla temsil edilen çizginin bir daha zafer kazandığını belirtebiliriz. (Tam da bu noktada olayların diğer bir çok gelişmeyle bağlantıları vardır.)

Diğer yandan olaylar, sömürgeciliğin, Kürdistan Devrimine karşı-yeni savaşın yöntemlerinin de açık izahını verir. Savaş salt "öncüyle sınırlı olma"yı aşmıştır. Ve sıradan güçlerle de yürütülmemekte, yürütülememektedir. Şu anda operasyonlarda kullanılan özel birlikler, devrimle savaşan esas askeri güçler olarak geliştirilecek ve giderek yetkinleştirilecektir. Ne varki bunların yetersizliği de pratikte açıkça görülmüştür. Bunlar yerel güçlerle beslenecek ve takviye edilecektir. "Yurtsever", "Kürdistan" adlarıyla geliştirilecek olan örgütlenmeler ve hatta sahte milli cepheler bunların yeri tamamlayıcıları olacaktır. Bunların temel aldığı yöntemler ise komplo ve katliamlar biçiminde somutlaşacaktır. Baskıların yoğun olarak geliştiği sözkonusu alanlarda bu yönlü gelişmelere şimdiden rastlanmaktadır. Sömürgeciler ajan-milis yapı örgütleme amacından vazgeçmiş değillerdir. Sadece yöntem değişikliği gündemdedir. Yöntemini hayata geçirmek için de azgın baskılarla ortamı karartmaya, böylece halkın zulümden gözünü açıp gerçekleri, göremez hale gelmesine ve bu ortama kendi 'ışık'larını egemen kılmaya çalışmaktadırlar. Sorunun canalıcı noktasını da burası oluşturmaktadır. Bu açıdan üzerinde önemle durulması gerekir.

Milislik ya da ihanet mücadele tarihinde sürekli halkımızın sırtına saplanan kara bir hançer, bağrında kara bir yara olagelmiştir. Ne zaman ki bu halk başını kaldırıp ileri yürümek istemişse içinden bir el onu arkadan hançerlemiş, bağrındaki o yara azıtılmıştır. Halkımız bunun adına "cahşlık" demiş, onu kendinden dıştalamış; değil o olmak, onunla bir arada olmayı bile insanlık onuruna yedirmemiştir. Toplumun geri yapısı, aşiretsel, mezhepsel, ailesel bölünmüşlük ve bunlara denk düşen örgütlenmeler bu tür yapıların gelişmesine olanak tanımıştır. Yabancı burjuva egemenlik döneminde ise had safhaya vardırılan kişiliksizleştirme, asimilasyon ortamı ve bu ortamın bir ürünü olarak; sömürgecilikle bağ içinde oluşan güçler, bu yapılara temel oluşturmuştur.

Kısa süreli modern UKM'mize karşı da bu tür yapıları geliştirme ve bunlarla mücadelenin üzerine yürüme, baştan beri sömürgeciliğin esas aldığı yöntemlerden biri olmuştur. Ancak bu kez çağdaş toplumsal gelişmeler de dikkate alınmış ve buna bağlı olarak feodal çeteler ve "Kürdistan" adına kurulmuş ajan örgütlenmeler iç içe kullanılmıştır. Bunların UKM'si üzerindeki tahribatları bilinmektedir. 15 Ağustos atılımı, sömürgecile-

Devamı 16. Sayfada

ERMENİ KATLİAMI'NIN 70. YILDÖNÜMÜ
TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİNİN BAZI ÖZELLİKLERİ VE KÜRDİSTAN'DA YÜRÜRLÜKTE OLAN ULUSAL İMHA SİYASETİ

Ermeni katliamının üzerinden 70 yıl geçmiş bulunmaktadır. Bu belki yalnız xx. yy.'da değil, daha önceki yüzyıllarda da gerçekleştirilen en hunharca katliamlardan birisidir ama, buna rağmen henüz insanlık vicdanında ve bilincinde yeterince açıklığa kavuşmuş değildir. Gerek Ermeni ulusal gerçekliği ve gerekse katliamı gerçekleştiren gücün, Türk sömürgeciliğinin özellikleri, bir çok nedenden ötürü, gerçek özüyle bilince çıkarılmamıştır.

Günümüzde çeşitli ülkelerde bulunan Ermeni ulusal azınlık temsilcilerinin en baş mesele haline getirdikleri sorun, katliamın TC tarafından kabul edilmesidir. Buna karşılık, şoven Türk burjuvazisi ise, böyle bir meselenin olmadığını, katliamın karşılıklı olduğu, tarihe karıştığı, şimdiki Türkiye Cumhuriyeti'ni ilgilendirmediğini, bunun uluslararası terörizmin bir oyunu olduğunu ileri sürmekte; Batı'yı ve bu ara NATO'yu, terörizme karşı mücadeleye çağırmaktadır. Böylece, bir yandan tarihte işlenmiş olan en kanlı ve barbar uygulamalardan birisi örtbas edilecek, diğer yandan kendisi de bir mazlum rolüne girerek, uluslararası terörizmin boy hedefi, kurbanı masum bir ülke ve rejimi de böylesine bir terörizmin hedefi seçilen bir rejim olarak göstererek ve böylelikle de gerçekleri yeniden tahrif ederek, işlediği suçları yanında kâr bırakmak istemektedir. Buna ek olarak, emperyalizmin başı ABD'nin uluslararası terörizmle mücadeleyi geliştirmesi, NATO'nun da bunu gündemine alması ve giderek tüm batı'nın bu konu üzerinde durması; toplantı üstüne toplantının yapılması sağlanarak ve bir yığın karar çıkartılarakTürk devleti oldukça rahatlatılıyor. Ve gerçek çehresinin bir süre daha gizli kalması sağlanıyor. Zaten Türk sömürgeciliği de en çok bundan medet umuyor.

Tüm bunların yanısıra "Bulgar zulmü" safsatası etrafında fırtınalar koparan Türk burjuvazisi, müslüman Türklerin, sosyalist ülkelerin ve komünizmin vahşi baskı ve zulmü altında inim inim inletildiği, asıl yok edilen ve ırkçılığa kurban olanın dıştaki Türkler olduğu biçiminde bir durum yaratmak istiyor. Tekellerin büyük yardımlarıyla ve uluslararası emperyalist basın ve yayın organları aracılığıyla bunu en önde gelen uluslararası bir sorun haline getirebiliyor. Tüm bunları yaparken de, büyük bir utanmazlıkla, tarihte işlediği suçlar yokmuş gibi, adını bile kabul etmediği yanı başındaki bir soyu köküne kadar kuruttuğu Kürt ulusunu görmezlikten geliyor. Tüm dünya kamuoyunun gözünün içine baka baka, mazlum Kürt halkını katlediyor, idam veriyor, yok ediyor, görülmemiş işkenceler uyguluyor ve ondan sonra da "zulme uğrayan Türkler" safsatalarıyla insanlığı aldatabileceğini sanacak kadar kendinden geçmiş bulunuyor. Çok kısaca belirlediğimiz bu gerçekler bile, genelde Türk egemen sınıflarının ve onun günümüzdeki ardılı olan Türk burjuvazisinin, tarihte halklar üzerinde katliamlar uygulayan güçlerin başında yer aldıklarını kanıtlamaktadır. Ve onlar, aynı zamanda, Hitler'in, "Yahudi katliamı konusunda ders aldığım önder Mustafa Kemal'dir" diye açıkladığı modern katliamların temsilcileridir de.

Kapitalist-emperyalist çevreler, gerek XIX. yy. sonlarından itibaren ve gerekse günümüzde köhne Osmanlı İmparatorluk aygıtını ve TC'yi, kuzeydeki tehlikeye karşı –geçmişte Rus Çarlık'ı, günümüzde de SSCB'ne karşı– ayakta tutmanın stratejik öneminden ötürü, Türk egemen sınıflarının tüm bu suçlarını, o çok çılgınca kâr kanunu gereği görmezlikten geliyor. Ne kadar katliam olursa olsun, ne kadar halk tarihten silinirse silinsin, eğer kârını ve pazarını garantiye alıyorsa, emperyalizm bu konuda her türlü çılgınlığı destekliyor; kapitalizmin bu kanununa göre hareket etmekten bir an bile tereddüt etmiyor, bunu yapmaktan geri kalmıyor. Dünün İngiliz emperyalist sömürgeciliğinin, denge politikası uğruna Osmanlı İmparatorluğu ile gerçekleştirdiği işbirliğini, bugün Amerika ile Almanya sürdürmekte, günümüz koşullarında, sırf, "kuzey'den gelen tehlike", "Bulgar tehlikesi" ve bu arada Ortadoğu'daki çıkarlarını koruma gerekçesiyle, iğrenç Türk burjuvazisinin her türlü azgın baskı, işkence ve katliamlarını onaylamak, onu Avrupa Konsey'inde, NATO'da savunmak durumundadırlar.

O halde, Ermeni katliamının hangi koşullarda gerçekleştiğini ve buna yol açan nedenleri sıralarken, salt bir tarihsel olayı işlemek açısından değil, aynı zamanda belirgin özelliği olan barbar Türk egemen sınıflarının imhacı karakterini ortaya koymak, iç ve dış suç ortaklarını sergilemek de gereklidir. Ve bu yalnız Türkiye ve Kürdistan sorununa yaklaşımın zorunlu kıldığı bir görev değil, aynı zamanda dünya kamuoyunun bilincinde de bu gerçeği; emperyalizmin çıkarları gereği karարttığı bu gerçeği tüm açıklığıyla aydınlatmak oldukça önem taşır. Hitler üzerinde bunca durulmasına rağmen, bu sorun üzerinde ya hiç durulmamakta veya çok az durulmaktadır. Dolayısıyla konunun gerçek boyutlarıyla sergilenmesi gerekiyor. Tarih bu konuda gerçekleri gün yüzüne çıkarma yönünde eksiktir ve taraflar da bunu böyle koymaktadır.

Bir yandan Türk egemen sınıflarının sözcüleri arşivler konuşmalı derken, diğer yandan Ermeni ulusal azınlık temsilcileri, hem kendilerini ve hem de ulusal gerçekliklerini güç duruma düşüren umutsuz hareketlere girişmekten geri kalmıyorlar. Koydukları bazı eylemlerinde de görüldüğü gibi, Türk burjuvazisinin eline paha biçilmez fırsatlar sunabiliyorlar. Tüm bunlar, meselenin gerçek boyutlarıyla ortaya konulmasını ve bu katliamlardan çıkarılması gereken derslerin ne olması gerektiğini açığa çıkartmayı zorunlu kılmaktadır. Sorun ancak halkların çıkarları temelinde ve bu ilkeden hareketle konulabilir.

Ermeni katliamını ele alırken, sadece Ermeni ulusunun içinde oluştuğu şartları, Ermeni hareketinin sınıfsal temeli, amaçları, mücadele taktiklerini incelemek açısından değil; çünkü bu sorunun bir yanıdır, fakat aynı zamanda ve bundan daha fazla Türk egemen sınıflarının tarihsel ve ulusal politikalarını milliyet olgusunu kavramak açısından ele almak gerekir. Bunu tüm yönleriyle görebilmede büyük yarar vardır. İşlenen katliamlar, sadece İttihat ve Terakki'nin ve bunun I. Emerpyalist Paylaşım Savaşı dönemindeki temsilcileri olan Talat-Enver-Cemal üçlüsünün bir politik hatası veya yeni doğmakta olan Türk burjuvazisinin bir eğilimi olarak görülemez. Açık ki, sorunun çok daha köklü ve tarihsel temeli vardır. Daha barbarlığın yukarı aşamasında ortaya çıkan Türk egemen sınıfı, yurtsuz aşiret boyları biçiminde, Orta Asyalardan çıktıkları andan itibaren maddi ve manevi nedenlerden ötürü, kendisine yurt yapmak ve kendi milliyetine hakim olmak için yoğunlaşacağı alanlardaki milliyetleri ya asimilasyonlarla ya da fiziksel katliamlarla imhadan geçirmek durumunda kalmıştır. Çünkü bunu yapmadan kendisi milliyet olarak ve daha sonra da ulus olarak şekillenemiyeceğini çok iyi bilen bu sınıf, gerek milliyet aşamasında ve gerekse de ulus aşamasında bu katliamcı –hem fiziksel ve hem de kültürel alanlarındaki katliamcı– niteliğini ortaya koymuştur. Katliamları, onun bu özelliğini, bu gerçekliğini göz önünde bulundurarak kavramak en doğru yöntemdir.

Türkler, akınlar halinde Ortadoğu'ya aktıklarında, henüz bir Türk milliyeti oluşmamış, aşiret, boy beyleri biçiminde ve topluluklar halinde yaşıyorlardı. Ancak islamın emrine girmeleriyle birlikte, önce Abbasi İmparatorluğunun devlet kademelerinde, askeri ve giderek siyasi alanlarda görev aldıkları dönemde serflik ilişkilerine geçtiler. Boyların çözülmesi ile Türkmenler halklaşmayı sağladı ve bu arada bir bey takımı da oluştu. Bu sınıflaşma temelinde bir Türk milliyeti şekillendi ama, bu değişik zaman ve mekan koşullarında gerçekleşti. Örneğin, İran'da, bugünkü Azerbaycan kesiminde bir Türk milliyeti oluşurken, bugün hâlâ güçlü bir kalıntısı olan Kerkük'te bir Türk azınlığı şekillendi. Önemli bir kesimi Kürdistan'a yerleşmek istediyse de toprağa güçlü bağlarla bağlı olan Kürtler ve Kuzey'de yerleşik durumunda bulunan Ermeniler buna fırsat tanımadılar. Bundan dolayı ağırlıklı kesimi iç Anadolu'ya akın etmek durumunda kaldılar. Bizanslıların o alan üzerinde egemenlik sürdürmesinden ötürü köylülük çok ağır serflik koşullarında yaşamak zorundaydı. Bizansın askeri ve siyasi gücüne karşı savaş veren Türk beylikleri, özellikle de Malazgirt savaşıyla (1071) birlikte bölgede etkinliklerini arttırmaya ve köylülüğü denetimleri altına almaya başladılar. İşleri hafifleten diğer bir faktör de Avrupa'dan gelen Haçlıların Bizansı zayıf düşürmesiydi. Alpaslan ve daha sonra Kılıç Aslan dönemlerinde iç Anadolu'dan Ege ve Marmara bölgelerine doğru Türk nüfusunun yayıldığı ve giderek yerleşik yaşama geçtikleri görülmektedir. Elbette ki, tüm bunlar yoğun katliamlarla iç içe gerçekleşmekte ve islamiyeti koruma maskesi altında yürütülmekteydi.

XI. yy'dan itibaren başlayan Türk akınları, XV. yy'a kadar devam etti ve XV. yy. sonlarına doğru gelindiğinde tamamlanmış oldular. Böylece Anadolu'nun milliyet çehresi, önemli oranda değişti. Türk milliyeti artık toprağa yerleşerek oluşmaya başladı ama, bunu Yunan kökenli Rumlar, Lazlar, Ermeniler ve daha başka milliyetlerin aleyhine olarak gerçekleştirdi. Türk egemen sınıfı bunu süngü ve kılıç gücüyle yürüttü. Bu temelde Anadolu Selçuklu devletini kurdu. Türk-islam kültürü bu dönemde gelişmeye başladı. Bu arada hıristiyanlığın zayıfladığı, Rum kökenli halkın kültürünün giderek eridiği ve bir Türkleşme-islamlaşma akımının geliştiği görülür.

Osmanlı devletinin kurulmasıyla birlikte yeni bir aşamaya gelindiğini görmekteyiz. İmparatorluğun kurulması, aynı zamanda Türklerin Trakya'da yoğunlaştığı, Ege kıyılarından Karadeniz kıyılarına dek genişledikleri dönemdir. Bu konuda İstanbul'un fethi bir dönemeç noktasını teşkil eder. Artık Anadolu'nun kesin olarak Türkleşmesi güvenceye kavuşmuş gibidir. Fiziksel imha ile toprak elde etme, uygarlık alanlarını ele geçirme, yaratılmış bulunan her türlü değeri zorla gasp etme uygulamaları, Fatih Sultan Mehmet'in başa gelmesiyle yoğunluk kazanır ve daha da geliştirilir.

Osmanlı devleti için dönemin en tehlikeli gücü Türkmenlerin hareketidir. Türkmenlerin o dönemde, örneğini Şeyh Bedrettin'de gördüğümüz gibi, çok güçlü olan ve ileri boyutlu ayaklanmalara dönüşen baş kaldırıları söz konusuydu. Serfleşmeye ve beyleşmeye karşı gelişen Türkmenlerin bir direnişi olan bu hareketler, Osmanlı sultanlarını ürkütüyordu. Bu yüzden, önlem olarak, bu direnişlere karşı Türk kökenli asker yerine, hıristiyan kökenli askerler tercih ediliyor ve bunun için de devşirme temelinde hıristiyan kökenli gencecik çocuklar alınıp İstanbul'a gönderiliyor ve orada son derece kozmopolit bir Osmanlı dinsel-kültürel ortamı içinde eğitime alınıyor ve yeniçeri diye bilinen ordu oluşturuluyordu. Görüleceği üzere bu sadece bir askeri olay değildir. Kültürel yönden hıristiyan halkın asimilasyonunun özüdür bu. Hıristiyan kökenli çocukların bu iğrenç yöntemlerle ve hem de devlet bürokrasisi içinde asimile edilmesi, Türkleştirme-islamlaştırmanın böylesine çok gerici bir tarzda gerçekleştirilmesi, sınıfsal anlamda çok gerici bir oluşumun şekillenmesine neden oldu. Asimilasyonla askeri baskı elele vererek hıristiyan halkı, özellikle siyasi-askeri yönden, daha da zayıflattı. Bunun yanında Türk egemen sınıflarının lehine hem sınıflaşma ve hem de milliyetleşme yönünde daha yoğun bir gelişmenin sağlandığını görüyoruz. XV. yy'dan XIX. yy'lara kadar gelişen süreç budur.

Yeniçerilik kurumu, kültürel yönden eritmenin en güçlü bir aracı olma özelliğine de sahiptir. Asimilasyon politikası burada en az kılıç yöntemi kadar tehlikelidir ve fiziksel imhayla eş değerdir. Hatta ondan daha tehlikeli bir kültürel katliam olayıdır ki bunun, daha sonra, azgın Türk burjuvazisinin temsilcileri olan kemalistler tarafından, yeni ve sahte-yapay bir aydın tabaka türetmek için Dersim'de uygulandığına tanık olacağız.

Türk egemen sınıfları, bu kültürel katliam politikasını zorla ve askeri yöntemlerle yürütüyorlardı. Ana kucağındaki çocuklar alınarak kendi dilinden, kültüründen ve anasından kopartılarak, sultanlık okullarında eğitiliyor ve en azgın askeri yönetici kesim bunlardan oluşturuluyordu. O çok övülen Sokullu Mehmet Paşa'dan tutalım da, bir çok sadrazama kadar, hep bu devşirme yeniçeri kökenindendirler. Bunlardan önemli bir bürokrat kesim oluşturabilen bu sınıf, kültürel imhayı da en az fiziksel imha kadar kullanabileceğini böylece kanıtlamış oldu. Gerçekte de o, dünyada hiç bir egemen sınıfın gerçekleştiremediğini gerçekleştirebilen bir sınıftır.

Bazen, Osmanlı İmparatorluğunda kavimler arasında bir baskının olmadığı, herkesin özgür geliştiği ve dinler ile kültürler arasında geniş bir hoşgörünün mevcut olduğu söylenir. Evet, kapitalist ulusçuluk anlamında bir milli baskının olmadığı doğrudur. Çünkü o koşullarda bunun maddi temeli yoktu. Dolayısıyla da, bu temelde bir çekişme, çatışma ve savaşma söz konusu edilemezdi. Ama eğer, feodal toplum aşamasındaki milliyet gerçeği temelinde sorunu ele alırsak, o zaman Türk milliyetinin egemenliği altında ezilen milliyetlerin de mevcut olduğunu rahatlıkla görebiliriz. Tarihin o döneminde Türk milliyeti devlete egemendi. Siyasi, askeri ve ilmi alanlarda öncülüğü tamamen elinde bulunduruyordu. Başta hıristiyan kökenli milliyetler olmak üzere, diğer milliyetlerin sürekli baskı altında ezildiklerini, haraca bağlandıklarını ve sık sık da katliamlara uğradıklarını, sayısız örnekleriyle göstermek mümkündür.

Egemen sınıf önderliğinde Türklerin milliyetleşmesinin katliamlar temelinde olduğu tartışılmazdır. Zira toprakları yoktur. Millileşme ise toprağa yerleşik bir yaşamı gerektirir. Bu da yerleşik halkların, topraklarını ele geçirmek için, katliamdan geçirilmesini zorunlu kılar. Anadolu'nun başka türlü Türkleşmesi nasıl olabilirdi? Halklar dilini, kültürünü kendiliğinden bırakır mı? yine, yerleştikleri toprağı, geliştirdikleri uygarlığı, barbar egemenlere kendiliğinden terkederler mi? Kılıç ve süngüyle katliamlar yaratılmadan toprağa yerleşim sağlanılabilir mi? Yine yeniçeri ocağında toplanan çocuklar üzerinde bir kültürel katliam gerçekleştirilmeden, bu çocuklar kendiliğinden yeniçeri haline gelebilirler mi? Tüm bunlar gerçek katliamların işlenmiş olduğunu ve bu temelde bir hakim milliyetin oluşturulduğunu göstermiyor mu?

İşte Türk tarihçilerinin, kendilerine aydın diyen; "solcu" olduğunu ve hatta Marksizmi kendine esas aldığını ileri sürenlerin bile yanına hiç yaklaşmadıkları kirli Osmanlı tarihsel gerçeği budur. Kirli, katliamlı, bol bol jenosit kokan bir tarih. Hiç kimse bunu inkar edemez.

XIX. yy'dan itibaren imparatorluğun kendisini gelişen Avrupa kapitalizmi karşısında korumak ve bu nedenle modernleşme doğrultusunda ilk adımlarını atmak zorunda kalması, beraberinde Osmanlı ideolojisinde de yeni bazı gelişmeleri getirdi. Yeniçeri örneğinde görülen askeri-politikada, vergilendirme sisteminde ve bir bütün olarak da Osmanlılık ideolojisinde yeni yönelimler belirdi. Asıl sebep, bir yandan içte hıristiyan halklar da milliyetçiliğin gelişmesi, diğer yandan imparatorluğun kendi bütünlüğünü sürdürmek ve batı kapitalizmi karşısında tutunmak istemesiydi. İşte bu nedenlerden dolayı Tanzimat Fermanı, İslahat Fermanı ve daha sonra meşrutiyet dönemi denilen dönemlerin içine girildi. Türk burjuva sınıfının ve onun temsilcisi olan Genç Osmanlıların oluşumunun kendine has özelliklerini irdelerken, bu temeli asla gözden kaçırmamak gerekiyor. Bu tarihsel temel üzerinde geliştirilen politikaların, azgın şovenizme ve giderek katliamlara dönüştüğü bilinmektedir. Elbetteki dönüşümün temelinde Türk egemen sınıflarının, daha milliyet aşamasındayken, yüzyıllarca sürdürdüğü katliamcı politikalar, zaptetme, eritme politikaları vardır.

Türk ulusçuluğu, Avrupa ülkeleri tarzında ortaya çıkan bir ulusçuluk değildir. Bu ülkelerde kapitalizmin gelişmesiyle birlikte doğan uluslar ve bundan kaynaklanan ulusal hareketler, feodal ve

monarşik devleti devrimci yöntemlerle yıkıp, cumhuriyetler kurmayı amaçlamak biçiminde ve geniş bir entellektüel, kültürel ve siyasal faaliyet temelinde ortaya çıktılar. Türklerde ise, durum tamamen bunun tersidir. Türk ulusal burjuva hareketi, feodal devlet fideliğinde doğma özelliğinden dolayı, devletin dağılmasını önlemek, birlik-bütünlüğü sağlamak, Türklerin avantajlı konumunu sürdürmek, vb. gerici amaçlar doğrultusunda ortaya çıkmıştır. Balkanlardaki hıristiyan halklar, 19.yy'ın sonlarından itibaren ulus gerçeğine bağlı olarak ulusal kurtuluş hareketlerini geliştirip başarıya ulaştırırken, Türk burjuvazisi de buna tepki olarak ve devletin dağılmasını önlemek asıl amacıyla, önce Genç Osmanlılar, daha sonra Genç Türkler veya İttihat ve Terakki biçiminde örgütlendi. Burjuvazinin bu temsilcileri, amaçlarına ulaşmak için bir yandan feodal bürokratik aygıtı, burjuva bürokratik aygıta dönüştürmeyi amaçlarken, diğer yandan bunu imparatorluğun halklar üzerindeki baskısıyla birleştiriyorlardı. Balkanlar'daki büyük boğuşma ve çatışmaların esas nedeni budur. Türk burjuvazisi, kapitalist bir üst yapıyı hakim kılmakla, yani devleti dünüşüme uğratmakla imparatorluğu olduğu gibi korumayı başarabileceğini umarken, Balkan halkları milli devletlerini kurma yönünde bir hareketliliğe girişiyorlar ve bu da her iki tarafın egemen sınıfları arasında korkunç patlamalara yol açıyordu. Balkanlarda, Türk ordusunun dehşetli saldırı ve katliamları neticesinde, bu dönem kanlı kapandı. Yapılmak istenen şey, ulusal sorunu, kılıç zoruyla, gerçekten örneği ancak çarlık Rusya'sında görülebilen hatta onu da katbekat aşan imha ve katliam tarzıyla çözümlemekti. O zaman burjuvazinin bir kanadının temsilcisi olan Prens Sabahattin'in ademi merkeziyetçilik veya halklara özerklik tanımak suretiyle imparatorluğu yeniden tesis etmek istediği bilinmektedir. Fakat devlete damgasını vuran İttihat ve Terakki kanadı ise tam bir merkeziyetçilikten yana tavır alır, anti-demokratik, zor ve şovenist yöntemlerle, çoğunlukla da katliamla bu sorunların üstesinden gelmek ister. Kendi aralarında birleşen Balkan halkları ise bu azgın ulusal baskı politikasına karşı mücadeleyi, gün geçtikçe yoğunlaştırmaya devam ettiler ve peş peşe önemli başarılar sağladılar. Osmanlı ordularının son Balkan savaşlarında yenilgi almasıyladır ki bu alanda ulusal sorunlar çözümlenmeye başladı.

Türk burjuvazisinin yeni genç temsilcileri, tüm olay ve olgulardan ders alarak, gelinen aşamada imparatorluğun kaçınılmaz dağılışını önlemenin mümkün olmadığını kavradılar. Bundan hareketle, sadece Anadolu toprakları üzerinde bütünleşmiş bir ulus ve ulusal bir devlet yaratmak için muazzam bir çaba içine girdiler. İşte tam bu noktada Ermeni sorunu alevlenmeye başlar.

Ermeni sorununun, İttihat ve Terakki'nin gündeminde neden en önemli bir yer işgal ettiğini bir kaç yönden incelemek mümkündür. Herşeyden önce, Ermeniler batıda değil, doğuda yaşayan bir halktır. İkincisi; müslüman değil, hıristiyandırlar. Ve üçüncü olarak da; diğer hıristiyan halklarda olduğu gibi, Ermenilerde de kapitalist üretim ilişkileri, islam halklar; Türk ve özellikle de Kürtlere nazaran daha erken ve daha hızlı gelişmiş ve bu temelde komprador burjuvazi, giderek bir Ermeni milli burjuvazisi oluşmuştu. Her ulusun burjuvazisi bu dönemde kendi pazarına sahip çıkmak için kendi ulusal hareketini, bundan kalkarak da kendi devletini şekillendirme çabasındayken, Ermeni ulusal burjuvazisinin de böylesi bir yönelim içine girmesi kaçınılmazdı. Bir yandan Çarlık Rusya'sının, diğer yandan İngiliz-Fransızların da kışkırtmasıyla, Ermeni ulusal hareketi gelişme gösterdi.

Türk burjuva milliyetçiliği, 1890'larda kendi örgütünü kurmaya başladığında, Ermeni burjuva ulusçu hareketi ile örgütleri olan Taşnak ve daha solda yer alan Hıncak gelişir. Balkan halkları, kendi aralarında birleşerek, sorunu çözüme bağladılar. Ama bu, doğuda gerçekleşmez ve bu yüzden katliamlar gündeme gelir ve Abdulhamid döneminde doruğa varır. Abdulhamid, Türk soyunu devlete hakim kılmak, müslüman halkları kendinden yana çekmek; Arnavutları Balkanlar'da, Kürtleri ise, doğuda gelişen ulusal hareketlere karşı kullanmak gibi emperyalist bir politika uyguladı. "Kürtleri kazanmamız gerekir, bunları Ermenilere karşı kullanmak gerekir" diyen Abdulhamid'ten başkası değildir. Kürt beylerinden teşkil ettiği Hamidiye Alayları ve yine bunlardan devşirdiği Kürt paşa çocuklarını kendi etrafında örgütler. Bir yandan Ermeni burjuva ulusal hareketi ile bunlar çatıştırılır, diğer yandan feodalizme taze kan verilerek Kürt ulusal hareketinin gelişmesi kösteklėnir. Bilindiği gibi bu politika daha sonra İttihat ve Terakki ile Kemalistler tarafından, daha tehlikeli biçimde devralınacaktır.

Ermenilerin talihsizliği, coğrafik, tarihsel, dinsel ve sosyal koşulların lehlerinde değil, aleyhlerinde olmasında aranmalıdır. Ermeni katliamında bu etkenler önemli ve hatta belirleyici rol oynar. Şunları da eklemek gerekir ki, Ermeniler her ne kadar Kürdistan'ın kuzeyinde, Karadeniz ve Kafkasya ile Urmiye ve Van gölleri arasında yaşayan bir halk ise de, gerçekte Kilikya'ya yani Çukurova'ya kadar, dağınık biçimde serpiştirilmişlerdir. Kürdistan'ın bir çok bölgesinde yaşayanların durumu da böyledir denilebilir.

Coğrafik olarak çok dağınık olmaları, diğer hıristiyan halklardan uzak yaşamaları, erkenden bir kapitalistleşmenin gerçekleşmesi, yanıbaşında yaşayan Kürtlerin hâlâ feodal düzeni aşamamaları, tersine feodalizmin gelişmeye devam etmesi vb., etkenlerin yanısıra, devlete sahip çıkan şoven Türk burjuvazisi gibi, azgın bir düşmanın karşılarında bulunmuş olması koşullarında ortaya çıkan bu hareketin, katliamlardan geçirilmesi kaçınılmazdı. Tüm bunlara Ermenilerin I. Emperyalist Paylaşım Savaşında Çarlık Rusya'sının yanında yeralmasının eklenmesi, bardağı taşıran son damla oldu. Ve bu temelde 24 Nisan 1915 tarihinde büyük bir Ermeni tehciri, sürgünü ve katliamı gerçekleştirildi.

İttihat ve Terakki'nin çoktan beri aradığı fırsat artık doğmuştu. Bir yandan tüm dünya savaş koşullarını yaşıyor ve böylesi koşullarda kimsenin kimseden hesap sorması beklenmiyor ve diğer yanda, "Ermeniler saldırıya geçti, Türkleri arkadan vurmaya başladı" teraneleriyle düşmanlık körükleniyordu. Beri yanda yüzyıllardan beri Ermenilerin malına ve topraklarına göz koyan Kürt beylikleri vardı. Evet bütün bunlar birleştiğinde, artık katliamların gerçekleşmesi bir zorunluluk haline gelmişti. Bizzat 600 bini yolda katledilir. Mezopotamya'da, Adana ve Halep'te valilik yapmış olan ve buraları çok iyi bilen Cemal Paşa hatıratında 1,5 milyon Ermeninin tehcirinden bahseder. Yani bir ulusun, Ermeni ulusunun topraklarından koparılışı, ki Ermenilerin bu topraklarda binlerce yıllık tarihi vardır, güneye; Beyrut ve Haleplere kadar sürülüşü sözkonusudur. Gerçekten bu tehcir, tarihin bize gösterdiği en büyük tehcirlerden bir tanesidir. Tarihte örnekleri aranırsa, ancak M.Ö. VI-VII. yy'larda gerçekleşen Yahudi tehciri ile XX.yy'da, Hitler faşizminin gerçekleştirdiği Yahudi Katliamı ve Amerika'da, daha önce gerçekleştirilen, Kızılderi katliamı buna örnek olarak gösterilebilinir. Ama, yine de denilebilir ki, Ermeni katliamı, tüm bunlardan daha korkunç ve daha dehşetlidir. Öyle ki, gelişmiş bir ulus kültürüyle, sanatıyla, ekonomik ve sosyal yapısıyla imha edilmiştir.

Yüzyıllardan beri, Anadolu'da bu politikayı sinsi ve sürekli biçimde sürdüren Türk egemen sınıfları, I. Dünya Savaşı'nın olağanüstü koşullarında halkları toptan imhaya yöneldi. O tarihlerde önünde duran tüm sorunları kılıç ve zoraki eritme yöntemleriyle halletme sezgisine de sahiptir. XX. yy'ın ilk çeyreğinde işlenen bu büyük ve benzeri görülmeyen katliam, yüzyılların baskı ve eritme politikalarının doruğunu teşkil eder. Hitlerin, bu katliamı kendisine örnek alması boşuna değildir. Hitler faşizmi, dünya çapında oynadığı rol ve oluşturduğu tehlikeden dolayı dünya tarafından çok teşhir edilmiş ve insanlık vicdanında mahkûm olmuştur. Ama aynı şeyi, bugün bile, Türk burjuvazisi ve onun azgın temsilcileri için söyleyemeyiz. Gerçekte Hitler faşizminden hiç de geri kalmayan, fakat sınırlı bir bölgeyi; bütün dünya uluslarını değil, salt kendini hakimiyeti altındaki ulusları ilgilendirdiğinden ötürü, Türk Hitlerciliğinin bu azgın temsilcileri yeterince izah edilememiş, bilince çıkartılmamış ve hesap sorulmamıştır.

Ermeni katliamının bazı hususlarına daha değinirken, hemen şunu teslim etmek gerekir ki, Ermeni burjuvazisi, özellikle de komprador burjuvazisi, sınıf çıkarları gereği olarak, dışa bel bağlıyor; ya Rus Çarlığına, ya da İngiliz-Fransız emperyalizmine dayanıyor ve bu temelde bir ulusal hareket geliştirmeye çalışıyordu. Daha o dönemde başta Lenin olmak üzere marksistler, gelinen aşamada, ulusal sorunda burjuvazinin çözümleyici bir güç olmaktan çıktığını ve burjuva yöntemle sorunu çözümlemeye kalkışmanın, Rusya örneğinde görüldüğü gibi, milli kin ve öfkeyi artırdığını ve bunları pogromlar düzeyine yükselttiğini belirtiyorlardı. Bu gerçek bakımından, Ermeni sorununda tüm açıklığıyla ve güçlü bir biçimde ortaya koydu. Eğer Ermeni ulusu katledilmişse, bundan, Türk sömürgecileri kadar, hareketi, Ermeni halkının çıkarları doğrultusunda değil, kendi dar sınıf çıkarları doğrultusunda ve emperyalizmle işbirliği içerisinde yürütmeye çalışan Ermeni burjuvazisi ve özellikle komprador burjuvazisinin de payı büyüktür. Onlar, Rus, İngiliz ve Fransızları kışkırtarak ve onların desteğini alarak Türk burjuvazisini durdurabileceklerini, hakimiyetine son verebileceklerini ve böylece de burjuva devletini kurabileceklerini sandılar. Başta Kürt halkı olmak üzere komşu halklarla dostluk ve ittifaklar geliştirme şurda kalsın onlarla çatışma halindeydiler. Türk halkıyla dayanışma içine girmediler. Sadece dış "müttefiklerine" daha doğrusu dış kışkırtıcılara dayandılar ve erkenden ortaya çıktılar. Böylece de bilinen sonucun yaratılmasına katkıda bulundular. Ve sınıf olarak çözümsüzlüklerini bir ulusun katledilmesine kadar ileri götürdüler. Ermeni burjuvazisi, sadece ulusal sorunu çözümlemekten uzak olduğunu göstermekle kalmadı, o aynı zamanda strateji ve taktikleri ile, katliamın gerçekleşmesine nasıl zemin yarattığını ve hizmet ettiğini de kanıtladı. O koşullarda, Türk burjuvazisinin bu genç temsilcilerine karşı başka türlü sonuçların alınması zaten beklenemezdi ve başarı sağlamanın koşulları da yoktu.

Bildiğimiz gibi daha sonra Ermeni ulusunda yeni bir Diyaspara, yayılma hareketi gerçekleşir. Ermeniler, Ortadoğu'dan Avustralya'ya, Amerika kıtasından Avrupa ve bugünkü Sovyetler Birliği hudutlarına kadar sürdürülür. Yerleştikleri alanlarda kültür grupları ve kilise cemaatları biçiminde yaşamak zorunda bırakılırlar. Hitler faşizminin Yahudilerin başına getirdiği, siyonizmin Filistinlilerin başına getirdiği olaylar daha önce Türk burjuvazisi tarafından Ermenilerin başına getirilmiştir. Ve bunların çağımızın yüzkarası gelişmeleri olduğu gayet açıktır.

Bugün, çeşitli ülkelerde yaşayan Ermeni ulusal azınlık hareketinin geldiği nokta ve içinde bulunduğu koşullar son derece olumsuzdur. Amerikan Kongresi'nde, Avrupa Konseyi'nde sözümona soruna çözüm aranıyor. Amerika ve Avrupa emperyalistleri, bugün en basit çıkarları için, halkların katliamlarına onay verirken ve bunda en ufak bir sakınca görmezken, hangi Ermeni ulusal sorununa çözüm getirecektir? Veya en korkunç sömürgeciliği uygulayan, dünyanın bütün bölgelerinde, bizzat kendi zalim ordularıyla halkları hergün katliamdan geçiren emperyalistler halkların ve bu arada Ermenilerin dostu olabilir mi? Dağıtılmış, ağırlıklı olarak basit burjuva topluluklar biçiminde, dünyanın dört bir yanına serpiştirilen, emperyalist sistem içerisinde gerici bir rol oynatılmak zorunda bırakılan Ermeni hareketleri, emperyalizmin yeni kayışları haline gelmektedirler. Dünya Yahudi sermayesinin oynadığı rolün bir benzerine, Ermeni burjuvazisi hazırlanmakta ve böylece emperyalizmin çıkarlarına hizmet etmek doğrultusunda görevler gördürülmeye çalışılmaktadır.

Ermeni sorunu üzerine, Marks'ın Yahudi sorununa ilişkin, daha 1850'lerde yaptığı değerlendirmeye benzer bir değerlendirme yapmak, fazla hatalı olmayacaktır. Ve bu, aynı zamanda, Lenin'in Rusya'daki Yahudiler için yaptığı değerlendirmeye de ters düşmeyecektir.

Marks; Yahudilerin, dünya toplumlarının tefeci-ticari gözenekleri olduğunu, kapitalist sistemin gelişimine en gerici tarzda hizmet ettiklerini, kapitalist sınıfın özelliklerini en çok bağrında taşıyan bir toplum olduğunu belirtir. Gerçekte de gelişim çarkının kapitalizmden yana işletilmesinde baş rolü oynadılar. Nitekim bugün bile, Amerika'da kapitalist-emperyalist çarkın dönmesinde, siyonist sermayenin rolü küçümsenemez. Polonya'da, Almanya'da ve Çarlık Rusya'sında da aynı rol oynanıyordu.

Yahudi katliam ve pogromlarının olmasına, Yahudi burjuvazisinin bu tarzda ortaya çıkıp, şekillenmesinin kaynaklık ettiğini belirtebiliriz. Sayıları az olmasına rağmen Çarlık Rusyası'nda, sermayelerinin önemli oranda gelişme kaydetmesi, yine Almanya'da gelişen kapitalizme önemli oranda damgasını vurmaları, Alman burjuvazisinin, korkunç düzeye varan Yahudi katliamlarını gerçekleştirmesine neden oluyor. Tıpkı Ermenilerin Osmanlı İmparatorluğunun egemenliği altında erkenden sermaye sahibi olmaları ve peşinde katliamlara uğramaları gibi.

Marks, Yahudiler için; *"dünya sosyalist devriminin gerçekleştirilmesinden başka bir kurtuluş yolları olamaz, her zaman ezilip katledileceklerdir"* derken, gerçek çözümün nerede yattığını gösterir. Lenin de; Yahudi pogromların önüne geçmek için, Bund'un kültürel özerklik temelindeki örgütlenmesinin tehlikesine ve bunun katliamlara neden olabileceğine dikkat çeker. Sorunun ancak sosyalist devrimde çözümlenebileceğini ve bu nedenlerden dolayı Yahudi halkının Rusya işçi sınıfı hareketiyle birleşmeleri gerektiğini açıkça belirtir.

Marks ve Lenin'in bu belirlemeleri, Ermeni hareketinde ilerici rol oynamak isteyen güçler için de geçerlidir, ve gereğinin yerine getirilmesi şarttır. Yoksa, emperyalist mihrakların dayattığı kültürel özerklik, vb. şeyler sorunu çözmez. Diğer bir hata ise, bireysel terörizme varan umutsuz çıkışlardır. Böylesi çıkışların kime yaradığı, bunları bahane eden Türk burjuvazisinin şovenizmi nasıl dalga dalga yaydığı, bugün herkesin malumudur. Bunun yerine başta Türkiye ve Kürdistan olmak üzere tüm Ortadoğu halklarının ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm doğrultusundaki mücadelelerine destek vermek ve hatta katılmak, özellikle Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine katkıda bulunmaları ve hatta demokrasi sosyalizm mücadelesinde yeralmaları gerekir ve sorunun çözümü, devrimde aranmalıdır. Emekçilerin lehinde ve ezen, ezilen ulusların burjuvalarının, bölge gericiliğinin ve tüm emperyalist güçlerin aleyhinde olan biricik doğru çözüm yolu budur.

Ortadoğu'da yaşayan halklar, bugün çok ağır ulusal, toplumsal, siyasal ve kültürel sorunlarla yüz yüzedirler ve bu sorunların emperyalist-kapitalist sistem içinde çözüm bulmaları düşünülemez. Tersine sistemin kendisi, bunların hergün biraz daha ağırlaşmasının ve derinleşmesinin nedeni durumundadır. Tek çözüm yöntemi, halkların ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketlerini yükseltmek ve muzaffer kılmaktır. Tüm sorunlara çözüm getirecek yegâne yöntem budur ve Ermeni sorununa da ancak bu temel çerçeve içinde çözüm bulunabileceğine inanıyoruz.

Ermeni Katliamından Çıkarılması Gereken Dersler ve Kürdistan'daki Ulusal İmha Siyaseti

Ermeni katliamı Kürt ulusu açısından ve bugünkü Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz açısından son derece önemli derslerle doludur. Hatta bu olayın şahsında Türk burjuvazisinin gerçek barbar ve katliamcı niteliğini kavramak ve buna göre tavır geliştirmek bakımından bölge ve dünya halklarının da çıkarmaları gereken dersler vardır. Şimdi de bu derslerin ne olduğu üzerinde durmaya çalışacağız.

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sona ermeden önce, katliamdan arta kalan Ermenileri Kafkasya'ya sürdüren İttihat ve Terakkici subaylar, geri döndüklerinde şu sloganı haykırırlar: "Zo'ları yok ettik, sıra Lolo'lara geliyor." Lolo'lar diye tabir edilenler Kürtlerdir. Ve gerçekten de sıra Kürtlere gelmişti ve bu yönlü hazırlıklar yapılıyordu. Eğer Osmanlı orduları 1918'de yenilmeseydi, Ermeni katliamı benzeri katliamlar bu sefer Kürdistan'da sergilenecekti. Daha 1916'da tehlikeli görülen aşiretler mecburi iskana tabi tutulmuş ve bunlardan 600 bini Toroslarda telef olmuştu. Bu Abdulhamid'in kullanmakta pek mahir olduğu politikanın bir gereği olarak da yapılmak zorundaydı. Abdulhamid'in "İttihatçılar Bulgar ve Yunanlıların birleşmesine nasıl fırsat tanıdılar, ben onları 30 yıl savaştırdım, bundan hiç ders çıkarmadılar mı?" dediği bilinir. Aynı yöntem Ermeni-Kürt çelişkisinde de kullanılır. Ermeni hareketine karşı Kürt alaylarından sonuna kadar yararlanılır ve Ermeni ulusal hareketini ezdikten sonra Kürtlere yönelmeye başlanır. Ama İttihat ve Terakki'nin savaşta yenilmesi ve önderlerinin kaçması bu amaçlarını

kursaklarında bırakır.

Osmanlı İmparatorluğunun dağılışıyla birlikte, onun enkazı üzerinde yükselen kemalist hareket bu politikayı aynen devralır. Çünkü kemalistler de aynı okulun, ırkçılık ve şovenizm okulunun türedileriydiler. "Böl ve yönet" kendine bağlama ve direnenleri de Koçgiri örneğinde görüldüğü gibi, sert yöntemlerle ezme politikası, daha Türk ulusal kurtuluş savaşı gelişmeden önce gündeme sokulur.

Türk burjuvazisi, nasıl ki, içte hıristiyan halklardan kaynaklanan tehlikelere karşı Kürtlerin desteğine ihtiyaç duyduysa, dış emperyalist işgale karşı da bu ihtiyacı hissetti ve bunun stratejik önemini çok iyi biliyordu. M.Kemal'in bu desteği sağlamak için onlarca Kürt şeyhi ve ağanın elini öptüğünü herkes bilir. Buna ilişkin fotoğraflar ve yazılı belgeler mevcuttur. Ve bu çabalar boşuna değildir. Çünkü Mustafa Kemal'in başarılı bir ulusal kurtuluş savaşını yükseltmesi ve bu temelde zafere ulaşması başka türlü sağlanamazdı. Türk ulusal hareketinin, neden Türklerin yoğun olduğu Batı'dan değil de, Kürtlerin yoğun olduğu doğudan başlatıldığının anlamı budur. Ulusal kurtuluş savaşı, Kürtlere dayalı ama Türkler adına, Erzurum ve Sivas'ta temellerini atar. Savaş, din, ümmet, halife adına ve Kürt şeyh ve ağalarının desteğiyle verildi, ama tam bir riyakarlık ve sahtekârlıkla. Kemalistler bunun böyle olduğunu pratikte kanıtladılar. Özünde azgın bir şovenizm duygusuyla hareket eden ama görünüşte "gavura karşı islamiyet ve halifeliğin kurtarılması" parolası altında, Kürtlerin desteğini sağlayan ve onları amaçları doğrultusunda kullanmayı çok iyi bilen Mustafa Kemal, bu temelde zafere yöneldi. Amaçladığı cumhuriyeti kurup egemenliğini sağlamlaştırdıktan sonra, İttihat Terakkicilerin yarım bıraktığı işi tamamlamaya koyuldu. Yani "Zo'ları bitirdik sıra Lolo'lara geliyor" sloganının pratik gereklerinin yerine getirilmesinin zamanı gelmişti artık.

Evet, 1925'lerden itibaren başlayan Kürdistan seferleri bu amaçları güdüyordu. Kürt egemen sınıfının büyük bir kesimi işbirlikçiliği benimsemiş, tam bir uşak durumuna gelmişti. Artık Zo'ları ve Loloları birbirlerine kırdırma yöntemi yerine "it kanunu" uygulanabilirdi. Bu da Kürdü Kürde kırdırma; aleviyi suniye, suniyi aleviye, kuzeyi güneye, güneyi kuzeye, aşireti aşirete, vs. kırdırma politikasıdır. Öte yanda, binbir parçaya bölünmüş Kürtleri –ki bunun ekonomik tarihsel, toplumsal siyasal nedenleri vardır–, cumhuriyet yanlıları ile cumhuriyet karşıtları biçiminde bölerek yeni yapay gruplar türetti. Her bölgede bir ağayı tutar, diğerlerine karşı kullanır, bir tarikatın yanında olur diğerinin karşısında, önce zayıfı tutar güçlüye karşı, sonra güçlüye zayıfı ezdirtir, velhasıl "böl yönet" politikasının tüm inceliklerini Kürdistan'da uygular.

Kürt halkının nüfus bakımından yoğun olması, aşiretler halindeki yaşantısı, savaşçı karakteri, Kürdistan'ın başedilmez coğrafik yapısı vb. faktörlerin yanısıra, cumhuriyetin kuruluş yıllarında Türk burjuvazisinin onları basit bir lokma gibi yutup eritecek ekonomik, sosyal ve kültürel güçte olmaması nedenleriyle, seferlerin sadece askeri nitelikte kalmasına yol açmıştır. 1940'lara kadar sürdürülen bu seferler hep böyle olmuştur.

Bu sürecin sınıfsal, dolayısıyla ulusal özelliğine de gözatmak gerekir. Ermeni ulusal hareketinde, Ermeni burjuvazisi, özellikle komprador burjuvazisi, nasıl ki dışa dayalı öz güce dayanmaktan uzak, katliama açık bir hareketi geliştirip ulusal imhaya neden olduysa, Kürt egemen sınıfları da, farklı tarihi koşullarda ve değişik biçimlerde Kürdistan'da katliamların yaratılmasına neden oldular. Kökleri Şeyh idris-i Bitlisi'lere dayanan, Abdulhamid'le yeni boyutlar kazanan ve Hamidiye Alaylarıyla doruğa ulaşan bu güruhun ihanetinin eşine rastlanmaz. Ermeni burjuvazisi katliamlara neden oldu ama direndi. Kürt aşiretçi-feodalleri ise çıkarlarını Türk devletiyle birleştirdiler ve bu devleti varlık nedenleri olarak görüp bunun içinde eridiler ve hızlı bir biçimde ulusal-inkârcılığa yöneldiler. Bu özümsenmiş sınıf aracılığıyla Kürdistan'da başka türlü bir ulusal imha gündeme getirildi. Özellikle 1940'lardan itibaren, fiziki imha yerine, toplumu ulusal değerlerinden soyutlama ve onu kendi ulusal yapısı içinde eritme biçiminde fiziki imhadan daha tehlikeli bir imhayı gerçekleştirdiler. Bunda da yerli feodal-aşiretçi egemen sınıfın rolü belirleyicidir.

Ermeni burjuvazisinin Türk burjuvazisinden ileri olması, katliamlara neden olurken, Kürt feodal aşiretçi önderliğin Türk burjuvazisininden daha geri olması onların Türk uluslaşması içinde ulusal-inkarcı bir biçimde erimesine yolaçmıştı. Bunların bu durumu, Kürt ulusunun manevi katliamdan geçirilmesine neden oldu. Ve bu fiziki katliamlarla içiçe işletildi: bir yandan asimilasyonla kültürel özümseme sağlandı, diğer yanda askeri seferlerle fiziki katliamlar geliştirildi.

Katliamların en çok yaşandığı Dersim'de, daha 1940'larda, katledilen onbinlerce insanımızın çocukları zorla alınarak, kışlalara doldurulması, buralarda aynen yeniçeri döneminde toplatılan çocukların sultanlık mekteplerinde eğitilmelerine benzer bir eğitime tabi tutulmaları; dilinden, kültüründen ve anasından kopartılan bu çocukların daha bu yaşta türkleştirmeye zorlanmaları tam bir manevi katliamdır. Bu temelde ilkokul, ortaokul, lise ve üniversitelere kadar okutulurlar. Artık İstanbul Türkçesinden daha düzgün, tam bir kitap Türkçesiyle konuşan, "devlet ülkesi ve milletiyle bir bütündür" ilkesine inanan, "Misakı-Milli" ruhuyla donatılan, kraldan daha kralcı ve Türkçüden daha Türkçü olan, kısacası kemalist olan tipler yaratılır. Yeniçeri döneminde, yeniçeri önde gelenlerini nasıl paşa, vali, sadrazam yaptılarsa, bunları da cumhuriyet bürokrasisinin kilit noktalarına yerleştirdiler. Yine katliam temelinde devşirilen, milliyetleri, kültürleri ve gerçek kimlikleri yok edilen bu çocuklardan ordular oluşturdular ve kendi öz halklarının maddi ve manevi katliamının malzemesi haline getirildiler. Türk burjuvazisinin, Kürdistan'da gerçekleştirdiği katliamın bir benzerinin, Hitler Almanya'sıda dahil olmak üzere, dünyada bir eşine daha rastlanamamasından kastedilen budur.

Pervasız kemalistler bununla da yetinmezler. Bunları Türkiye ve Kürdistan'ın dört bir yanına savurur ve burjuva çıkarlarının gerektirdiği her türlü kılığa büründürür. Bir yandan Türk burjuvazisine ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel vb. her alanda hizmet eder, diğer yandan Kürdistan'da yürürlükte olan ulusal yayılma politikasının en iyi hizmetkârı, piyonu ve uşağı olma rolünü oynarlar.

Adı geçen bu ucube tipin sol saflar içindeki konumu incelenmeye değer. Kendi ulusunun varlığını inkâr eder. Ülkesini tanımaz ve kabul etmez. "Ulusların kendi kaderini tayin etme" ilkesini dünyanın tüm ulusları için geçerli sayar ama bu hakkı Kürt ulusuna tanımaz. Sosyal-şovenizmi yayar. KUKM'ne karşı en aktif bir biçimde savaşır. Sol maske altında azgın komünizm düşmanlığını yayar. Bu işin garip tarafı, tüm bunları halk adına, demokratlık, ilericilik ve devrimcilik adına, hatta hatta sosyalizm ve komünizm adına yaptığını iddia eder. İşte Türk devletinin "kışla kültürü"yle yetiştirilen 'aydın' tipi böylesi bir tiptir.

Aydınlık'ın Pülümür'de gelişip birinci derecede bir güç durumuna gelmesi, Dersim ve çevresinde HK ve daha ne idüğü belirsiz sosyal-şoven grup ve grupçukların boy vermeleri boşuna değildir. Bu durum Kemalizmin yarattığı zeminle yakından ilintilidir. Ve bu adı geçen tuhaf oluşumlar, içinden çıkılmaz bir kargaşa yaratırlar, halkı böler parçalar, tarihinden ve milli gerçekliğinden kopartırlar. Özcesi her tarafa zehir saçarlar.

Evet XX. yy.'ın ortalarında, başta Dersim olmak üzere, Türk sömürgeciliğinin egemenliği altındaki Kuzey-Batı Kürdistan'da fiziksel katliamlar gerçekleştirildi ama bunlarla yetinilmedi. Bununla birlikte ve bundan daha tehlikeli manevi-kültürel katliam da gerçekleştirildi ve günümüze kadar sürdürüldü ve sürdürülmektedir. Hemde bilinçli, planlı ve sistemli olarak.

Kürdistan'da yaratılan ve dünyada emsali bulunmayan bu vahşiyane katliamın sınıfsal özelliğinin çok iyi kavranması gerektiğini belirtmiştik. Konunun öneminden dolayı üzerinde biraz daha durulmasında yarar görüyoruz.

Ermeni burjuvazisi Türkleşmeye şiddetle karşı çıkıyordu. Çünkü gelişmişlik düzeyi daha yüksek, üstelik de hıristiyandı. Milli ve kültürel yapısı çok farklı ve açıkça tüm bu değerlerine sahip çıkıyor ve geliştiriyordu. Hain işbirlikçi Kürt feodal sınıfı, Osmanlı devletine kulluk, kölelik etme ruhuyla yaşamış ve bu kölece bağlılık karakteri sürekli geliştirilmiştir. Cumhuriyet döneminde ise, devletin ideolojik, kültürel, ulusal ve siyasal kurumları içinde eritilmiştir. Böylesine özümsenmiş, ulusal-inkârcı ve işbirlikçi sınıfa bağlı olarak oluşturulan kurumlar, TC kışlalarında biçimlendirilip bu kurumların hizmetine koşulan "aydın"lar da en az bu sınıf kadar tehlikeli olacaklardı ve nitekim böyle de olmuştu. Halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi açısından çok tehlikeli bir durumdur bu. Fiziki katliamdan çok daha tehlikeli bir ulusal imha ile karşı karşıyayız derken, çağımızla bağdaşmayan, Afrika'nın siyah ırkından Amerika'nın Kızılderililerine kadar hiç bir ilkel ve geri kavmin bile kabul etmediği bir ulusal imhadan sözediyoruz. Ve gerçekte de, bugüne kadar yaşanan süreç hep bu yönlü olmuştur. Bunun en önemli iç nedeni, bu özümsenmiş ulusal-inkârcı ve işbirlikçi egemen sınıflardır diyoruz.

Kürt işbirlikçi egemen güçleri, bu politikalarıyla yalnız Kuzey-Batı Kürdistan'da değil, tüm parçalarında ulusal, fiziksel katliamlardan daha tehlikeli bir katliamı yaşatıyorlar. İşbirlikçilik iliklerine kadar işlemiştir. Yaşamları bunun-ladır. Gözleri başkaca bir şeyi görmez. Ulus gerçeğinden, ulusal bağımsızlıktan, kurtuluş mücadelesinden vebadan kaçar gibi kaçarlar. Tüm bunlar tesadüfen ortaya çıkan olgular değildir. Bu, egemen sınıfın oluşum tarzı, oluşum koşulları ve yüzyıllardan beri yaşadığı politik yaşamıyla yakından bağlantılıdır. Sömürgeciliğin Kürdistan'daki kültür egemenliğinin, siyasal egemenliğinin, sosyal egemenliğinin iç dayanakları, yine bu sınıftır. Ona dayanılarak her türlü ulusal baskı politikaları uygulanır, en ücra köye kadar taşınılır ve onların yoğun desteğiyle halk kımıldanamaz hale getirilir.

Ermeni halkı, kendi burjuvalarının ihanetine uğramış da olsa hiç olmazsa direndi, dayatılan teslimiyete karşı başkaldırdı ve her türlü azgın baskılara rağmen ulusal kimliğini korudu ve hâlâ da korumaktadır. Kürt halkının durumu ise, tamamen bundan farklıdır. Özümsenmiş, her türlü ulusal değerlerinden soyutlanmış, hakim ulus burjuvazisinin kültürüyle yoğrulan ve bunu kendi kültürüymüş gibi her tarafa yayan, ulusal inkârcılığı topluma dayatan yerli işbirlikçi Kürt egemen sınıfları yüzünden, evet bu hain güruh yüzünden, halkımız bölük pörçük, ulusal ve sınıfsal çıkarlarından uzak, kimliğinden yoksun mücadelesiz ve durgun bir yaşam içinde kaldı. Dolayısıyla en alçakça ve teslimiyetçi bir çürüme içinde bırakılmasına yolaçtılar ki bunun tehlikesi çok daha büyüktür. Yüzyıllardan beri , böylesine tehlikeli bir yaşama maruz bırakılan bir halkın ulusal kurtuluş mücadelesinden ne kadar uzak kalacağı da çok açıktır.

Türk burjuvazisi, XX. yy.'ın son çeyreğinde de, Kürdistan halkına yönelik en tehlikeli katliamlarını sürdürmektedir. En yurtsever, en fedakâr en cesur ve kararlı insanlarımızı fiziki imha yöntemleriyle katlediyor. Ama sadece bu değil. Bundan çok daha fazla tehlikeli olarak, halkın dil kültür ve maddi yaşam koşulları üzerinde gerçekleştirdiği katliamla da tüm ulusal özellikleri, en son sınırına kadar ortadan kaldırmaya çalışıyor.

"Bulgar zulmü", "komünist esaret" altındaki Türklerin kimliklerinin zorla değiştirilmesi üzerine bol bol edebiyat yapan Türk burjuvazisi ve onun azgın temsilcilerinin, ülke ve ulus gerçekliğimizi tanımamaları, gerçekten gözü kör, kulakları sağır ve beyinleri kireçlenmişcesine duyarsız davranmaları, ancak gözü kara bir şovenizme bürünmeleriyle mümkündür. Ve gerçek olan da budur. Bunları son derece olağan olarak görüyorlar ama bir Türk'ün adının değiştirilmesini uluslararası bir sorun haline getirebiliyorlar. Açıkça belirtelim ki, bu büyük bir sahtekârlık örneğidir.

Tarihin en eski halklarından olan Kürt halkını, tüm ulusal değerleriyle birlikte ve görülmemiş işkenceler ortamında imhadan geçiriyor, fakat böyle bir olayı utanmazcasına inkâr ediyor. Kendini akıllı alemi sersem sanıyor. Bir "bölücü", "eşkiya" edebiyatını tutturmuş gidiyor. Ve bu alçaklar, bu caniler, gerici bir tarih anlayışına, tarihi miras ve kültürüne dayanan bu ağzı kanlı canavarlar ve başta ABD olmak üzere emperyalizmin bir numaralı uşakları olan bu ırkçı, faşist despotlar, XX. yy.'ın son döneminde; halkların ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm doğrultusunda kazanımlarını alabildiğine arttırdıkları bu çağda, halkımız üzerinde en pervasız uygulamaları sürdürmektedirler.

Yalnız insanların adlarının değil, tüm bölge ve dağların adlarını ve sadece adlarını da değil, herşeyini değiştirdiler. Kemalizmin felsefesi, mantığı ve ruhu dayatılarak, insanlarımızın kişiliğini başkalaşıma uğrattılar. "Ne mutlu Türküm diyene", "bir Türk dünyaya bedeldir" vb. şeyler birer ilke olarak okullarda ufacık çocuklara özümsetilir. Her gün "Türküm, doğruyum, çalışkanım" andı içirilir. Ve yine hergün istiklal marşı ve Türk ırkının yüceliği haykırılır. Üniversiteler dahil, tüm devlet kurumlarında hergün Atatürkçülük dersi verilir. Tüm yeraltı, yerüstü zenginlik kaynakları talan edilir. Tüm bunları istikrarlı bir Türkiye; büyük ve müreffeh bir Türkiye için, bölgenin istikrarı için, NATO'nun en güçlü müttefiki olarak yapar. Ve tüm bunların İnsan olmak, sıradan bir dürüstlüğe, namusa sahip olmak için, rüstlüğe, namusa sahip olmak için vazgeçilmez bir şart olan, kendi ulusal kimliğine ve adına sahip çıkmak gerekir. Ama buna sahip çıkıldığında "bölücü","eşkiya", "terörist", "derhal idam edilmesi, imha edilmesi gerekir" teraneleriyle fırtınalar kopartılır. Mahkemeleri de hemen alelacele bu yönlü kararlar çıkarır. Cumhurbaşkanından, parlamentosuna, hükümetten siyasi partilerine kadar, hepsi bu sorun üzerinde birleşir.

Yalnız onlar mı? Hayır! "sol" maskeli sosyal-şovenler ve de onların yerli Kürt uşakları da aynı koroya katılırlar; "bölücü eşkiyaya","provakasyona" karşı birleşip hemen cihad açarlar. Gerçekte, yapılan ise, insan olmanın, dürüst olmanın ve bundan vazgeçmemenin gerektirdiği küçük boyutlu direniştir. Ve onlar buna saldırıyorlar. Dünyanın gözünün içine baka baka, en basit konularda; Bulgar Türkleri, Yunan Türkleri, Kerkük Türkleri vs. konularda fırtınalar koparılıyor, fakat dünyanın en eski bir halkı ve en mazlum bir ulusu üzerinde ulusal imha politikası uygulanırken, buna karşı çıkılmaması gerektiğini, hep emperyalizm ve NATO'nun çıkarı için, hatta sosyalist ülkelerin çıkarı ve bölgenin istikrarı için bu kargaşanın, bu anarşi ve terörün bastırılması gerektiğini dayatır. Tüm devlet gücünü böyle kullanır ve böylesine mazlum bir halkın her türlü değerini çiğnemekte kendisini sonsuz özgür görür.

İşte bu Hitlerden daha tehlikeli bir Hitlercilik değil midir? İşte bu Ermeni katliamından daha tehlikeli bir katliam değil midir? Ve eğer bu böyleyse bu katliama karşı Kürt halkının tüm gücünü ortaya koyması; çağımızla bağdaşmayan, Hitler faşizmini, Ermeni katliamını, siyonizmin Filistin'deki, ırkçılığın Güney Afrika'daki uygulamalarını geride bırakan, sessizce ve sessizce olduğu kadar alçakça yürütülen bu imha politikasına karşı isyan etmek, başkaldırmak, bir insanlık görevi değil midir? Her dürüst, yurtsever Kürdistanlı insanın, insan olmanın bir gereği olarak, bu uygulamaları kabul etmemesi, ulusal onurunu koruması ve bu temelde direnmesi zorunlu değil midir? Tersi onursuzca bir yaşam demek değil midir? Dünyanın hiçbir halkı ve ulusu tarafından kabul edilmeyen, şiddetle reddedilen böylesi lanetli bir yaşam kabul edilebilinir mi? Bize göre, hayır! Böyle bir yaşam isyan edilmesi gereken bir yaşamdır ve hiçbir gerekçeyle kabul edilemez. Ama reformist, teslimiyetçi hain takımı böyle düşünmüyor. Onlar bu kahredici yaşama karşı değil, buna karşı ulusal direnme savaşını yükselten halkımıza ve onun şanlı önderi PKK'ye karşı savaşıyorlar. PKK önderliğinde halkımızın silahlı gücü HRK'nin gerçekleştirdiği, 15 Ağustos direnme ve saldırı eylemlerine, nasıl şarlatanca karşı koydukları ve tasfiyeci birlikler oluşturdukları biliniyor. Fakat bunların bu çığırtkanlıkları bizi şaşırtmıyor. Çünkü; bunların ne olduğu, kimin adına ve kimin çıkarları doğrultusunda bunu yaptıklarını ve kimlerin yönlendiriciliği altında olduklarını çok iyi biliyoruz. Kireçleşmiş beyinlerinin, karartılmış ruhlarının, ürkütülmüş yüreklerinin, daha doğrusu yüreksizliklerinin kimin damgasını taşıdığını da çok iyi biliyoruz. Bunların bu objektif konumları; oluşum tarzı ve sınıfsal özellikleri dolayısıyla başka türlü bir rol oynamaları zaten mümkün değildir. Yani herşey olması gerektiği gibi olmaktadır.

Karşımızdaki düşman, sadece sömürgeci bir güç değil, emperyalizmi, bölge gericiliğini ve içteki hertürlü uzantılarını yanına alarak, halkımız üzerinde bir ulusal imha politikasını uygulayan, yüzyıllardan beri geliştirdiği bu yöntemlerle bizi, ulus olmaktan çıkarmaya çalı-

Devamı 22. Sayfada

Baştarafı 1. Sayfada

AMERİKANCI DEMOKRASİ MODELİ VE TÜRKİYE UYGULAMASINDA VARDIĞI AŞAMA!

Yani, tüm toplumsal, siyasal ve ekonomik yaşam hızla askerileştirilerek, her türlü toplumsal muhalefet bu temelde ezilmeye, sömürü bu temelde sürdürülmeye ve kısaca yıkımın eşiğine gelmiş olan sınıfla, bu sınıfın iktidarı bu temelde ayakta tutulmaya çalışılacaktır. Kendine has özelliklerinden ötürü de, bunun en tipik örneklerinden birinin yaşandığı bir ülke Türkiye'dir.

Askeri faşist diktatörlük, ekonomik iflas, yükselen toplumsal muhalefet ve en önemlisi de karşısına dikilen bir Kürdistan olgusu karşısında sömürgeci-faşist burjuvazinin, kendi iktidarını başka hiç bir biçim ve araçla sürdüremez noktaya gelmesi sonucu, burjuvazinin sivil yönetimlerle başaramadığını başarmak göreviyle yükümlü olarak işbaşına getirildi; ve bu sadece işbirlikçi Türk egemen sınıflarının değil tüm sistemin başka alternatifi olmayan tek seçeneğiydi. Demirel ve Ecevit'lerin milyonluk örgütlerine rağmen cuntanın iktidara gelişini sessizlikle karşılamaları ve tabii ki onaylamaları da bu nedene dayanmaktadır.

Ama bu tek seçenek, bunalımın çözümlenmesinin değil, derinleşmesinin de kaçınılmaz nedeni olduğundan, toplumsal muhalefeti büyütmenin de ötesinde, bizzat egemen sınıflar arasındaki çelişki ve çatışmaları da geliştirmek zorundaydı. Yönetimin tek bir merkezden emir-komuta zinciri içinde sürdürülmesi ve oluşturulan sözde parlamento ile partilerin de bu zincirin halkaları olmak dışında yaşam olanaklarının bulunmaması, özellikle cunta ile sivil kesimler ve kurumlar arasındaki karşılıklı yıpranmaya yol açacak çelişki ve çatışmaları yaratacaktı. 12 Eylül programının uygulanması biçiminde oturtulmaya çalışılan model, görüleceği üzere daha baştan itibaren kendi içinde bile bir istikrar unsuruna sahip değildir.

Generaller "demokrasi"sinin oturtulduğu mantık, eğer gerçek bir tiyatro sahnesinde sergilenseydi, tam bir komedi izlenecekti; fakat bu mantık siyasal-toplumsal bir gerçeklik içinde sergilendiğinde görülen, kitleler açısından büyük yıkım ve acı, işkence, zulüm ve her türlü özgürlüğün gaspı, egemen sınıflar açısından ise kendi aralarındaki mücadelenin kızışması olmuştur. Cuntanın üzerine oturtulduğu mantık, yapıcı hiçbir yönü olmayan yıkıcı bir mantıktı. Çıplak bir şiddetten örülmüştür ama, salt bununla da sınırlı değildir. Merkezinde askeri şiddetin olduğu her yol ve yöntem denenerek toplumsal-siyasal dinamizmin engellenmeye çalışıldığı, kendisi dışında herşeyi gereksiz ve zararlı bularak yok etmeyi zorunlu gören bir mantıktır. Sadece kendisine karşı olan siyasal oluşumlara değil, tüm bir halk kitlelerine yönelik olarak vahşete varan uygulamalar bu mantığın yarattığı kaçınılmaz bir sonuçtur. Yine, 12 Eylül sonrasında, köklü çelişkileri olmamasına rağmen burjuva çevrelere dahi uygulanan cuntanın demir yumruk politikası bunun bir örneğini oluşturur.

Bu mantık aynı zamanda başını ABD'nin çektiği emperyalizmin mantığıdır. Emperyalizm işbirlikçisi ekonomilerin, emperyalizmin genel bunalımı içinde yaşadıkları çıkmaz ve siyasal iflaslar, 1970 yılları ortalarından itibaren 80'li yılların da faşist diktatörlüklerin birbiri ardına iş başına geldikleri bir dönem haline gelmesini kaçınılmaz kılmıştır. Şili, Güney Kore, Salvador, Guatemala, Arjantin, Pakistan vb. Asya, Afrika ve Güney Amerika'da bir dizi diktatörün iktidara oturtulması hep birbirini izlemiş, Amerika patentli bu kuklalar eliyle emperyalist sistemin çürüyen gövdesinden kopuşlar engellenmeye çalışılmıştır. Türk burjuva sınıflarının oluşum özellikleri, tarihi ve stratejik nedenlerle TC bünyesindeki gelişmeler, emperyalizmin her düzeyde yaşadığı bunalımın adeta bir aynası gibidir. Sistem bütün sancılarını olduğu gibi bu zeminde yansıtmaktadır. 12 Eylül programının diğer işbirlikçi rejimlere bir örnek olarak sunulması ve bu rejimin tüm bir emperyalist kamp tarafından destek bulması tesadüfi değildir. 12 Eylül'le birlikte Türkiye'ye bir model oturtulmak istenmiş ve bunun başarısı için mümkün olan herşey yapılmıştır. Anayasa referandumu, 6 Kasım parlamento ve 25 Mart yerel seçimleri, oluşturulan iktidar ve muhalefet partileri, çıkarılan kanun ve kararnameler, sol'un tasfiyesi için uygulanan politikalar vs. bu modele ulaşmanın halkalarıdır. Söz konusu model de demokrasi denilen; her türlü muhalefetin şiddet temelinde susturulması üzerinde kör ve sağır bir toplumun yaratılması ve bir avuç işbirlikçinin her türlü kuraldan yoksun saltanatıdır. Ama bu, burjuva toplumunun yasalarına dahi aykırı olan bir egemenliktir ve burjuva sınıflar arası çatışmayı kızıştırması bu nedenle kaçınılmazdır.

Nitekim, model daha ilk günden bedene uymayan yönlerden açık vermeye başlamıştır. Bizzat iktidar için oluşturulan MDP, hesaplananın tersine cunta parlamentosuna en küçük parti olarak girebilmiş, iktidar için oluşturulan parti küçük bir "muhalefet" partisi biçimine düştüğünden cuntanın demokrasisinde sağ'ı ve sol'u ile hesaplanan denge de ilk günden bozulmuştur. Buna bir de diğer burjuva çevrelerin parlamentoda söz sahibi olma çabaları eklenince, temelsiz bir biçimde kurulan cuntanın partilerinde hızlanan bir çözülme süreci başlamıştır. Cuntanın parlamentosunun oluşumunda bu rol dağıtımını bizzat kendi ağızlarından da duymaktayız. MDP milletvekillerinden Memduh Yaşa, Yankı dergisinin sorularını yanıtlarken, MDP'nin oluşumunu şöyle anlatıyor: "*Herkesin kolaylıkla kabul edeceği gibi, MDP klasik anlamda bir parti olarak kurulmamıştır. İktidara gelmek için oluşturulmuştur. Fakat meclis grubunu teşkil eden ve halen de teşkilatta görev alan kimseler bu kadroyu bugün bir parti haline getirme göreviyle karşı karşıyadırlar. Ya bunu başaracaklardır, ya da parti çözülecektir...*" Aslında, MDP için söylenen bu sözler bir bütün olarak cuntanın parlamentosu ve "demokrasi"si için de geçerlidir. Nasılki MDP cuntanın devşirdiği kadrolardan oluşturulup başa oturtulmak istendiği için ve tabii ki generallerin dolaysız bir sözcüsü olmasından ötürü hiç bir çevrenin desteğini alamadığı gibi kendi içinde bile çatışma ve çözülmeyi yaşamak durumunda kalmışsa, aynı mantığın ürünü olan parlamento da bu kaçınılmaz akibetle yüzyüzedir. Fakat bu, daha baştan itibaren görülen bir gerçektir de aynı zamanda.

MDP'nin başına gelenler, pek tabii ki bu "parti"nin yönetim mekanizmasının beceriksizliğinden değil, kuruluş mantığından ötürüdür. Aynı çözülmenin HP ve iktidar partisi olmasına rağmen ANAP'ın bünyesinde yaşanması bu gerçeği doğrulamaktadır. Her üç parti de, Amerikan demokrasi modelinin aracı olarak sahneye sürülmüş oluşumlar olarak ortak bir akibeti yaşamaktadırlar. Burjuva muhalefetin sesini bile sopanın ucunu göstererek bastırma temelinde uygulanmak istenen model, bir yandan alttan gelen basınç ve diğer yandan da burjuva sınıfların kitlelerdeki homurtuyu duydukça artan bir telaşla huzursuzluklarını yüksek sesle ifade etmeye başlamalarıyla, sosyal-siyasal yaşamın çıplak gerçekliği karşısında erimeye başlamıştır. İşbirlikçi-tekelci burjuva çevrelerinden bile, kendi adlarına yapmasına rağmen cuntanın mevcut uygulamalarına ve gelişmelere karşı bir hoşnutsuzluk belirtisi görülmeye başlanmışsa, burada yapı oldukça ciddi gelişmelere gebe demektir.

Cunta programının uygulanması doğal olarak daha başka bir sonuç yaratamazdı. Bürokrat ve teknokratlar ekibi olarak Özal kabinesi eliyle uygulamaya konulan iç ve dış politikalar, birçok nedenden ötürü istikrarsızlıklara yol açacaktı. Ve olan da budur. Özal yönetiminin, cunta ve ordunun desteğinde pervasızca uygulamaya koyduğu ekonomik politika, bugün görülmektedir ki, kitleleri tam bir patlama noktasına getirmiştir. Burjuvazinin uşağı oldukları şüphe götürmeyen ağızlar bile bu gerçeği itiraf etmekte ve yönetime dikkat sinyalleri vermektedirler. O "her zaman haline bin şükür eden köylülüğün" bile artık yeter dediğini, işçiler, öğrenciler, esnaf, memur, emekliler, kadınlar vs. her kesim içerisinde istisnasız bir hoşnutsuzluk dalgasının kabardığını korkulu gözlerle seyretmekte, "Midyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olmamak" için daha yumuşatılmış biçimlere kesinlikle gereksinim olduğunu şimdi artık hep bir ağızdan ve bağırarak ifade etmektedirler. Şüphesiz ki bu, demokrasi aşkından değil, mevcut araçlarla işleri bir adım daha götürmenin mümkün olmamasından ötürüdür.

Türkiye'de denemeye konulan ve ardından diğer diktatörlüklere de dayatılan Amerikan demokrasi modeli, Avrupa çevrelerince de kaygıyla izlenen bir model olmuş ve tedbirli bir yaklaşımı elden bırakmayan bu çevreler, Türkiye sol muhalefetine karşı işledikleri sinsi taktik ve bugün Ecevit çevresinde yaratılmaya çalışılan oluşumda da açığa çıktığı gibi, Amerikan planının yanında kendi planlarını da diğerinden daha az başarılı olmayan bir biçimde uygulamaya koymuşlardır. Ancak işlemeyen Amerikan planı gibi Avrupa'nın programı da ciddi sorunlarla karşı karşıyadır.

Sol'u ezme ve tasfiye amaçlarına uygun olarak 12 Eylül sonrası, Avrupa, üstlenmiş olduğu rolde epey bir adım atmış olmakla birlikte, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, bu rolün başarıyla tamamlanmasını önleyen en ciddi engel olmuş ve bugün de dikilmiş bulunmaktadır. Kürdistan ulusal probleminin devrimci çözümünü dayatan bu hareket ezilmediği müddetçe –ki bu olanaksız– ister Amerika ve isterse Avrupa destekli olsun hiç bir model tutunma ve yaşama şansına sahip değildir. Yine Türkiye işbirlikçi-kapitalizminin önünde çözümlenemeyen ciddi ekonomik sorunlar vardır. Yürürlükteki ekonomik politika bunalımı daha da derinleştirmekte, ama rejim bunun dışında bir ekonomik politikayı üretme şansına da sahip bulunmamaktadır. Bunlar, hangi model piyasaya sürülürse sürülsün başarısını engelleyen ve ortamı her an gergin tutan temel iki etmendir.

Türkiye'de çözümsüzlük tepeden tırnağa kadar yaşanmaktadır. Avrupa'nın kaygısı, işte bu çözümsüzlük ortamında daha çok şiddete dayalı bir biçimde yürütülen Amerikan modelinin gerginliği arttırarak patlamalara yol açması tehlikesi noktasındadır. Yoksa elbirliğiyle öldürdükleri "demokrasi"-nin savunulmasından ötürü değildir. Yine Avrupa, katıksız bir Amerikancı konumda olan generallerin, ABD'nin askeri açıdan olduğu gibi ekonomik olarak da Ortadoğu üzerindeki politikalarına, Avrupa'ya rağmen köprü olmalarından ötürü rahatsızlık duymakta ve bu durumu ekonomik ve siyasal çıkarlarına uygun bulmamaktadır. İşbirlikçi-tekelci burjuva kesimlerin iktidar üzerinde daha dengeli söz sahibi olmalarını istemekte ve içte dayattığı demokrasisinde bunu sağlamayı amaçlamaktadır. Yoksa, Avrupa'nın demokrasi programında savunulan da, kuyrukçu-tasfiyeci sol'un umutlarına rağmen, burjuva anlamda bir demokrasi bile değildir. Açık ki, Avrupa, 12 Eylül sonrası vahşete varan cinayetlerin sorumluluğundan da kurtulmak istemektedir. Brezilya, Arjantin ve Şili'de olduğu gibi gerçekte ortak olduğu cinayetlerin ağırlığını Amerika ve generallerin sırtına yükleyerek ve hatta askerlerin sözde yargılanması biçiminde kitlesel muhalefetin yönünü saptırmaya çalışmaktadır.

Görülen o ki, yaşanan süreçte ABD, Avrupa ve işbirlikçileri ortak tema TC'nin varlığını korumak olmak üzere kendi programlarını sürdürme, dayatma ve uygulatma çabası içinde bulunmaktadırlar. Fakat bunun yoğun çatışmaları doğuracak bir çelişki olmadığını da hemen belirtelim. Üzerinde hesaplar yapılan ülke Türkiye'dir ve tüm bu güçlerin üzerinde hemfikir olduğu çok hassas bir nokta vardır ki, o da, TC'yi tehdit ettiği oranda emperyalist sistemin bölge çıkarlarını da tehdit eden Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin her ne biçimde olursa olsun tasfiye ve imhasıdır. Bunu da ancak askeri bir şiddet temelinde yapabileceklerinden, Türkiye'de "demokrasi" problemi fazla bir sorun olmamaktadır. Kaldı ki, rejim de, bu nokta dikkatten kaçırılmamak kaydıyla ve bu hedef etrafında toplanmayı amaçlayan uzlaşmalara karşı değildir. Tam tersine, eğer Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı bir birliği bağlayabilecek ve güçleri buna seferber etmeye hizmet edecekse, DİSK ve Barış Derneği davasında görüldüğü gibi "af"fa varan bir girişime kadar başvurulabilmektedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bir tehlike karşısında iken, cunta da çatışmaların yoğunlaşmasından yana olmadığını, Ecevit ve Demirel çevrelerinin değişik görünümler altında da olsa siyasi arenaya yavaştan dalışlarına sert bir tavırla yaklaşmayarak ifade etmektedir. Öte yandan bu durum, tekelci burjuvazinin çıkarlarına da son derece denk düşmektedir. Onun şu anki tüm çabası büyüyen Kürdistan tehlikesi karşısında sağ'ı ve "sol"u ile topyekün olarak devletin savunmasını gerçekleştirebilmektir. Ve bu, Türkiye'de tüm burjuva ve hatta küçük-burjuva çevre ve gruplaşmalarının da üzerinde birleştiği bir nokta olduğundan konuya ilişkin fazla bir sorun da doğmamaktadır.

Ama işte, bu tehlike nedeniyle de cunta, ekonomik çıkarlar nedeniyle burjuva çevrelerin partiler biçiminde ağız dalaşmasına tahammülsüzdür. Bu durum, icazetli sağ ve sol'un erimesi karşısında giderek daha fazla suyüzüne çıkan oluşumların düzenin kuvvetleri tarafından ne kadar meşru görüleceklerini belirsiz kılmaktadır. Özellikle Avrupa'nın arkasında olduğu, DSP biçiminde şekillendirilen ve tüm bir "sol" muhalefeti de kendi etrafında eritmeyi amaçlayan oluşumla, ABD tekelleriyle işbirliği içindeki tekelci burjuva kesimlerin sağ'da partileşme çabaları göze çarpan ilk durum olmaktadır. Şüphesiz ki tüm bunlar çözümsüzlük içindeki rejimin, kendi eriyişinin de ifadesi olan icazetli sağ ve sol'unun erimesi karşısındaki arayışlarıdır. Ama bu arayışlarında düzeni sürdürme şanslarının ne kadar olduğu belli değildir. Bu durum hem sağ ve hem de "sol" için geçerlidir.

"*Bence hükümetin en uzun ömrü ve milletin tahammül gücü, Eylül'de ya da Ekim'de bir duvara gelir. O zaman hükümet bunalımı doğar ve yeni denemeler ortaya çıkar. Önümüzdeki aylarda parti programları bir yana bırakılarak bir 'milli meseleler gündemi' yapılarak geniş tabanlı bir hükümet kurulmalıdır*" Yankı dergisinin Haziran 1984'deki 688. sayısında yayınlanan bu sözler, Kamran İnan'a ait. Kamran İnan'ın niteliği ve kimler adına konuştuğu konusunda kimsenin şüphesi olmadığına göre, mevcut modelle fazla ileriye gidilemeyeceğinin bizzat modelin yaratıcı ve uygulayıcıları tarafından da bilindiği görülmektedir. Cuntanın başbakanı sıfatıyla Özal'ın son Amerika gezisi de yine bu yönlü çabaların uzağında değildir. Dikkat edilirse, hem Amerika ve hem de Avrupa rejime, en iyi çare olarak düşündükleri kendi modellerinin uygulanması ve değerlendirme için işbirlikçi güçlerini yanlarına çağırmakta, bu konudaki trafiğin çok yoğun işlediği görülmektedir. Ecevit'in özellikle son bir yıldır artan Avrupa ziyaretleri, Avrupa merkezlerinde verdiği konferanslar, DSP'nin oluşum faaliyetleri ile, asker ve sivil işbirlikçilerin ABD ziyaretlerinin aynı döneme denk düşer bir biçimde hızlanışı bir rastlantıya bağlanamaz. Kesin olan bir şey var ki, o da düzenin iç ve dış kuvvetlerinin tutmayan bir modelle birlikte çıkarlarının tehlikeye girişini önlemede ve bunun önündeki engelleri etkisiz kılmada yoğun bir çaba ve arayış içinde olduklarıdır. Yine, Türkiye'de kesin olan bir diğer şey de kesin söz sahibi olan tek kuvvetin ordu olmasıdır. Bugün eski isimleri etrafında yeniden görünmeye başlayan Ecevit ve Demirel gibi şahsiyet ve çevrelerin ordunun sopası karşısında adeta dillerini yuttukları göz önüne getirilirse, şimdiki ufaktan baş uzatmaların da fazla bir anlamının olmadığı kendiliğinden anlaşılmaktadır. Örneğin yeniden piyasaya sürülen Ecevit, cuntaya verdiği beş yıllık sessiz onayını kitlelere nasıl izah edebilir. Bugün bir parti biçiminde örgütlendiğini ve bu örgütünü 20 bin kişilik bir kitle gücü üzerinde inşa ettiğini söylerken, acaba içinde bulunduğu utanılası durumun farkında değil midir? O CHP ki, geçmişte milyonları arkasında sürükleyen büyük bir örgüt gücüne sahipti. Ama 12 Eylül sabahı, elde bir bavulla tutuklanmak üzere kapısını da açık bırakarak askerlerin gelmesini bekleyen bir Ecevit vardı. Aynı durum Demirel için de geçerlidir. Bir Güney Kore, Pakistan, Bangladeş, Şili vb. ülkelerde görülen muhalefetin direncini bile gösteremeyen, milyonluk örgütlerine rağmen daha ilk dakikada herşeyleriyle teslim olan bu kaşarlanmış uşakların, burjuvazinin liberal muhalefeti adına bile orduya rağmen bir güç oluşturabilecekleri düşünülemez. Bunlar, olsa olsa, düzenin güvenceye alınmasında, halk muhalefetinin önüne düzenin kuvvetleri tarafından dikilen emniyet sübapları olabilirler ve gelinen aşamada bir kez daha soyundukları rol de bundan başka bir şey değildir.

Bu noktada söylenmesi gereken söz devrimci-demokratik muhalefete düşmektedir. Fakat Türkiye devrimci muhalefetinin durumu da, son derece elverişli olmasına rağmen mevcut gelişmelere karşılık verebilecek özellikleri henüz göstermemektedir. Bu cephedeki gelişmeleri de açık ki, daha çok Kürdistan'daki gelişmeler belirleyecektir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kilit rolü bugün daha da belirginleşmiş durumdadır. İlan edilen Ulusal Kurtuluş Cephesinin getireceği yeniliklerin sol'u etkilemesinin kaçınılmazlığı da düşünülürse gelişmelerin hangi merkez kuvvetlerin etrafında şekilleneceği

Devamı 22. Sayfada

III– HRK Basın Bürosundan Kamuoyuna

FAŞİST-SÖMÜRGECİ OYUNLAR BOZULMAYA VE SÖMÜRGECİLİK YIKILMAYA MAHKÛMDUR!

15 Ağustos devrimci harekâtıyla başlayan devrimci atılım, bütün zorluklar aşılarak ve faşist-sömürgeci oyunlar bozularak sürmektedir. Kesintisiz olarak sürdürülen devrimci eylemlerle faşist sömürgecilerin "eşkiyayı kışın yokedeceğiz" biçimindeki umutları kırılmış, yalan ve demogojileri açığa çıkarılmış, milis-çete örgütleme çabalarına ağır darbeler vurulmuştur.

Bundan önce yayınladığımız iki bildiride gerçekleşen silahlı eylemlerimiz açıklanmıştır. Doğal zorlukların arttığı ağır kış koşullarında şu eylemler gerçekleştirilmiştir:

1- 20 Kasım 1984 günü, Şemdinli-Grana köyünde yörede ajan-milis çete örgütlemeye çalışan Tahire Kem ve Ferman adındaki kişiler, Şehit Ferhat Kurtay Grubu tarafından ölümle cezalandırıldı. Bu kişiler, sömürgeciler tarafından silahlandırılmışlardı ve çetenin başını çekiyorlardı. Grubumuzca daha önce yapılan üç uyarıyı dinlememişler, faaliyetlerine devam etmişlerdi. Devrimci eylemimiz sonucunda çete büyük ölçüde dağıldı ve sömürgecilerin halka zorla verdiği silahlar tekrar kendilerine iade edildi.

2- Kasım 84'te, 23 Eylül günü bir devrimciyi öldüren Eruh-Spivyan köyünün muhtar-melle çetesine saldırıldı. Bu kişilerin evleri ve köy 150 kişilik bir asker kuvvetiyle korunuyordu. Meydana gelen çarpışmalarda iki ajanın evi de tahrip edildi, ailelerinden ölenler oldu, sömürgeci birlik püskürtüldü, bir çok asker öldü ve yaralandı. Olayda bir kahraman savaşçımız şehit düştü. Devrimci eylemimiz sonucunda yörede örgütlenmeye çalışılan ajan-milis çetesi dağıldı.

3- 2 Aralık 1984 günü, Şehit Sait Grubu tarafından, Çukurca-Şiwarez köyü karakolunun 9 katır yükü erzak ve malzemesine elkondu.

4- 29 Kasım 1984 günü Şemdinli yakınlarında bir askeri araca Kurtuluş Kuvvetleri tarafından pusu kuruldu. Tahrip edilen araçta 1 üsteğmen ve 1 er öldürüldü, diğerleri de yaralandı.

5- 18 Aralık 1984 günü Şırnak Xirbêbestê köyünde ajan-muhbir melle Ramazan devrimci güçler tarafından cezalandırıldı.

6- 15 Aralık 1984 günü Pervari-Kevzin köyünde ajan-muhbir Reşit Ağa ile oğlu savaşçı birliklerimiz tarafından cezalandırıldı. Olayda ağır yaralanan bir savaşçımız, yaralı olarak düşmanın eline esir düştü.

7-Şırnak-Berkevir köyünde muhbir Baki ve desteğindeki Sadık Lokman, devrimci kuvvetler tarafından Aralık ayı içinde cezalandırıldı.

8- Aralık 1984'te, Midyat'ın bir köyünde ihbar sonucu çembere alınan iki savaşçımız, cephaneleri tükeninceye kadar sömürgeci kuvvetlerle çarpıştı. Sonuçta savaşçılarımızdan biri şehit düştü, birisi de yaralı olarak düşmanın eline geçti. Çarpışmada düşman çok sayıda ölü ve yaralı verdi. Daha sonra bu ihbarı yapan kişi, devrimci güçlerin saldırısı sonunda ağır yaralandı.

9- 30 Ekim 1984 günü, Pervari'inin Osiyan köyünde konumlanan bir tabura saldıran 14 Temmuz Propaganda Birliğimiz, saldırıdan sonra geri çekilerek pusu kurdu. Olduğu yerde beş saat süreyle çevreye durmadan ateş eden sömürgeci güçler, geri çekilme hattını bildikleri halde Birliğimiz üzerine gelemediler.

10- 19 Aralık 1984 günü, Şehit Abdulkadir Çubukçu Grubu, Kurtalan Halk Bankasına saldırdı ve bankayı elegeçirdi. Bu eylemde şunlar gerçekleştirildi: mukavemet gösteren banka müdürü vuruldu; bankada biriken 2.242.180.-TL ile banka koruyucusunun Kırıkkale marka tabancası kamulaştırıldı; bankaya PKK ve HRK bildirileri asıldı; banka önünde toplanan halka hitaben "Bijî Partiya Karkeren Kurdistan", "Bijî HRK"ve "Bijî Serok Apo" sloganları atıldı. Bu eylem, Türk televizyonunda PKK hakkında program yayınlandığı gün yapıldı.

11- 4 Kasım 1984 akşamı Şırvan-Maden Köyünde toplantı yapan Şehit Abdulkadir Çubukçu Grubu, halka yönelik propaganda yaparak ayrıldı. Daha sonra köye baskın yapan iki ayrı sömürgeci birlik ile grubumuz arasında silahlı çarpışma oldu. Grubumuzun ayrılıp alandan uzaklaşması sonunda iki sömürgeci birlik saatlerce birbiriyle çarpıştı. Olayda biri çavuş beş asker öldü, birçoğu da yaralandı.

12- 18 Kasım 1984 günü, Şehit Abdulkadir Çubukçu Grubu Siirt trafik kontrol kulübesine saldırdı. Eylemde kitlelere ağır baskı yapan bir polis öldürüldü, iki poliste yaralandı.

13- Şehit Abdulkadir Çubukçu Grubu, 10 Ağustos 1984 günü, Siirt merkezinde işbirlikçi-ajan Hacı Ali Örek ile yeğeni İbrahim Kalkan'ı cezalandırdı.

14-Şehit Abdulkadir Çubukçu Grubu, Şirvan'ın çok sayıda köyünde propaganda toplantısı yaptı, bir çok ajan-ihbarcı uyarıldı. 27 Kasım 1984 günü Bitlis-Diyarbakır karayoluna üzerinde "Kahrolsun Sömürgecilik" ve "PKK 7. Yılına Girdi" yazılı pankartlar asıldı, bunlar üç gün asılı kaldı.

15- 13 Ekim 1984 günü, Şenkaya-Dokuzelma Köyünde Şehit Akif Yılmaz Grubunda iki savaşçımız bir ihbar sonucunda sömürgeci kuvvetlerce kuşatıldı. Saatlerce süren çarpışmada kahraman savaşçılarımız Aydın ve Mazlum yoldaşlar şehit düştüler. Çarpışmada ihbarı örgütleyenlerden köyün öğretmeni ile bekçisi öldürüldüler, bir çok asker yaralandı.

16- 18 Aralık 1984 günü Karakoçan'da operasyon yapan sömürgeci kuvvetlerle devrimci güçler arasında çarpışma oldu. Olayda 1 assubay ile 2 asker öldürüldü.

17- Kasım ayı içinde Çatak-Narlı köyünde ajan-muhbir Temerê Kasım devrimci güçler tarafından cezalandırıldı. Daha önce Çatak'ta ajan Kâmil Gökçür de 30 Temmuz günü cezalandırılmıştı.

18- 13-15 Ocak 1985 günlerinde halkı ihbar etmekle ün yapmış olan muhbir Casım Casım, boynuna ip takılarak Uludere'nin bir çok köyünde dolaştırıldı, kitle toplantıları yapılarak teşhir edildi.

19- Geçtiğimiz sürede Kurtuluş Kuvvetleri tarafından onlarca köyde geniş propaganda toplantıları yapıldı. Diyarbakır'da, Nusaybin'de, Sason'da, Dersim'de, Kürdistan'ın bir çok alanında kapsamını kesin bilemediğimiz silahlı eylemler oldu.

20- 26 Ocak 1985 günü, Uludere'nin Yekmal köyü bölüğünden kaçan er M.Hafi Koçbuğ Kurtuluş Kuvvetlerine sığındı, kendisine istemleri doğrultusunda yardım edildi. Faşist ordu birliklerinden çok sayıda kaçan askerin olduğu, büyük bir huzursuzluğun yaşandığı söyleniyor. Uludere'de, Pervari'de, Çukurca'da bir çok askerin nöbette soğuktan donduğu veya kendi içlerinde çıkan çarpışmalarda öldüğü haberleri dolaşıyor. Yurtsever halk kitleleri ile baskıcı operasyon birlikleri arasında sık sık çarpışmalar oluyor.

Devrimci eylemlerimiz her gün daha da gelişerek devam ediyor.

* * *

Yürüttüğümüz devrimci çalışmalar, sürdürdüğümüz devrimci eylemler faşist-sömürgeciliği gerileterek devrimci hareketi ilerletmektedir. Devrimci eylemimizin gücü ve sürekliliği, faşist-sömürgeci oyunları bir bir bozulmaya mahkum etmiştir. Eylemlerimiz karşısında içine düştüğü panik, korku ve şaşkınlığı gidermek için Eylül ve Ekim aylarında onbinlerce silahlı güçle Kuvvetlerimiz üzerine gelen faşist-sömürgeciler, bütün çabalarına rağmen devrimci eylemlerimizi durduramayıp devrimci taktikler karşısında sonuçsuz ve çaresiz kalınca, kitleler nezdinde düştükleri acizlik ve gülünç durumlarını giderebilmek için "kış gelirse anarşistleri bir bir yakalayacağız ve yokedeceğiz" propagandasını yapmışlardır. Bu doğrultuda Kasım ve Aralık aylarında onlarca uçak ve helikopterleriyle, yüzbinlerce silahlı güçleriyle Kuvvetlerimiz, halkımız ve ülkemiz üzerine saldırmışlardır; Kürdistan'ın her tarafını bir savaş alanı haline getirmişler, havadan ve karadan birlikte yürüttükleri operasyonlarında bütün taktiklerini kullanmışlar, köyleri, kasabaları, dağları haftalarca kuşatmışlar, basmışlar, halkımıza karşı en vahşi zulmü uygulayarak binlerce insanımızı tutuklamışlardır. Ama bütün bunlara rağmen yine çaresiz kalmışlar, sonuç alamadıkları gibi devrimci eylemlerimizi durdurmayı, kuvvetlerimize darbe vurmayı bile başaramamışlardır. Ve bastıran kış koşullarında inlerine, yüzer metrekarelik sığınaklarına çekilmek zorunda kendileri kalmışlardır. Bütün bunların sonucunda, devrimci kuvvetler ve kitleler nezdinde uğradıkları yenilgiyi gizleyebilmek için bugün başka çarelere başvurmaya ve düzmece mahkemeler icat etmeye çalışmaktadırlar.

21 Ocak 1985 günü, Birliğimize üye olmak ve silahlı eylemlerimize katılmaktan dolayı yakalanan 84 kişinin Diyarbakır Sıkıyönetim mahkemesinde yargılanacakları ve 30 kişi için idam cezası istendiği açıklanmıştır. Bu mahkeme tamamen uyduruk ve sahtekarca bir olaydır. Bir kere, faşist-sömürgeciler tarafından tutuklananların sayısı 84 değildir; yüzlerce ve hatta binlerce köylü, işçi, genç tutuklanmış, zindanlara doldurulmuştur. Operasyonlar esnasında yerinde yapılan vahşi işkenceler altında 10'un üzerinde yurtsever insanın katledildiği herkesçe bilinmektedir. İkinci olarak, gerçek durum şöyledir: Geçtiğimiz süre içinde faşist-sömürgeciler ve ajanları ile devrimci kuvvetlerimiz arasında kırk'ın üzerinde silahlı çarpışma olmuştur. Bu çarpışmalarda, onlarca ajan-muhbir yanında faşist ordunun on subayı ve yüzlerce askeri silahlarımıza hedef olmuş, bu subaylarla otuzun üzerinde asker ölürken çok sayıda askerde yaralanmıştır. Yine bu çarpışmalarda sekiz savaşçımız şehit olmuş, dört savaşçımız da yaralı olarak esir düşmüştür. Belli ki açıklamada yeralan seksen kişiyi, eylemlerimizle ilişkisi olmayan yurtsever köylüler ve başka ilerici, devrimci güçler oluşturmaktadır. Köylerden topladıkları insanlara zorla istediklerini kabul ettiren faşist-sömürgeciler, onları idamla yargılamaya çalışmaktadırlar. Faşist-sömürgecilik, bu uygulama ile uluslararası ve ulusal kamuoyunu yanıltmak, başarısızlığını ve içine düştüğü aczi gizlemek istemektedir. Dayattığı ağır cezalarla halk kitlelerini korkutmak, pasifize etmek istemektedir. Kırılan moralini düzeltmek istemektedir. Ama bütün bunlar boşunadır. Bir kez ufku aydınlanan halkımız, her geçen gün daha aktif ve kararlı bir biçimde faşist-sömürgeciliğin karşısına dikilecektir. İlerici kamuoyu, faşist Türk sömürgeciliğinin nasıl bir çamurdan heykel olduğunu bir kez açık olarak görmüştür. Daha da geliştireceği devrimci eylemleriyle faşist-sömürgeci zulme uğrayan bütün güçlere kararlılıkla sahip çıkacak olan Kurtuluş Birliğimiz, faşist sömürgeciliğin her saldırısını misliyle kendisine ödettirecektir. Faşist-sömürgeciliğin her zulüm ve katliam uygulamasının hesabı katbekat fazlasıyla sorulacaktır.

* * *

Sabır ve bilinçle yürüttüğümüz ikna çalışmaları, başta Grana ve Spivyan eylemleri olmak üzere ajan-muhbir yapıya karşı gerçekleştirdiğimiz eylemler faşist-sömürgeciliğin ajan-milis çete örgütleme faaliyetlerine güçlü darbeler vurmuş, düşmanın bu oyununun da bozulmasında önemli mesafeler katetmiştir. Bir çok alanda oluşum halindeki çete güçleri dağılmış, düşmanın bu doğrultudaki pratik faaliyetleri belli bir zayıflama durumu göstermiştir. Ancak, bugün böyle olmakla birlikte faşist-sömürgeciliğin bu oyundan vazgeçeceğini sanmak ciddi yanılgı olur.

Devrimci kuvvetler karşısında mevcut silahlı güçleriyle başarılı olamayan faşist-sömürgecilik, atalarından, Saddam diktatörlüğünden ve emperyalist efendilerinden öğrendiği bu oyunu geliştirebilmek için bütün gücünü sonuna kadar harcayacaktır. Nitekim bunun yoğun hazırlıklarını yaptığı açıktır. "Terörün geliştiği alanlarda geçici köy koruyucuları örgütleme kanunu" adı altında bu durumu kendince yasalaştırmıştır. Bununla devrimci harekete karşı gericileri işbirlikçi ağaları, aşiret ve kabile reislerini, lümpenleri, serserileri örgütlemeye ve silahlandırmaya çalışacaktır. Bundan da öteye, bu yapıya siyasal bir görünüm bile vermeyi deneyecektir. Açıkça "doğru ve samimi itiraflarda bulunan teröristlerin cezalarının azaltılacağını ve hatta salıverileceklerini" ilan etmiştir. Bu, şimdiye kadar gizliden yürütülen çalışmaların artık açık ve resmi hale getirilmesidir. Bununla, cezaevlerinden yurtdışına kadar örgüt içindeki ve dışındaki reformist, oportünist, pasifist, kaçkın, bozguncu, tasfiyeci güçleri provakatörlerin yönetiminde PKK'ye ve onun şahsında devrime karşı örgütlemeye çalışacak ve bunları birincilerle birleştirecektir. Bütün bunları örgütleyip siahlandırarak PKK'nin ve ulusal kurtuluş hareketinin üzerine sürecektir; bununla devrimci gelişmeyi boğmak, engellemek, saptırmak ve böylece imha etmek istemektedir. Bu durum, 80 öncesi pratik mücadelede açıkça yaşanmıştır; şimdi daha gelişmiş ve genişlemiş bir kapsamda yeniden uygulamaya çalışılmaktadır.

Bugün devrimci mücadelenin gelişimi önündeki en ciddi tehlike budur. 1979-80 pratiğinde devrimci hareketin önünü tıkayan, boğan, onu pratik-örgütsel açıdan işlemez kılan birincil etkenin bu yapı ve buna karşı mücadeledeki zayıflıklar olduğu iyi bilinir. Ancak aynı oyun ikinci kez oynanmamalı, bilinçle, pratik yaratıcılıkla, politik ustalık ve pratik plancılıkla bozulmalıdır. Bunun için, PKK'nin stratejik ve taktik hattının, politikalarının, çalışma tarzının iyi özümsenmesi, PKK militanlığının pratik-örgütsel alanda gereklerinin başarıyla yerine getirilip doğru pratik uygulama yapılması gerekir. Koşullara göre en doğru yöntemler uyulanarak ve çeşitli yöntemlere başvurarak devrimci mücadele önündeki bu tür engellerin başarıyla etkisiz kılınması ve düşmanın bu oyunlarının da mutlaka bozulması gerekir. Çeşitli siyasal görünümler biçiminde ortaya çıkabilecek bu tür yapılanmalara karşı dikkatli ve duyarlı olunması, devrimci faaliyetin doğru bir çalışma tarzıyla aktif olarak geliştirilmesi, doğru taktikler izlenerek, kitlelerin ulusal kurtuluşçu örgütlenmesi ve birliği genişliğine ve derinliğine geliştirilerek, esnek politikacılık aktif ve kararlı pratik uygulayıcılıkla birleştirilerek, devrimin önündeki bu tür engellerin aşılması gerekir. Geçtiğimiz pratik, ajan-milis yapıyla mücadele konusunda, çeşitli zayıflıklara rağmen doğru ve başarılı yöntemlerin ipuçlarını vermiştir. Sabır, bilinç ve dirençle yürütülen ikna ve inandırma çalışmalarını sürekli ve daha etkin kılıp en geniş halk kitlelerini ulusal kurtuluşçu örgütlenmesini yaratarak, en tehlikeli düşman güçler olan ajan-muhbirleri zamanında toplum içinde teşhir ve tecrit ederek, uyarma, vazgeçirme, tarafsızlaştırma çalışmalarını yerinde ve zamanında aktif ve kararlı şiddet uygulamasıyla birleştirerek ajan-milis yapılanmaların mutlaka dağıtılıp, ezilip etkisiz kılınması, faşist-sömürgeci düşmanın bu yöndeki çalışmalarının yenilgiye uğratılması gerekir. Devrim, bu görevlerin başarılması ile daha ileri bir konuma ulaşabilecektir.

Bugün faşist-sömürgeci düşmanın en çok umut bağladığı şey, ajan-milis örgütlenmesidir. Bu, onun bir kez yenilmiş olmasının en açık göstergesidir. Ama boşuna, bu oyunu da bozulacak ve en kısa sürede ikinci kez de yenilecektir. İlerlemenin ve gerilemenin pratik dersleriyle pekişen devrimcilik, bilinçli, kararlı, planlı ve aktif bir biçimde yürüteceği devrimci çalışmalarıyla faşist sömürgeciliğin bütün oyunlarını bir bir bozguna uğratmayı başaracaktır.

* * *

Faşist-sömürgeciliğin bugün dayatmak istediği bir olgu da "Irak'a müdahale ve Güney Kürdistan'a saldırıdır"; Suriye ve İran yönetimlerinin sıkıştırılması, tehdit edilmeye çalışılmasıdır. Bu konuda çok sayıda güç tehdit edilmekte, korkutulmakta, endişe içine sokulmaktadır. Konuya ilişkin kitleler içinde seviyesiz ve gerici değerlendirmeler, asılsız ve tehlikeli propagandalar yapılmaktadır.

Bir kere, Kürdistan'ın tümüne hükmetmek Türk hakim sınıflarının tarihi amacıdır. Bununla yoğrulan Türk burjuvazisini ve onun faşist-askeri yönetiminin kuyruğu sıkıştıkça sağa-sola saldırabileceği her zaman beklenilecek bir durumdur. Ayrıca dünya emperyalizmi faşist Türk yönetimine bölge jandarmalığı görevini yüklemiştir. O, bu görevi kendi tarihi amacıyla birleştirmek istiyor, isteyecektir. Görüldüğü gibi Türk hakim sınıflarının Kürdistan'ın tümüne ve Ortadoğu'ya yönelik saldırgan ve müdahaleci tutumu, uzun tarihi ve güncel uluslararası ve ulusal politik etkenlere dayanmaktadır. Bu yalın gerçeği görmeyenler, politik savaşımda derin hatalar yapacaklar ve yanılgılarıyla gerici bir konuma bile düşebileceklerdir.

Faşist Türk sömürgecileri, 25 Mayıs 1983'de Güney Kürdistan'a saldırmışlardır; bununla, ilk pratik adımları atılan devrimci hareketemizi ve genel olarak Kürdistan'daki gelişmeleri durdurmak, yok etmek istemişlerdir. Bir güç, düşmanına her zaman saldırmak, onu yenip yok etmek ister, bunun için her türlü çabayı harcar. Ulusal harekette birleşen Kürdistan halkı, tüm sömürgecilerin, faşist Türk sömürgecilerinin birinci sıraya koydukları düşmanıdır. Bu nedenle Türk sömürgecilerinin Kürdistan'da baskı, katliam, saldırı uygulamaları yadırganacak bir şey değildir; tersine ona

ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİNİN İLANINA KIŞ BOYU SÜRDÜRÜLEN YOĞUN EYLEMLERLE VARILDI!

Kaldırdık artık biz
Kızıl isyan bayrağını.
Dayandık kapısına bağımsızlığın.
Mezar olacak ülkemiz
Barbar sömürgeciliğe.
Dökülen kanlar ,
Selidir bağımsızlığın.
Korkutamaz,
Yoldaştır bize ölüm!
Meşaledir silahımız,
Çağa giden yolda.
Kalesidir direnişin
Dağlar
Sloganımızdır;
Bağımsız ve özgür KÜRDİSTAN.

Baştarafı 1. Sayfada

PKK, 15 Ağustos devrimci kararlılığını devam ettirerek acımasız kış koşullarına rağmen, planlı hazırlıkları temelinde gerçekleştirilen eylemlerle bu bekleyiş dönemini güçlü bir atılıma dönüştürmeyi bildi. Tüm kış boyu eylemler durmadı. Basına yansıtılmamakla birlikte, Kürdistan'ın dört tarafında peş peşe karakol baskınlarından, ajan ve muhbirlerin cezalandırılmasına, yaygın bildiri dağıtımından köylerde düzenlenen propaganda toplantılarına kadar çeşitli çap ve yaygınlıktaki eylemler başarıyla gerçekleştirilerek, kitlelerle ilişkiler daha da sağlam temellere oturtuldu. Halkımızın silahlı kuvvetleri olan HRK, gerçekleştirdiği başarılı eylemler ve kitlelerle kurduğu sağlam bağlarla halkımızın canlı desteğini haklı olarak alırken, sömürgeci askerlerin ise korkulu rüyası haline geldi. HRK savaşçılarının eylem yetenekleri ve cesaretleri kitleler içinde adeta efsanevi bir özellik kazandı. Elbette ki, düşman da boş durmadı. PKK'nin kitleler içinde artan etkinliğini kırmak için en akıl almaz yöntemlere başvurdu. 15 Ağustos devrimci atılımı sonrası gelişimi kesmek için bir yandan TC tarihinin en "büyük" ve kanlı operasyonlarını düzenlerken, bir yandan da karşı-devrimci propaganda faaliyetlerine hız verdi. Operasyonlarda yoksul köylülerimiz üzerinde uyguladığı vahşi işkence ve katliamlarla halka göz dağı vermeye çalıştı. HRK güçlerine ağır darbeler vuramamanın tüm hıncını adeta kitlelerden almak istedi. Binlerce yurtsever köylü işkence tezgahlarından geçirildi, evler talan edildi, aileler evlerinden-köylerinden göçe zorlandılar. Ama bununla da yetinilmedi, yeni kanun tasarıları ve uygulamalarıyla milis çeteleri oluşturulmaya çalışılırken, devletin en yetkili ağızlarından kaypak ve kararsızları etkilemeyi amaçlayan ve tabi ki örgütü dağıtmayı hedefleyen teslimiyete teşvik çağrıları yapılıp, örgütünü ele verip dağıtılmasına hizmet edenlere estetik ameliyat ve devletin çeşitli kademelerinde görevlendirme vaatleri dahil bir çok vaatlerde bulunan kanun tasarıları meclise sunuldu. Şüphesiz ki bunlar sıradan olaylar değildir. Devrimin güçlü hazırlıkları ve gelişimine karşılık, düşmanın da kendi amaçlarına uygunluk içindeki karşı-devrim faaliyetlerine hız vermesidir. Çıkarılacak sonuç, ulusal kurtuluş mücadelemizin önü alınamayan gelişimi karşısında düşmanın korku ve telaşını gizleyemez noktaya gelmiş olmasıdır. Yani burada güçlenen bir devrim hareketi vardır. Kış boyu yayınlanan sıkıyönetim komutanlıkları bildirileri bu açıdan ilginçtir. Yoğun bir biçimde teslimiyet çağrılarının yapıldığı bu bildirilerde, sahte haberler imal edilip darbe vurulduğu izlenimi yaratılmak isteniyor ve zaten bitirilmek üzere olan devrimci harekette kalmanın anlamsızlığı vurgulanarak militanlara teslim olmaktan başka çarelerinin olmadığı mesajı iletilerek, eğer örgüte darbe vurmaya yardımcı olurlarsa cezaları ne olursa olsun affedilecekleri duyuruluyordu. Bir devletin kendi yasalarını bile ihlal etmesi anlamına gelen bu çağrı ve kanunlar, elbette ki, büyük bir tehlike karşısında o devletin düştüğü aczi kanıtlamaktan başka bir işe yaramamıştır. Yoğun kış koşulları nedeniyle hareket olanakları ortadan kalkan bir grubun Sason'da bir ihbar sonucu kuşatılarak çatışmada katledilmesi ardından, kendince nefes aldığını zaneden sömürgeci-faşist cunta, özellikle bu tarihten itibaren peş peşe bildiriler yayınlatarak devrimci militanlarda ve kitlelerde moral bozukluğu yaratmaya yönelik CİA kaynaklı programı uygulamaya hız verdi. O, bununla, en azından gelişmelerin önünü kesmeyi amaçlıyordu.

Fakat gelişmeler ortadadır. Bu amacına ulaşamadığını söylemek bile fazladan bir laf etmek olacaktır. Başarıyla gerçekleştirilen sayısız eylem ardından, 5.4.1985 günü Şırnak'da düzenlenen saldırı eylemi bu konudaki son sözü zaten söylemiştir. Kürdistan'da hızlandırılan Kontr-gerilla faaliyetini bizzat örgütlemek üzere görevlendirilen özel harp birimine yöneltilen ve biri hariç tümünün imhasıyla başarılı bir biçimde gerçekleştirilen Şırnak eylemi, Kürdistan'da ikinci bir 15 Ağustos'u yaşatmıştır. Bu özel harp birimi, tüm bölgede karşı-devrimci faaliyetleri örgütlemekle görevlendirilmiş cuntanın en seçkin birliğini oluşturuyordu. Eylemin sıradan bir pusu olmadığı, eylem sonrası TC'nin Cumhurbaşkanı sıfatını taşıyan cunta başı Evren'e kadar, tüm parti, parlamento, kurum ve kuruluşlarına kadar sömürgeciliğin feryadından da anlaşılmaktadır. Ama elbette 5 Nisan Şırnak eyleminin çok isabetli bir hedefe yöneltilmiş olmasından da öte taşıdığı bir anlam vardır. Şırnak eylemi, ERNK'nin güçlü bir tarzda karşılanışı olduğu gibi, Sason şehitlerinin anısına gösterilen devrimci bir bağlılık ve aynı zamanda bir intikam eylemidir. Faşist-sömürgeciler bilmelidirler ki, bundan böyle işledikleri hiç bir cinayet, döktükleri hiç bir kan karşılıksız bırakılmayacak ve kendilerine mislisiyle ödettirilecektir.

5 Nisan Şırnak eylemiyle ERNK'nin ilanı en güçlü tarzda duyurulurken, gerçekleştirdiği bu eylemle HRK, eylem insiyatifinin tümüyle kendisinde olduğunu, istediği yer ve zamanda düşmana darbe vuracağını bir kez daha göstermiştir.

Sömürgeci-faşistler, tüm gizleme çabalarına rağmen Kürdistan'ın dört bir tarfında yükselen ve karşısında şaşkınlığa boğuldukları devrimci eylemlerin ne gelişmesini ve ne de dilden dile dolaşmasını önleyebilmektedirler. Kürdistan'da tam bir savaş halinin yaşandığı söylenmektedir. Ama artık, sömürgeci vahşete karşı ulusal direniş boyutlarına yükselen devrimci bir savaşında yaşandığı, halkımızın kendi elleriyle düşmanlarını boğduğu bir savaş. Kürdistan'da hergün ve her sahada gerçekleştirilen eylemler günlük yaşamın bir parçası haline gelmiştir. Ve işte ERNK'nin kuruluşu, sadece HRK'nin gerçekleştirdiği eylemlerle değil, bu eylemlerden güç alan ve yolu aydınlanan yurtsever halkımızın ajan ve muhbirlerine ve hatta sömürgeci askeri birliklere karşı koyduğu kitleselleşmiş eylemlerle karşılanmıştır. Avrupa, Libya, Suriye ve Lübnan sahasında toplam sayıları yüzbine varan kitle katılımıyla toplantılar düzenlenmiş ve yurtdışındaki emekçilerimizle, Suriye kesiminde bulunan halkımız mücadeleye en coşkun biçimde sahip çıkmasını bilmişlerdir.

Artık direnen bir Kürdistan'dan bahsedilmelidir. Ve gerçekte de ERNK direnen bir Kürdistan'ın adıdır. Bugüne kadar gerçekleştirilen ve halen de devam eden eylemler, bu baharla birlikte mücadelenin daha da yükseltileceğinin göstergesi olmuştur. Tüm Kürdistan halkı ve silahlı direniş kuvvetleri HRK, kuruluşunu düşmana vurulan güçlü darbelerle selamladıkları ERNK'nin bayrağını, daha güçlü atılımlarla yükseltmesini de bileceklerdir.

Gazetemize ulaşan bilgilere göre, ERNK'nin kuruluş hazırlıkları süresince ve ilanı ardından gerçekleştirilen eylemlerden bazıları şöyledir:

1- 16.10.1984 tarihinde bir grup HRK savaşçısı, Şirvan'ın H... köyüne girerek bir ihbarcı unsuru yakalayıp tüm köy halkı önünde teşhir etmiş ve köylülere hitaben bir konuşma yapmışlardır.

2- 17.10.1984 tarihinde bir grup HRK savaşısı, Şirvan'ın S... köyündeki bir ihbarcıyı daha yakalayarak uyarmış ve halka hitaben konuşmuşlardır.

3- 19.10.1984 tarihinde saat 03^{00} sıralarında Şirvan'ın Zuşut köyünde bulunan bir grup HRK savaşçısı 300 kişilik bir komando birliği tarafından sarılmış, ancak meydana gelen silahlı ve bombalı çatışmada hiç bir kayıp verilmeden kuşatma kırılmıştır.

9- 16.2.1985 tarihinde gece saat 22^{15} dolaylarında HRK savaşçılarının kurduğu pusuya düşen Mensuri ağalarından Cebrail, Şerif ve Temel (mala haci teyib) adlı üç halk düşmanının bulundukları araba kurşunlanmış, Cebrail ve Şerif, olay yerinde ölürken, diğeri ise aldığı yaralar sonucu felç olmuştur. Cezalandırılan bu üç unsurun suçları, Ramazan Özsoy, İzzettin Ay, Adil Yavuz, İbrahim Alan, Aslan, Mehmet, Hatip ve Siyamed köyünde Sabri adlı yurtsever ve devrimcileri yakarak ve gözlerine naylon akıtarak işkencede öldürmek, çok sayıda yurtsever köylüyü tehditle göçe zorlamak ve devrimciler hakkında ihbarlarda bulunmak.

10- 4 Mart 1985 günü saat 13^{30} sıralarında Şırnak-Kızılsu bucağı yakınlarında pusu kuran HRK savaşçıları, bir özel harp birimini imha etmiştir. Sağlık kontrolü bahanesiyle köylerde faaliyet yürüten ve tüm bölgede karşı-devrim faaliyetlerini örgütlemeye çalışan bu özel harp birimi biri doktor, biri ebe, biri jandarma bölük komutanı üsteğmen, biri polis memuru ve Şırnak Kaymakamı olmak üzere 5 kişiden oluşmaktaydı. Kaymakamın yaralı olarak şimdilik kurtulduğu eylemde, diğer dört kişinin yanısıra kaymakam şöförü de ölenler arasındadır. Başarıyla gerçekleştirilen eylem tüm Kürdistan'da büyük bir etki yaratmıştır. Alınan bilgilere göre bu beş kişinin yanısıra, eylemde çok sayıda ölü ve yaralının olduğu, ancak düşman tarafından titizlikle gizlendiği söylenmektedir.

11- 14 Mart 1985 günü bir grup HRK savaşçısı Siirt şehir karakoluna baskın düzenlemiş ve baskın sonucu biri assubay olmak üzere beş sömürgeci asker öldürülmüştür.

12- Mart 1985'de Mardin'deki bir bankaya soygun eylemi düzenlenmiş ve eylem sırasında iki jandarma eri öldürülmüştür.

13- Geçtiğimiz süre içinde Ergani'de bir dizi eylem gerçekleştirilmiştir. Askeri bir araç pusuya düşürülüp imha edilirken, 21 Mart gecesi de yaygın bir biçimde ateşler yakılmıştır. Araba lastiklerinin yakılması ve şehir merkezine yuvarlanması ile başlayan Newroz ve Cephe kutlamaları, karakol, hükümet konağı, kışla, banka vb. yerlerin kurşunlanması ve yakılması ile devam ederek, düşmana maddi ve manevi büyük kayıplar verdirilmiştir.

14- Dışarıda başarılı eylemlerle düşmana ağır kayıplar verdirilirken, cezaevlerinde de devrimci tutuklular direnişleriyle eylemleri selamlamış ve düşmanın cezaevlerinde gerçekleştirmek istediği yeni planları işlemez kılmışlardır. Aldığımız son haberlere göre, Antep cezaevinde bir aya yakın bir süredir yeni bir direnişin yükseltildiği ve iki devrimcinin yakıldığı öğrenilmiştir.

Devrimci eylemler tüm Kürdistan'ı sarmış durumdadır. Özellikle orta kesimlerde yoğunlaşan direniş eylemleri, Kuzey-Güney ve orta olmak üzere üç ana bölgede giderek daha da boyutlanmaktadır. Diyarbakır hastanesinin yaralılarla dolu olduğu ve hastanenin görüşe kapatıldığı söylenmektedir. Kürdistan'ın çeşitli şehir ve köylerden sürekli eylem haberleri gelmektedir.

Buraya almadığımız eylemler ise, HRK Basın Bürosu tarafından dağıtılan bildirilerde yazılmıştır.

---

karşı savaşılıp yenilmesi gereken bir şeydir. Eğer faşist-sömürgeciler Kürdistan halkı ve ulusal-demokratik güçleri üzerine saldırmışlarsa, bu durumdan, "neden Kürdistan'ın ulusal-demokratik güçleri var oldu" diye öfkeli sonuç değil, "Kürdistan'ın ulusal-demokratik güçleri, kendine düşmanı saldıracak kadar neden zayıftır, güçlendirilmelidir" biçimindeki devrimci sonuç çıkarılmalıdır. Birinci anlayış gericidir, Kürdistan halkının varlığını ve kurtuluşunu inkâr etmektedir; tüm devrimci ve yurtsever güçlerin tutumu ancak ikincisi olabilir. Nitekim Kuzey-Batı Kürdistan'da ulusal-demokratik mücadelenin pratikte zayıf olduğu 1983'de faşist-sömürgeciler dış alanlara daha kolay saldırabilmişlerdir; ama Kuzey-Batı Kürdistan'da devrimci mücadelenin geliştiği 1984'de böyle bir şeye girişememişlerdir. Ve Kuzey-Batı Kürdistan'da devrimci mücadele daha da geliştirilirse, emperyalizmin saldırı ortaklığı dışında, faşist Türk sömürgecilerinin Kürdistan'ın diğer parçalarına ve Ortadoğu halklarına yönelik saldırıları engellenmiş olacaktır. Bu bilinçle hareket eden devrimci hareketimiz, her türlü zorluğu göğüsleyerek geliştirmeye çalıştığı devrimci mücadelesiyle Türk faşizminin saldırganlığını bugünkü etki alanlarında sınırlayacaktır. Türk faşizminin saldırganlığına karşı olan herkesin bu mücadelemizi maddi ve manevi açıdan aktif olarak desteklemesi gerekir. Tek ilerici ve doğru tutum budur.

Geliştirdiğimiz pratik devrimci mücadeleyle, Türk faşizminin dış alanlara yönelik saldırganlığı bugün büyük ölçüde engellenmiştir. Böyle bir olay, Türk faşizmi için sonu karanlık bir macera olacaktır. Ve eğer faşist-sömürgecilik böyle bir maceraya atılırsa, Kürdistan'ın tüm ulusal-demokratik güçlerinin, tüm Kürdistan halkının birleşik direnişi içinde boğulup yokolacaktır.

* * *

Devrimci eylemlerimizin sürekliliği, faşist-sömürgeciliği yıkılmaya mahkûm etmiştir. O, örgütlü baskıcı güçlerine güvendi, ancak çaresizlik içinde sonuç alamadı. İşbirlikçi Kürt gericiliğine dayanmak istedi, ama yine sonuçsuz kaldı. Umutlarını dış ve iç güçlerden oluşan ajanlara, provakatörlere, tasfiyecilere, reformist, oportünist, yıkıcı, bozguncu, yoz, pasifist güçlere bağladı, ama en şiddetli yenilgiyi de burada aldı. Çeşitli zorluklar içinde devrimci eylemlerimizin sürekli kılınmayacağını umut etti ve fakat kesintisiz süren eylemlerimiz onun bu umutlarını da yıktı. Bugün ajan-milis çete örgütlenmesine, provakatör, tasfiyeci güçlere, topuna, tankına umut bağlamış görünüyor ve açıkça uzun süreli savaşı kabul ettiğini ilan etmiş bulunuyor. Bu, onun için ciddi bir pratik yenilgi ve yıkıma mahkûmiyettir.

Devrimci hareketimiz karşısında Türk sömürgeciliği 1977'de, 78'de, 79'da, 82'de defalarca ideolojik-politik ve pratik yenilgi almıştır. Bu gelişmeler üzerinde yükselen 15 Ağustos devrimci atılımı ve bunun sürekliliği, faşist-sömürgeciliğe ciddi bir pratik yenilgi daha tattırmış ve devrimci yengileri pekiştirmiştir. Faşist sömürgeciliğin bütün oyunlarını bozarak ilerleyecek olan bu pratik süreç adım adım onun pratik yıkımını getirecektir. Ve sürekli gelişme sağlayan bu devrimci yolda ilerleyen halkımız nihai zaferi mutlaka kazanacaktır.

O Halde:

***Faşist sömürgeciliğin bütün oyunlarını bozmak için daha bilinçli, dikkatli, planlı ve kararlı bir şekilde mücadele edelim!**
***Faşist sömürgeciliğin yıkımını hızlandırmak için daha etkili ve cesaretli savaşalım!**

15 Şubat 1985
Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)
Basın Bürosu

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN:

YİĞİT KÜRDİSTAN HALKI CEPHE BAYRAĞI ALTINDA TOPLANALIM ve SAVAŞALIM

Halkımız, 21 Mart 1985 Newrozu'nda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanıyla en yaşamsal silahlarından birine kavuştu. Halkımızın cephe silahını eline alışı elbetteki kolay gerçekleşmedi. Ama, uğruna yüzlerce evladının kanını dökerek, büyük acılar ve yoksunluklar pahasına da olsa, bugün KUKC gibi bir silahı eline alışı, bağımsızlık yolundaki inatçı, fedakâr, cesur ve inançlı yürüyüşünün önemli bir merhalesini ifade etmektedir. Bu silahla halkımız, yabancı egemenler tarafından daima karartılan umutlarının ve geleceğinin bir kez daha karartılmasına izin vermeyeceğini, çünkü geleceğini gerekirse yüzbinlerce evladının kanını-canını vermekten çekinmeksizin umut ve dirençle öreceğini ilan etmiştir.

Halkımızın yüzyıllardır süren direniş geleneği ile, çağımız halklarının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin muazzam pratik deneyimlerinin birleştirilmesinin bir ürünü olarak ortaya çıkan PKK, daha doğuşundan itibaren vahşi sömürgeciliğin amansız imha ortamını yırtarak ve özellikle de 12 Eylül faşist rejiminin birçok cepheden yürüttüğü hücümlarına, insanlık tarihinde görülmemiş baskı ve işkencelere rağmen cephenin ilanına bağlılığın gereğini yerine getirmiş bulunmaktadır. Atılan bu adım, tüm bir halk olarak kurtuluşa dair inancımızı daha da güçlendirmiştir.

Daha kuruluşunun başında bulunan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, çözümlemesi gereken birçok sorunla karşı karşıyadır. Bu sorunlar, iç ve dış karakterli olanlar, acil ve uzun vadeli çözüm bekleyenler biçiminde sıralanabilir. Tüm bu sorunların altından nasıl kalkılacağını belirtmek için, dünya halklarının günümüzde en çok kullandıkları cephe silahını iyi tanımlamak ve bu silahın bizim ülke koşullarına nasıl yaratıcı bir biçimde uygulanacağını tartışarak sonuca varmaya çalışmak en doğru yaklaşım olacaktır.

Kürdistan her şeyiyle unutturulmaya çalışılan bir ülkenin adıdır. Ülkemiz insanları, uygulanan vahşi bir sömürgecilik altında dayatılan katmerli bir yabancılaşmanın ürünü olarak içine itildikleri durumu neredeyse kader kabul edecek bir duruma getirilmişlerdi. Umutları söndürülmüş, bilinçleri karartılmıştı. İşte halkımız böyle bir dönemde, PKK ile bağımsızlık ve özgürlük bilincini yakalayıp, bu bilince dayanarak, çok az gücün cesaret edebileceği ulusal kurtuluş ve toplumsal özgürlük gerçeğine yönelme cesaretini göstermiş ve bugün bu yolda cephe silahıyla kuşanacak kadar hiç de küçümsenmeyecek bir mesafe almıştır. Partinin ilanında olduğu gibi, cephenin ilanında da leyhte ve aleyhte yoğun bir ilgi yanında ilgisizliğin, büyük umutların yanında umutsuzluğun da görüleceği daha başından kabul edilmelidir. Ama, çağa bağımsızlık bilincinden başka bir gözle bakmayı yasak edinen insanlar için, bugün atılan bu adımların nihaî zafer doğrultusunda halkımızın ayağa kalkacağı en şanlı dönemlerden birisini teşkil edeceğine dair en ufacık bir kuşku olamaz. Kendi pratiğimize ve dünya halklarının zengin deneyimine dayanarak bir kez daha üzerine basıyoruz ki; çağın bizim hakkımızdaki hükmü ne kadar anlamsız ve vicdanı halkımızın kurtuluş gerçeğine adaletli bir davranışı ne kadar sergilememiş olursa olsun, insanlık tarihinde belirleyici olanın her zaman ilerici doğrultudaki insan bilinci ve eylemi olduğunu asla gözardı etmeksizin, bu işi herzamankinden daha büyük bir cesaret, bilinç ve azimle sonuca götüreceğimizden en küçük bir kuşkumuz yoktur.

1 - Kürdistan'da Devrimci Cephe ve Sınıf

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı, halkımızın tarihinde kendi öz gerçekliği konusunda en çok bilinçli ve hareketli olduğu bir aşamada gerçekleşmiştir. Cephe, düşmanın yüzbinlerce kişilik ordusunun en gelişmiş taktik ve vahşi yöntemlerle, doğanın amansız kış koşullarından da yararlanarak, sürdürdüğü kuşatma çabalarına rağmen, yalnızca sözde değil, en kahramanca eylemlerle ilan edilmiştir.

Düşman, özünde sosyalizme karşı, görünüşte ise Bulgar Türklerinin azınlık haklarını savunma maskesi altında kulakları sağır eden bir şovenizmi TRT, basın ve diğer her türlü araçlarını devreye sokarak ayyuka çıkararak ve cephemizin ilan edildiği 21 Mart günü tarihinde ilk kez perşembeye getirdiği bir mitingle Türkleri ve dolayısıyla Türk işbirlikçi-burjuvazisini dünyaya mazlum gösterme çabalarıyla, Kürdistan halkının bu son atılımını ört-bas edeceğini zannetti. Bununla da yetinmeyerek radyo ve TV'de yalan haberler imal edip, özellikle operasyon bölgelerinde 7. ve 8. kolordu komutanlıkları eliyle psikolojik savaş yöntemlerinin en alçakçasını kullanarak bir yandan "bölücü eşkiya"nın nasıl yakalanıp öldürüldüğünü ilan ederken, diğer yandan da savaşçılara teslim ol çağrıları yapıp, "adil Türk demokrasisi"ne sığınmaktan başka bir çarenin olmadığı propagandasını günlerce tekrarlamaktan geri durmadı. Yine, bu karşı-devrimci bastırma hareketi için bölgenin en gerici mihrakı olan Arap krallıklarıyla ilişkiyi yoğunlaştırarak desteklerini almaya çalıştı. 15 yıldan beri ilk defa bir Türk başbakanı ABD'ye gitti. Ve bu başbakan, bizzat basının deyişiyle Amerika'dan daha Amerikancı-Reagan'dan daha Reagancı pozlarla en azgın emperyalist temsilcilerden destek aldığını ve bu destek sayesinde en başta bölücülük tehlikesi olmak üzere iç ve dış bölücülük tehlikelerini bertaraf edeceğini söylemek durumunda kaldı. Türkiye'nin stratejik önemi bir kez daha pazara sunularak bir yandan yardım musluklarının açılması sağlanmaya çalışılırken, yürürlükte olan ekonomik-politika nedeniyle güllük-gülistanlık, herkesin ilişki kurmak için yarış halinde olduğu bir Türkiye tablosu çizilip ilan edildi. İçte ise, varlık nedeni faşist-askeri rejim olan, onun siyasi, askeri ve emniyet güvencesi altında ekonomik işler uzmanlığı biçiminde ortaya çıkarılan Özal kabinesi ve ANAP'ın bir yandan alternatifsiz olduğu propagandaları yapılırken, diğer yandan da icazetli sağ'da ve sol'da sözde alternatif teşkil etmek için rejimin de himayesiyle yoğun bir çaba sergilendi. Daha beşinci yılını tamamlamamış olan faşist askeri rejimin ömrünün birkaç yıl daha nasıl arttırılabileceğinin son derece iki yüzlü hesapları yapıldı. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, işte böylesine bir ortam içinde, tüm ideolojik, politik ve askeri engelleme barajlarını yırtarak ilan edildi. Rejimin kendisini güçlü hissettiği bir aşamada, küçümsenmeyecek sayı ve boyutlarda eylemler, ülke içi ve dışında yaygın bildiri dağıtımı, Ortadoğu ve Avrupa'da toplam sayıları yüzbinlere ulaşan emekçinin katıldığı toplantılarla ilanı yapılan Cephe, Kürdistan tarihinde halkımızın beklentilerine gerçekten cevap verecek ve güvenerek arkasında toplanabileceği en cesur adımdır. Bu gerçek, daha ilk günden onaylanmış bir halk kararıdır.

Elbette ki, böyle bir adım atılırken ne aşırı bir iyimserlik ve ne de sorunların ağırlığı altında ezilme sözkonusudur. Halkımız ve öncüleri, artık yalnızca, çağımızın belki de en gecikmiş bir ulusal kurtuluş hareketinin ilanını yapmakla biraz da utanç ve vicdan azabından kurtulmuş olduğunu hissederek, önümüzdeki günlerin örsle-çekiç arasında nasıl dövüleceğini hesaplamaktadır. Cephe, bu temel üzerinde sağlam bir biçimde gün yüzüne çıkmıştır. Görüleceği üzere bu cephe, bir günlük ilan olmadığı gibi, gerçekten büyük inanç, kararlılık ve fedakârlıkların bir birikimi, halkımızın savaşma ve kazanma azminin doğal bir sonucu olarak yükseltilen bir bayraktır.

Ama, işte tam da burada, eski bir nakaratın bazı ağızlara yeniden düştüğünü duyuyoruz. Cephenin mevcut örgütlerin bir araya gelişiyle kurulacağından veya zamanı gelmediğinden, her sınıfın daha ideolojik-politik inşa dönemini yaşaması gerektiğinden bahsediyorlar. Bunu söyleyenler, yalnızca çağımızın en yalın gerçeklerinden ne kadar habersiz olduklarını değil, aynı zamanda gerçeklerle oynamakta ne kadar utanmaz olduklarını her gün tekrar tekrar kanıtlamaktadırlar.

Ulusal Kurtuluş Cephesi, sömürgesel bir statüde yaşayan ister büyük ister küçük, ister çok ister az donanımlı ve yine ister çok isterse az örgütlü olsun, her halkın günümüzde başvurduğu vazgeçilmez bir kurtuluş silahıdır. Sınırlı sayıda bir yurtseverler topluluğunun bir araya gelmesiyle birlikte doğru bir teorik çözümleme ve uygun bir pratik hazırlıkla, yıllara değil aylara sığdırılması gereken bir çabayla mutlaka yükseltecekleri bir bayrak, kuşanacakları bir silahtır. Zorunlu nedenlerini ne kadar sıralarsak sıralayalım, buna öncülük eden bizlerin, cepheyi daha Partimizin kuruluş yıllarında ilan etmemekle bir gecikme içinde olduğumuzu ve bu eksikliğimizi ortaya koymanın bir özeleştiri olarak kabul edilmesi gerektiğini söylemekten asla çekinmiyoruz. Çağımızın tüm ezilen halklarının çoktan başardıkları ve bir kısmının da halen uğruna mücadele verdikleri ulusal kurtuluş görevlerine, neredeyse dünyanın tek kalmış bir halkı olarak bizim halen zamanı gelmemiştir diye sahip çıkmamamız, halka karşı sergilenebilecek en soysuz davranışlardan biri olduğu kadar, döneklik ve ihanetten başka bir değerlendirmeye de tabi tutulamazdı.

Cephe, ulusal baskı ve sömürgesel sisteme karşı ilk direniş belirtileri; düşünce düzeyinden silahlı eyleme, kültürel düzeyden ahlaki davranışlara kadar bir halkın uyanma, kendini yenileme istek ve eyleminin başlama hareketidir. Böylesine bir sürece giren bir halkı cephesiz bırakmak sorumlu aydın-devrimci geleneklerle bağdaşmaz. Sınırlı bir sorumlulukla bile gerçeğe bakıldığında, mutlaka yapılması gerekenin böylesi bir süreci yaşayan halka bilinçli ve örgütlü bir hareket olarak cephe silahını vermek olduğu görülür. Bunun şimdiye kadar böyle olmamasında sömürgeciliğin kendisi tarafından oluşturulan özümsenmiş aydın ve işbirlikçi yapıların büyük bir payı vardır. Ama bu, sıradan bir namusluluk duygusuna sahip olan insanın bile asla kabul etmeyeceği bir tutumdur. Bunun altını çizerek tekrar tekrar belirtmek gerekiyor. Halkımıza hiçbir fırsat ve zamanı kaçırtmadan, en basit imkanları bile sorumlu bir biçimde bir araya getirerek, bunların bir ulusal kurtuluş cephesi biçiminde somutlaştırılması, çağımızda insan olmanın, yurtsever olmanın ve hele demokrat ve sosyalist olmanın vazgeçilmez bir koşuludur. Koşullar ne kadar zor ve amansız olursa olsun, bu görevleri yerine getirmek var olmamızın vazgeçilmez bir şartıdır.

Kendisi emperyalizme bağımlı olan Portekiz'in sömürgesi Angola, Mozambik ve Gine ulusal kurtuluş hareketlerinin, yenisömürge statüsündeki Küba, Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephelerinin ve günümüzde Nikaragua, Salvador, Güney Afrika, Namibya, Filistin Ulusal Kurtuluş Cephelerinin değişik biçimlerde nasıl ortaya çıktıklarını, her ülkenin bu süreçleri kendi somut koşulları gereği nasıl başlattıklarını, siyasal, askeri, kültürel ve kişisel kalkışı nasıl sağladıklarını ve tüm bunların özlü bir ifadesi olarak ulusal kurtuluş ideolojisinin her türlü emperyalist-işbirlikçi safsatasına karşı halkların elinde günümüzde nasıl güçlü bir silah olarak sıkıca tutulduğunu tartışmayı bile gereksiz buluyoruz. Güney Vietnam'dan Küba'ya, Mozambik'ten Filistin direnişine kadar sayısız halk, sayıları bizim ülke nüfusunun çok altında, coğrafya koşulları çok elverişsiz olmasına ve muazzam zorluklarına rağmen direnmeye cesaret etmiş, bazıları zafere ulaşırken, diğerleri de küçümsenmeyecek politik kazanımlar elde ederek dünya halkları tarafından tanınan, desteklenen bir konuma ulaşmışlardır. Gerçekler, üzerinde tartışmayı gereksiz kılacak kadar yalındır. Kürdistan'da, Güney Afrika ırkçılığından ve yine siyonizmin baskı sisteminden çok daha vahşi bir sömürgeciliğin uygulandığı inkâr edilemez.

Ulusal Kurtuluş Cephesi, bağımsızlığı için mücadele eden her halk gibi halkımızın da vazgeçemeyeceği silahıdır. KUKC, proletarya devrimlerinin vazgeçilmez müttefiki olan ulusal kurtuluş devrimleri döneminde Kürdistan halkının da kendisini ulus olarak tanımlama ve özgür bir topluma ulaşma yönündeki iradesini tezahür ettirmesi, askeri, kültürel, ahlâki ve felsefi alana kadar üzerindeki vahşi sömürgecilikle ortaçağ kalıntılarına karşı çok az olanaklarla bile olsa savaşan bir halk gerçekliğine bilinçte ve pratikte varması adımıdır. Milli baskı ve işbirlikçi feodal-kompradorlara karşı, halkların, ister devrimci burjuva milliyetçiliği ve isterse proletarya ideolojisi altında ulusal bağımsızlık ve demokratik kurtuluş aşamasını bu bayrakla yaşadığı ve böyle bir aşamaya da cephe aşaması denildiği bilinmektedir. Kısaca cephe hareketi, sömürgeciliğin ve işbirlikçilerinin ulusa ve topluma dayatmış oldukları siyasal, ekonomik, kültürel koşulları kabul etmeme, bu konuda uyanışa geçerek bilinçlenme, örgütlenme ve çok sınırlı da olsa ortaya çıkan isyan tepkilerini giderek gelişmiş bir halk savaşına dönüştürme ve bunu bağımsız ve demokratik bir toplum yaratıncaya kadar sürdürme hareketidir. Bu hareket içinde çeşitli sınıf ve tabakalar, çeşitli ideolojik ve politik akımlar da savaşa katılırlar. Cephe içinde yer alan güçlerin bağlı olduğu esaslar bağımsızlık ve demokratik kurtuluş çerçevesidir. Bu çerçeve içinde kaldıkça, düşüncesi, milliyeti, cinsiyeti, sınıfı, dini, felsefesi ne olursa olsun hepsinin genel hareketliliğine cephe içinde yer vardır. Hangi ideolojik-politik akım ağır basarsa bassın, bu çeşitliliğin korunması, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin de bir özelliği olarak kabul edilmek durumundadır. Cephenin bu kadar zengin bir içeriğe sahip olması, herkesin kendi sınıfsal, kabilesel, ideolojik-politik çıkarlarını cephenin ve dolayısıyla halkın genel çıkarlarına dayatarak, onu kendinden yana yontması anlamına asla gelmez. Bu, cephe birliğinin özünde inkârıdır. Yalnız, bir sınıfın, aile, kabile, din ya da politik-ideolojik akımın çıkarını dayatıp, hiçbir taviz vermeme, bu konuda uzlaşmadan yana olmama cephe anlayışıyla bağdaşmaz. Hangi ideoloji önderlik ederse etsin cephenin özüne ters olmamak kaydıyla ve onun ana ilkelerine kan verme esas olmak üzere, çok çeşitli toplumsal formasyonlara yaklaşıp cepheye alma cephenin de varlığının gerekli kıldığı bir koşuldur. Çağımızda halklar, bağımsızlık ve demokrasi amaçlarına sömürgeciliğin işbirlikçileri dışında, her sınıf ve tabakanın bilinçlilik ve örgütlülük düzeyi ne olursa olsun bağımsızlık ve özgürlük ilkelerine bağlılık temelinde genel hareketliliğin başlatılması ve zafere kadar götürülmesini ifade eden cephe bayrağı altında ulaşmaktadırlar. Cephenin genellikle halk savaşının en gelişmiş olduğu evrede tanımını bulduğu söylense de, bunun genel tanımı değiştirmeyeceği, yani direnen halk gerçekliğinin cephe olarak adlandırılmasının en doğru tanımlama olduğunu kabul etmek gerekiyor.

Bunların ışığında bakıldığında, düşmanın katliamlara varan baskı ve sömürüsü yanında, ulusal inkârcı işbirlikçi bir tabakayı alabildiğine kullandığı, her an teslim olmaya hazır reformist-milliyetçi bir akımın da devrede her an hazır tutulduğu, ama öte yandan çok çeşitli alanlarda ve çeşitli biçimlerde de olsa halkın direndiği böyle bir aşamada, KUKC'nin resmen ilan edilişi tarihi önemdedir. Bu konuda yıllardır mücadele ettiği iddiasında olan ilkel milliyetçiliğin çeşitli gruplaşmaları ve partilerinden, reformist milliyetçiliğin çeşitli gruplaşmalarına kadar tümünün, bir yandan ayaklanmaları överken, diğer yandan daha cephenin zamanının gelmediğinden, sürekli ideolojik inşa döneminde olduklarından, komünist partisini kuramadıklarından, her sınıfın kendi öz örgütünü henüz kurmamış olduğundan bahsederek demogojilerle halkın ekmek ve su kadar ihtiyacı olduğu direniş cephesini

teoride ve pratikte ortaya koymamaları, Kürdistan'da çok güçlü olan teslimiyetçiliğin kendisini aydın saflarda ele vermesi, ama bunun da ötesinde kendini sosyalizm cilasıyla maskeleyip ulusal kurtuluş görevlerinden kaçınmadır ki, bu da niyet ne olursa olsun sahiplerini ihanetin içine kadar atacak bir durumdur. Çok gecikmiş de olsa, biz, bugün KUKC'ni dayatmakla, tarihe ve halka karşı vazgeçilmez görevlerimize sahip çıktığımızı kanıtlamış oluyoruz.

O halde, KUKC'nin resmen ilan edildiği bu aşamada, Kürdistan'daki somut mevzilenme nasıl izah edilecektir. Kürdistan'da bugün bir tarafta, kökenlerini tarihin derinliklerinden alan ve çağımızda da en vahşi emperyalist sömürgeciliğin temsilciliğini üstlenen faşist barbar bir sömürgecilikle, onların işbirlikçileri durumunda ulusal inkârcılığı en alçakça bir ihanet biçiminde sergileyen ulusun ve halkın düşmanı bir karşı devrim cephesi vardır. Bu cephe bugün, halkımızın adına varıncaya kadar tüm ulusal değerlerimizi ve tüm özgürlükleri, zaman zaman katliamlara varan saldırılarla yok etmekle meşguldür. Karşı-devrimci cephe, ordusu, sivil aygıtları, operasyonları, istihbarat elemanları, demogogları ve ideologlarıyla sahnededir. Faşist Türk rejimi, bugün Kuzey-Batı Kürdistan'da ideolojik, askeri, ahlâki, felsefi vd. her cepheden saldırarak toplumu teslim almakla da yetinmeyip, kobaylar üzerinde bile yürütülmeyen bir operasyonu sürdürerek halkı kendi öz benliğinden sıyırmak için ne gerekiyorsa onu yapmaktadır. Bunun için, işkencenin en görülmemiş olanının, asimilasyonun, askeri seferlerin ve ahlâksızlığın her türlüsünün uygulandığı, gençliğin radyo, televizyon, basın ve eğitim kurumları vasıtasıyla faşistleştirilmeye çalışıldığı bir aşamada, bir karşı devrimciler cephesinin varlığı reddedilemez. Eğer, bir karşı-devrimciler cephesinin varlığı reddedilemezse, bu bir devrimciler cephesinin varlığını da ortaya koyar. PKK, bugün bu cepheyi resmen ilan etmekle, aslında fiiliyatta uzun ve görülmemiş bir vahşet ortamında gerçekleşen mücadelesiyle yarattığı cepheyi sadece adlandırarak günyüzüne çıkarmıştır.

KUKC, sadece bir resmi ilan ve yine sadece Kuzey-Batı Kürdistan'da ortaya çıkan bir olay değil, yüzyıllardan beri teslim alınmayan halkımızın, silahlı-silahsız her alandaki direnişinin, Partinin ideolojik-politik önderliğinde yeniden bir sentezi olarak ortaya çıkmıştır. Bu adım böyle bir temel üzerinde ve Parti militanlarının büyük fedakârlık ve cesaretleri ile atılmıştır. İşte düşmanın vahşi saldırıları da bu gerçeği itiraf etmektedir. En vahşi biçimde sürdürülen bu savaş inkâr edilebilir mi? O halde PKK, bugün, doğmuş ve büyümekte olana elbise giydirmek gibi bir gereği yerine getirmektedir. Bu, direnmeye cesaret eden halkımızın direniş bayrağını dalgalandırmak, halkımızın dostlarının desteğini almak ve düşmanı kahretmek için varlığını savaşan bir halk olarak sürdürme kararında olduğunu ilan etmek demektir. Daha gelişmesinin başında olması nedeniyle, KUKC'nin eksikliklerinin olması anlaşılırdır. Cephenin, halkımızın uzun vadeli savaşımının genel bir adlandırması olduğu göz önüne getirilirse, eksikliklerin doğal olması yanında, mutlaka giderilmesi gerektiği de açıktır. Elbette ki, eksiklikler var diye cephe silahını kuşanmayı ertelemek, düşmanın azgın karşı-devrimci cephesine karşı halkımızın direniş cephesini dayatmamak kabul edilemezdi. Var olana sahip çıkmak, halkın genel tepkilerini, bilinçsiz ve yontulmamış sivri çıkışlarını doğru bir ideolojik-politik hat altında halk savaşımıyla geliştirmek sorumlu devrimciliğin varlık nedenidir. Atılan bu adım, bu gereği yerine getirmekten başka bir anlama gelmemektedir.

Kürdistan'da devrimci cephenin varlığından bahsedilirken bu bir kavram düzeyinde ele alınmamaktadır. Binlerce yurtsever, demokrat ve devrimci zindanlarda görülmemiş işkencelerden geçirildi; yüzlercesi katledildi; kalanları ise her an öldürülmek tehlikesiyle yüzyüzedir. Cezaevleri dışında halkımız, karşı-devrimin darbeleri altında görülmemiş bir acı ve yoksulluğu yaşamaktadır. 300.000'i aşkın faşist ordu birlikleri, Kuzey-Batı Kürdistan'ın her köy ve kentinde sürekli operasyonlar düzenliyorlar. Her gün binlerce insanı tutuklayıp, işkenceden geçiriyorlar. İşte bu, halkın çok gelişmiş olmasa da direnme cephesine karşı açılmış bir savaş değil midir? Düşmanın korkusu, halkın direnişinde yatmaktadır. Halkımızın direnişi bugün çok sınırlı olabilir; bu fazla önemli değildir. Çok zayıf da olsa bugünkü direniş, yarının büyüyen direnişlerinin habercisidir. O halde KUKC, yurtsever, devrimci, demokrat kişi ve grupların eğer kendileriyle çelişmek istemiyor ve düşmanın dayattığı karşı-devrimi, kendi devrimci eylemleriyle boşa çıkarmak istiyorlarsa, içine girmeleri gereken tek doğru tarihi harekettir. Ve bu konuda en sorumlu olan gücün bu cephe bayrağını dalgalandırması da, sadece tarihin emrettiği ve halkımızın artık vazgeçilmez bir arzusunu somutlaştırmaktan başka bir şey değildir. Bu adımı özenle anlamak, tüm tarihi-toplumsal-siyasal temelini açığa çıkarmak, olumlu yaklaşarak katkıda bulunmak, kendisine ilerici, demokrat, yurtsever diyen herkesin vazgeçilmez görevidir. Bu olgu doğru kavranmalı ve o oranda da doğru uygulanmasına özen gösterilmelidir derken, sadece örgütsel gerçekliğimizden bahsetmek istemediğimiz son derece açıktır.

Bu iki cephe arasında, üçüncü bir olgu olarak, halktan yana tam tavır alamayan, sürekli yalpalayan, devrimci görevleri örtbas edip erteleyen bir yaklaşımın sahibi olarak orta-yolcu, reformist, ilkel milliyetçi bir oluşumdan da bahsetmek gerekmektedir. Her ne kadar programı, strateji ve taktiğiyle sınırları çizilmiş bir siyasal bütünlüğe ulaşmış görünümde değilse de, ruhsal belirtileri, bölük pörçüklüğü ve örgütsüzlüğüyle her telden çalan, çeşitli kılıklara bürünen, ama, son tahlilde küçük-burjuvaziye özgü reformist sınırlar dahilinde hareket eden, bu haliyle değil kurtarıcı bir güç olmak, daha çok kendisinin kurtarılmaya muhtaç olduğu, sınıfsal karakterinden ötürü başka türlü olmasının da beklenmemesi gerektiği bu ara tabakanın sözcülerinin durumu üzerinde de özenle durmak gereklidir. Düşünceden pratiğe kadar öz gücüyle ayakta duramayacak kadar yalpalayan, teslimiyete açık olduğu kadar keskin sosyalizm zırhına da bürünen, ilkel milliyetçilikten radikal milliyetçiliğe kadar kendini dışa vurmak isteyen, ama, bir türlü de gerçek yapısına oturamayan, karşı-devrim cephesini olduğu kadar devrim cephesini de farklı göstermeye çalışan ve bunun için düşmanın hiç de karşı-devrimci saldırıda olmadığını, halkın ise devrimci bir tarzda kendi cephesi ile savaşmak durumunda olmaması gerektiğini, düşünüp-bunun rüyasını gören ve dünyayı da böyle zanneden, adetâ halkın umut ve beklentileriyle düşmanın dayatmalarının bir ürünü olan bu tabakanın, savaşan cephelerin sınır çizgilerinin bulanıklaşmasını sağlama anlamında zararı vardır. Bu kesimlere göre, devrim ile karşı-devrimin kutuplaşması zararlıdır. Pasif barışçıl yöntemler yoluyla burjuva demokrasisinin geliştirilmesi ile kurulacak yeni düzen, bunların idealindeki düzendir. Çalışma tarzı ve mücadele anlayışları hep buna hizmet eder.

Kürdistan'da özellikle ulusal inkârcılık ve işbirlikçiliğin güçlü, devrimci cephenin ise zayıf olması, bunların muğlak bir ortamda kişiliklerini örtbas etmelerine yol açarken, ideolojik-politik eğilimlerinin gerçek özünü ortaya sermelerini de engelledi. Ama artık, günümüzde karşı-devrimin azgın saldırılarına karşı Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ortaya çıkışı, bu akımın nefes alışını daha da daraltmakta, gerçek özünü ortaya çıkarmaya zorlamakta, sözcüklerle kendilerini örtbas edip pasifist ve reformistliklerini aktif devrimcilik olarak yutturamayacaklarını her geçen gün daha açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Dolayısıyla, mücadelesizliğin egemen olduğu bir ortamı yücelten, bunun hayaliyle yaşayan, sınırlı reformlarla işlerin düzeltilebileceğine kendisini inandırmış olan bu kesim günümüz koşullarında artık zor yaşanır bir duruma girmiştir. Faşizmin bastırdığı koşullarda, uzun yıllar dış ülkelerde kalıp, devrimin ezilmesi temelinde faşizmin geri çekilerek yönetimi sivillere devretmesi ve bu vesileyle de yeniden dönüp arz-ı endam etmeyi hayal eden bu muğlaklar cephesi, günümüzde umutlarının yerine gelmediğini görünce hırçınlaşmakta ve kendi içinde tükenişe gitmektedirler. Önümüzdeki dönemde KUKC daha da boyutlandıkça, bu kesim içinden dürüst olanların devrimci cepheye doğru akmaları beklenmelidir. Ama, işbirlikçiliğin iliklerine kadar işlediği kesimlerin de rahatlıkla ulusal inkârcılar cephesine gideceklerini daha şimdiden belirlemek de mümkündür. Geçmişte bunların içinde yer alan, fakat gerçekten yurtsever olan ve faşizme karşı direnmek isteyenlere, kişi, grup ve hatta parti düzeyinde radikal bir yönelişi gerçekleştirdikleri oranda, UKC'nin kapılarının açık olması hem doğru ve hem de beklenmesi gereken bir gelişmedir. Şimdiden ortaya çıkmıştır ki bunların yaşadıkları ayrışma daha da hızlanacak, orta yolcu bir cephe tutturulamayacak, ya devrim ya da karşı-devrim cephesinde saf tutma eğilimleri netleşecektir. Belirtildiği üzere, gerçekten yurtsever olanlar devrim cephesine yönelirken, iflah olmazlarının ise, gelişecek mücadelenin altında ezilerek, "pişmanlık yasası"na benzer düzenin çağrılarına uyarak teslim olmaları ve eğer sahte burjuva demokrasisi gelişirse sol'dan uzantısı olmaya soyunmaları beklenmelidir. Bunların, faşist bir parlamentonun sivil kanadı olma tutumu içine girecekleri, Türkiye'nin yakın geçmişinden de anlamak mümkündür. Özellikle DSP veya sol'un birliği ve yeni sol tartışmaları yapıldığında, devrimci özü gerçekten tükenen bu kesimlerin, bu tip icazetli sol görünümlü faşizmin işbirlikçisi parti ve cephelerde yoğunlaşmalarını beklemek gerekiyor.

Ayrıca, hiçbir siyasal akımla ilişkileri olmayan bol sayıda aydının varlığından da bahsedilmelidir. Bunlar, UKC'nin ortaya çıkmamasından ötürü, halka ve ulusal kurtuluşa duydukları özlemlerinin gereklerini yerine getiremiyorlardı. Cephenin ortaya çıkmayışı, bunların birikimlerinden yararlanmayı olanaksız kılıyordu. Parti örgütlenmesi gibi ideolojik-politik ve örgütsel birliğin arandığı bir oluşuma giremeyenler, cephe tipi oluşuma girmeyi hem çıkarlarına ve hem de konumlarına daha uygun bulurlar. Dolayısıyla, ülkemizin koşullarına göre çok geniş olan yurtsever-aydın topluluğunun UKC'ne omuz vermesi beklenmelidir. Ülkemizin geniş yurtsever kesimleri, gerçekten de ancak bundan sonra üzerlerine düşen görevleri yerine getirecekler. Cephe, adetâ bunların enerjilerini harekete geçiren bir anahtar konumundadır. Bu kapı açıldığına göre, içeri girmeleri hem görevleri ve hem de haklarıdır.

2 - PKK ve Cephesel Gelişme

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni ve dayattığı görevleri kavramanın önemi ortadadır. Halkımız bu silaha kavuşuncaya kadar gerçekten de çok zorlu mücadeleler verdi. Cepheye önderlik eden partinin şahsında, en büyük olanaksızlıklar içerisinde en inanılmaz olanları başararak bugüne geldi. Halkımız iki kelimeyle bile kendini tanımlamakta güçlük çekmekteydi. Ama, örgütlenmek bir yana, kendi varlığını iki kelimeyle bile özgürce dile getirmesinin çok tehlikeli bir suç sayıldığı, davaya inançsızlık ve umutsuzluğun kol gezdiği bir ortamda PKK gibi bir silaha kavuşan halkımız, kaybettiği her şeyi adım adım yeniden alma gibi bir yola girmesini de bildi. 1970'lerin başında içine girilen bu çabaların, 75 ve 80'lere doğru nasıl bir evrim gösterdiğini belirtme gereğini duymuyoruz. Fakat şunu hemen belirtmek gerekir ki, Partimiz resmen ilanına yöneldiği 1978'de Kürdistan gerçekliğinin somut bir ifadesi olarak aslında cepheleşmenin fiiliyatta temelini atmış bulunmaktaydı.

Politik uyanışın yükseldiği 1978'ler, aynı zamanda, cephenin temelinin de fiili olarak atıldığı yıllardır. İlanıyla birlikte onbinlerce insanın partinin devrimci ulusal kurtuluşçuluk siyaseti altında en ilkel donanıma rağmen, silahlı-silahsız, yazılı-sözlü birçok mücadele yöntemiyle neredeyse ayaklanmaya doğru gittiğini, Hilvan, Siverek, Mardin, Batman, Kars, Bingöl ve benzeri bir çok alanda geniş bir siyasal mücadeleye yönelen onbinlerin Partimizin ilan çağrısına cephesel nitelikte bir karşılık verdiğini belirtmek gerekiyor. O zaman adı ulusal kurtuluş cephesi olarak belirtilmediyse de, fiili olarak gerçekleşen cephenin protipinden başka bir şey değildi. Ayağa kalkanlar bir halkın değişik sınıf ve tabakalarından gelmekteydiler. Dinsel, aşiretsel, ailesel bilinçle, değişik politik düzeyde, değişik sınıflardan gelme insanlardan oluşan karmaşık bir kalkıştı ve dolayısıyla cephesel bir nitelik taşımaktaydı. Çok iyi bilindiği gibi, o dönem Partimizin yetkin kadrolardan yoksunluğu nedeniyle örgütsel sorunların başarılamayışından ötürü ve askeri-faşist yönetimin 12 Eylül'le birlikte büyük bir imha hamlesine yönelmesi sonucu, halkımızın bu cephesel kalkışına örgütlü ve bilinçli bir ifade vermeyi başaramadık. Şüphesiz ki bu kalkışın büyük kazanımları da oldu. Fakat bunu giderek halk savaşının biçimlerine dönüştürmekte, en başta silahlı propaganda ve gerilla olmak üzere, siyasal ve askeri örgütlenmeyi geliştirmekte gösterdiğimiz yetmezlikler, uğranılan başarısızlıklar, yaygın tutuklamalar ve 80 sonrasının yaşanılan bunalımı, bizi, o zaman tarihi bakımdan doğru olan bu çıkışı çok istediğimiz halde ulusal kurtuluş cephesine dönüştürmekten alıkoydu. Şartlar ne olursa olsun, bu bizim bir eksikliğimizdir. Bu eksikliğin giderilmesine olan inancımızla; başta Partimizin kadrosal kuruluşunu yeniden sağlamak, ideolojik-politik hattını daha güçlü bir teorik temele kavuşturmak, pratik donanımını daha da güçlendirmek, yalnız dünyadan tecrit edilmiş bir halkı ayağa kaldırmayı değil, aynı zamanda onun dış nefes borularını da açmak ve giderek ittifaklarını geliştirmek, bir türlü rayına oturtulmayan Parti taktiğini daha güçlü bir biçimde özümsetip uygulamak için yıllardır sürdürülen hazırlık faaliyetlerini, bu kez çizginin gereklerine uygun bir biçimde ülkenin en elverişli coğrafik, siyasi ve sosyal koşullarıyla kaynaştırarak, 1978-79'larda hem Parti ve hem de kitlelerin yığınsal eylem düzeyi için yapılamayanı, ulusal kurtuluş cephesi bayrağını yükselterek yerine getirme kararlılığında olduğumuzu kanıtlamış durumdayız. Parti tarihimizi yeniden hatırlar ve işe nasıl başladığımızı unutmazsak göreceğiz ki, en amansız koşullar altında bile Parti bayrağını yere düşürmeden yükseklerde dalgalandırmayı bildiğimiz gibi, bugün de cephe bayrağını daha da gelişmiş olanaklarla yüksekte tutmasını bileceğimizi söylerken, sadece gerçeğin en açık olanına değinmekteyiz. Ülke içinde yüzlerce silahlı partizanın varlığı, zindanlardaki binlerce direnişçi ve halkımızdan yüzbinlercesinin destek ve onayı ve yurtdışında onbinlerce kişinin katıldığı toplantılarla ilan edilen cephenin geleceğinin zaferlerle dolu olacağını belirtmekte en küçük bir tereddüt duymamaktayız.

Eğer büyük talihsizlikler yaşanmazsa, halkımızın girilen doğrultuda ilerleyişini hiçbir güç engelleyemeyecektir. Eskiden çok az insanımızı bayrağımız altında ve sorumluluğumuz içinde tutabiliyorduk. Bundan sonra sorumluluğumuzu milyonlarımıza karşı yerine getirebileceğimiz gibi, bu milyonlar da Parti ve Cephe bayrağı gibi en yüce bir halk otoritesi altında sorumluluklarını sonuna kadar duyacak ve bunun gereğini cephe örgütlenmelerini inşa ederek yerine getireceklerdir. Bunu içten ve dıştan sabote etmek isteyen herkes karşılığını geçmişle kıyaslanamayacak cevaplarda bulacaktır. İster uluslararası güçlerin basit taktik hesaplarından, ister ülkemizin ve sömürgeciliğin egemen sınıflarının oyunlarından kaynaklansın, ister dolaylı ve isterse direkt gelsin tüm engeller, halkımızda ve onun öncü gücünde bir tutku haline gelmiş olan kurtuluş bilinci ve iradesi karşısında yok olmaya mahkumdur. Bağımsızlık ve özgürlük eğer halkların tercihi olan tek yaşam biçimiyse, bizim halkımızın da bu yaşama ulaşmasını, hangi toplumsal güç adına olursa olsun, hangi strateji ve taktiğe dayandığını iddia ederse etsin ve kendi çıkarları tarafından formüle edilen hangi gerekçelerle izah edilirse edilsin hiçbir dayatma önleyemeyecektir. Ne Türk "demokrasisinin" içinde bulunduğu koşullar, ne bölgemizin yaşadığı gerçeklikler, ne de insanlığı tehdit altında tutan nükleer şantaj oyunlarının, halkımızın yüce kurtuluş iradesi karşısında bir anlamı vardır, anlam kazanmaları bu iradeye hizmet etmeleri oranındadır. Aksi halde halkımız sonuna kadar direnerek, kendi kutsal gerçeğini dayatacaktır. İnsanca yaşamanın vazgeçilmez bir koşulu olan ulusal direnişi sürekli kılmaktan başka çaremizin olmadığını insanlık kabul etmek durumundadır.

Böylesine haklı temellerde ve küçümsenemeyecek kazanımlarla ortaya çıkan cephemizin başarıya gideceğini belirtirken fazlaca bir iyimserlikten hareket ettiğimiz söylenemez. Şüphesiz ki gelişmenin ileri safhalarında çözüm bekleyen sorunlar kendini sürekli dayatacak, baskı ve katliamlar artacak, daha fazla tutuklamalar olacak, ama yüzbinler bu doğrultuda kanlarını akıtmaktan çekinmeyeceklerdir. Bütün bunlar, her kurtuluş hareketinin olduğu gibi, bizim de ödemeniz gereken kurtuluş faturalarıdır. Rejim en basit bir adımı bile faturaya bağlamışken, bizim ulusal kurtuluş gibi en soylu

bir dava için kendi faturalarımızı şimdiden hazırlamamamız düşünülemez. Halkımızın yediden yetmişe her kesimi, her tabaka ve sınıfı bunu böyle karşılamaya hazır olduğunu daha şimdiden kanıtladığı gibi, bundan sonra da daha güçlü destekleriyle kanıtlamaya devam edecektir. Halkımızın desteğinden hiçbir zaman kuşkuya düşmedik. Ve hele günümüzde, yüzbinler maddi bir güce dönüşen ilgiyle kendi davalarına bir tutku derecesinde sarılırken, cephenin görülmemiş başarılarla gelişme yoluna girdiğini teslim etmekten başka yapacak şey kalmamıştır.

3 - Kurtuluşa Giden Yolda ERNK Halkımızın Altında Toplanacağı Tek Bayrak-Elindeki Tek Silahtır

Cephenin ilanıyla birlikte tartışılmak istenen bir sorun da parti-cephe ikilemidir. Bazıları cepheyi partilerin toplamından ibaret gibi görürlerken, aynı zamanda tek bir partinin cephe kuramayacağı biçiminde değerlendirmelerde bulunmaktadırlar.

PKK somutunda sorun daha önce genişçe izah edilmiştir. Daha kuruluşundan itibaren PKK'nin, halkın çeşitli sınıf ve tabakalarını kendi etkisi altında geniş bir sempatizan kitle biçiminde yönetmesi söz konusuydu. Cephe, PKK Hareketinin bünyesinde tohum halinde mevcuttu. Dolayısıyla, PKK'nin bugün kendi önderliğinde bir cephe ilanına gitmesi hem zorunludur ve hem de kaçınamayacağı bir görevidir. Diğer çeşitli yurtsever birikimlerin bunu tek başına göğüsleyememe durumları da, teoride ve pratikte gücünü kanıtlamış PKK gibi bir gücün buna önderlik etmesini zorunlu kılmaktaydı. Bu açıdan PKK'nin kendi etkisi altındaki kitle temelinde cephe ilanına gitmesi ve bunun giderek dalga dalga diğer kesimlere doğru yayılması doğru cephe anlayışının bir gereğidir.

Kürdistan gibi bir ülkede, halkın öz çıkarlarını temel alarak bunu kendi programında formüle edip, doğru mücadele anlayışı ve pratiğiyle kanıtlamış bir örgüt olmadıkça bir cephenin ilanından bahsetmek de son derece zordur. PKK ve UKC etle tırnak gibi birbirlerine bağlı olan iki oluşumdur. Birbirlerinin varlığını koşullandıran bu iki oluşumdan cephe, öncünün kitleselleşerek, kitleleri ayağa kaldırması hareketidir. O halde, parti önderliğinde ayağa kalkan kitlelerin temel örgütlenmesi olarak cephe, savaşçı bir konumu göğüslemeye cesaret eden ve bunun ilk adımlarını atan bir halk hareketinin adıdır.

Çeşitli aşiret ve kabile topluluklarından, çeşitli ideolojik-politik gruplaşmalara kadar, temel politikalarda, bağımsızlık ve demokrasi programında anlaşmaları temelinde tümünün cephe üyeleri olarak mücadele etmeleri doğru olan yaklaşımdır. Burada önemli olan, en kabasından en incesine kadar her türlü yöntemle yüzyıllardan beri sürekli parçalanan halkımızın birliği ve kurtuluşu yolunda düşmanın oyunlarına karşı yararlanılabilecek herkesten yararlanmak, mücadele edebilecek olan herkesi mücadeleye çekmek, hangi örgüt halkı mücadeleye çekiyorsa onu, hangi eylem biçimleri halkı ayağa kaldırıyorsa o eylem biçimlerini dayatmak, bu konuda bir yandan halkın ideolojik-politik bilincini yükseltirken, diğer yandan örgütsel-eylemsel düzeyini yükseltmek, cephenin siyasal-askeri kısımlar olarak içiçe gelişimini sağlamaktır. Yine, halkın kültürel direnmesini de cephe hareketinin önemli bir aşaması olarak görmek gerekir. Kürdistan gibi kendisini ancak kültürün özgül alanlarında gizleyebilen bir halk gerçekliğinde, kültür sahasında güçlü bir cephe hareketi yaratmak, özellikle folklör ve müziğiyle cephenin ruhsal gıdası olmak, silahlı siyasal mücadeleyi kültürel mücadeleyle tamamlamak büyük öneme sahiptir. Böl-yönet politikasıyla düşman tarafından provake edilen toplumumuzda son derece çeşitli sınıf, tabaka, grup, aşiret, mezhep ve bölgeler arasında hoşgörü ortamını canlı tutmak, bölünüp-parçalanan halkımızın birliğini tuğla-tuğla örmek, kişisel ve ailesel çıkarların alabildiğine abartıldığı sosyal gerçekliğimizde halkın genel demokratik çıkarlarının yüceliğini sergilemek, sömürgeci baskının bir ürünü olan cesaret ve fedakârlıktan uzak yaşam yerine cesaret ve fedakârlığa dayanan bir yaşamı halk arasında yaygınlaştırmak, birleşen ve ayağa kalkan bir halkın yenebileceğine dair güçlü bir inanç vermek, bu konuda engellerin nasıl aşılacağını halkın kendi öz deneyimiyle görmesini sağlamak, kısaca cephenin muhtevası kadar çok çeşitli olan biçimlenişini de akıllı bir biçimde gerçekleştirmek gerekiyor.

Cephe bugüne kadar siyasal bir etkinlik olarak gelişti, ama, örgütlenişine kavuşamadı. Önemli oranda Parti içinde geçerli olan bu sorun, cephenin kitlelerle örgütlenmesine yöneldiğimizde daha da aciliyet kazanmaktadır. Halkımızın somut koşullarına uygun, sosyal ve ulusal durumunu, dünya ve bölge içindeki gerçek konumunu hesaba katan bir örgütlenmeyi dayatmak gerekmektedir. Ama bunda da biçimci olmamak, ne zamanı geçmiş biçimlerde ısrar etmek, ne de henüz kullanılmayacak biçimleri aceleye getirerek kullanma hatasına düşmemeye dikkat edilmelidir. Bunun yerine ürün alınabilecek biçimler dayatılmalı, halk ne çekimserliğe itilmeli, ne de koşulları hazırlanmamış gösterilere gidilmelidir. Planlanmış, önü aydınlatılmış ama mutlaka direnişçiliği esas alan bir eylemlilik dayatılmalıdır.

Kürdistan halkının, sert baskıdan ötürü sürekli direnme sürecini yaşayan bir halk olma gibi bir karakteri vardır. Örgütlenme ve halk savaşımımız, halkın bu genel sürekli ayaklanma halini göz önüne getirmek durumundadır. Halkımız yüzyıllardan beri zorla baskı altına da alınsa, gergin bir ayaklanma halini yaşayan bir halktır. Biçim sorunlarına, bu gerçek derinden duyularak çözüm aranmalıdır. Unutulmamalı ki, örgütlenme eşittir eylem demektir. Bu Kürdistan'da, örgütlenmenin gelişiminin gerilla ve ayaklanmanın gelişimine eşit olduğu anlamına gelir. Dolayısıyla Kürdistan'da örgütlenmeyle silahlı mücadeleyi birbirlerini yakından etkileyen olaylar olarak görmek ve bunların aynı zamanda halkın ayaklanması demek olduğunu kavramak gerekmektedir. O halde, silahlı mücadele, halk ayaklanması ve örgütlenme son derece içiçe gelişen, birbirlerini zorunlu kılan özelliğe sahiptirler.

Daha zamanı gelmemiştir veya süreç içinde oluşur demeden, halkımız yeniden gücümüz ve imkanımız oranında köy köy, kabile kabile, aile aile, genç, ihtiyar, kadın, erkek her dil ve lehçeden ve mezhep ayrımı gütmeksizin uygun örgütlenişler içinde bir araya getirmek ve cepheyi bu genel birliklerin bir toplamı olarak değerlendirmek gerekiyor. Öyle ise cephe, her şeyden önce halkımızın bu çok zengin olan kesimlerinin örgütlü bir ifadesidir de. Böylesine bir örgütlü ifadeyi, ancak çok zengin ve karmaşık örgüt ve eylem biçimlerini kullanarak yaratabiliriz. Yalnız silahlı mücadeleyi değil, silahlı mücadelenin çok cüzi bir yer işgal edeceğini düşünerek, asıl siyasal mücadelenin kitlelerin her düzeydeki tepkisinin yolunun açılması olduğu, kültürel faaliyetlerden, yürüyüş ve gece gösterilerine, protestolar, toplantılar ve düğünlerden cenaze törenlerine kadar her şeyin değerlendirilmesi gerektiği bilinmelidir. Kısaca, her türlü toplumsal yaşantıyı çeşitli eylem biçimleriyle bir cephe gösterisine dönüştürmek ve siyasal bir niteliğe kavuşturmak gerekiyor. Yalnız silahlı mücadeleyi görüp, bu kadar zengin mücadele biçimlerini görmeme hastalığına düşmemek gerekiyor. Toplumun tüm faaliyetlerine cephe rengi verilmeli, ekonomik yaşamdan sportif faaliyetlere, ibadet gösterilerinden gerçek siyasal mücadelelere kadar tümü tek bir potada yoğunlaştırılabilinmelidir. Halkımızın çeşitli birikimlerini böylesine bir kanalda birleştirmek, halk savaşı yolunu açmak demektir. O halde, halkımızın genel eylemlilik düzeyini yalnız silahlı eylem olarak görmemek, silahlı mücadelenin belirleyiciliğini esas almak ama, onu sürekli geliştirip güçlendirecek olan sayısız direnme biçimlerini de hesaba katmak, Kürdistan'da yaşamın gerçekten bir direnme eylemi olduğunu görmek ama, bunun bir ulusal kurtuluş eylemine dönüştürülmesi gereğinin derin bilinci ile hareket ederek yüceltmek yani halkın direnişçi yaşamını bilinçlendirmek gerekiyor. Fakat, bunun başarılması için de son derece usta olmak gerekiyor.

Halkımızın böylesine bir cephe silahını kuşanması, özde ve biçimde kendi deneyimini bu biçimde yaşaması demektir. Açık ki, bu işin daha ilk adımlarını atmaktayız. Fakat mühim olan da, doğru bir parti önderliği ile bu ilk adımların atılmış olmasıdır. Bugün, Partinin partizan birimleri ve özellikle de halkımızın silahlı kurtuluş kuvvetleri olan HRK, Cephemizin siyasal örgütlenmesinin üzerinde yükselecek zemini kızıl bir şerit halinde çizmektedir. Silahlı kurtuluş kuvvetleri, halkımızın siyasal gelişmesinin geliştiricileri ve koruyucuları olacaklardır. Daha kuruluşuyla birlikte, halkımızın böylesine bir silahlı güç temelinde her türlü özveriyi gösterebileceğini kanıtlaması, halk silahlı kuvvetlerinin hızla gelişeceğini ortaya koymuştur. En az Parti kadar, Partinin politik hattı doğrultusunda geliştirilen silahlı mücadele, cephenin oluşumunun vazgeçilmez bir şartı olmaktadır. Günümüzde nitelikçe ne kadar yetersiz, nicelikçe ne kadar zayıf olursa olsun, silahlı mücadelenin cephenin oluşumu, geliştirilmesi ve korunmasında oynayacağı rol çok önemlidir. Vietnam'da silahlı propaganda birliğinin oynadığı bu rolün katbekat fazlasıyla bizde de oynandığı ve oynanmaya devam edeceğini bilince iyi çıkarmak gerekiyor. Silahlı mücadelesiz bir cephenin olamayacağı ama, silahlı mücadeleyi de salt bir askeri mücadele olarak görmemek gerektiği ortadadır. Silahlı mücadele, gerçekte yoğunlaşmış siyasal mücadeledir. Kürdistan Kurtuluş Birliği'nin rolü de budur. Ama henüz daha da geliştirilip-yetkinleştirilmeye ihtiyaç vardır. Bütün bunlar dikkate alındığında, Partinin öncülük ettiği, cephenin silahlı gücü ve giderek gelişecek olan halk ordusunun öncü çekirdeği olan silahlı mücadele birliklerinin koruyup-geliştirdiği mücadelenin, bu temel araçların zorunlu bir sonucu olarak her geçen gün gelişmemesi için hiçbir neden yoktur.

Yüzbinlerce kişinin daha şimdiden cephe adımını selamlayarak onaylaması, tarihimizin en görkemli olaylarından birisidir. Halkımızın birliğe, uyanışa ve direnişe duyduğu büyük özlem kendisini şimdiden belli etmiştir.

Bundan böyle önümüzdeki en temel görev, halkımızın tek kurtuluş silahı olan cephe örgütlenmelerini yaratmaktır. Parti birimlerimizin, kendi çekirdekleri etrafında cephe kuruluşlarına yönelmeleri bir parti emridir. İçte ve dışta, barışçıl ve silahlı, siyasal ve kültürel her düzeydeki birikimin cephenin kuruluşuna dönüştürülmesine militanların ustaca önderlik etmeleri hem görevleri ve hem de hazırlıklar yapıldığı ölçüde rahatlıkla sağlanabilecek gelişmelerdir.

Artık, en ücra köylerden kentlere kadar cephe komiteleri kurulacaktır. Halkımızın tüm aşiretsel-kabilesel birikimleri, sömürgeciliğin zorla dayattığı işbirlikçi aşiret ruhundan kurtulacak, bu aşiret ruhunu ulusal kurtuluşçu ruh içinde eritecek ve her biri birer direniş kalesi haline gelecektir. Bundan böyle ulaşılıp-örgütlenmeyen tek bir ev, tek bir köy, tek bir şehir-mahalle, tek bir dağ, tek bir ova ve insan kalmayacaktır. Cephe bayrağı, her yaş ve cinsiyetten, her kabile ve mezhepten tüm Kürdistan insanlarının elinde yükselecektir.

Görülmemiş yoğunluktaki gençliğimiz, okuduğu mülteci okullarını birer direniş kalesine dönüştürecek, kendi yurtsever birliklerini geliştirme görevini, öncülük sıfatlarına layık bir biçimde, geçmişte olduğu gibi günümüzde de ulusal kurtuluşun taşıyıcı gücü olarak Parti önderliğinde ve Cephe silahıyla yerine getireceklerdir. Faşist sömürgeciliğin azgın şoven propagandalarıyla benliklerinden uzaklaştırılmaya, geleceklerinden umutsuz lumpen-yoz bir yaşama itilmeye çalışılan ve kendilerine yaşam ve gençlik adına halka ihanetten başka yol tanınmak istenmeyen, sömürgeci ordunun emrinde kendi halklarına karşı savaştırılmak istenen gençliğimiz, enerjisi, bilinç ve kahramanlığını ülkesinin kurtuluş mücadelesine katarak, sömürgecilik tarafından karartılan umutlarını ülkenin kurtuluş umudunda canlandıracak ve düşmana karşı şaşmaz bir silah olmayı bilecektir.

İşçi sınıfımız, içinde bulunduğu koşullar ne kadar olumsuz olursa olsun, kendi ideolojik-politik önderliğini kanıtlamak için, tüm sınıfların en başında yerini alabilecektir. En hızlı örgütlenmeyi bilen kesim olduğunu kanıtlayacak, geçmişte olduğu gibi günümüzde de Partimize en çok maddi yardım ve kadro birikimi sağlayan kesim olacaktır. En zor koşullarda, en tortu işlerde adeta iliklerine kadar sömürülen, egemen güçler tarafından sağılacak bir inek gibi değerlendirilen, Avrupa'dan Arabistan çöllerine kadar uluslararası pazarlarda köleler gibi satılan işçi sınıfımız, kendi tarihsel rolüne de uygun olarak ülkemiz kurtuluş mücadelesinin başında yürüyecek, sağlam iradesi, çelikten disiplin anlayışı ile mücadelenin temel geliştirici gücü olacaktır.

Sömürgecilik altında her gün iflasa sürüklenen geniş yurtsever esnaf kesimlerimiz, kendi kurtuluşlarını ülkenin kurtuluşunda görecek ve tüm olanaklarını ulusal kurtuluşun emrine vereceklerdir.

Ulusal baskının en olumsuz bir biçimde etkilediği kadınlarımız, sömürgeciliğe karşı en çok kin duyan, mücadelemize en çok omuz veren kesim olduğunu gösterecek; Kürdistan kadını direnişte dayanıklılığın, fedakârlığın ve cesaretin bitmez tükenmez bir kaynağı olduğunu kanıtlayacaktır.

Ulusumuzun belkemiği olan, sömürgeciliğin en çok kahrını çeken, emeği ve ürünü gaspedilen, işsizlik, hastalık ve eğitimsizlik içinde boğulan köylülüğümüz, günümüze kadar Partimize gösterdiği büyük desteği, bundan sonra kendi öz silahı olan cephe içinde daha güçlü bir biçimde gösterecek ve cephenin temel gücü olduğunu kanıtlayacaktır.

Ulusal kurtuluş mücadelesine vermek istediklerini bugüne kadar bir türlü veremeyen geniş yurtsever kesimlerimiz, artık yüce bir bayrağın dalgalandığını görmekle kendi bilinçlerini ve güçlerini daha rahat katabileceklerdir.

Geliştirilecek örgütlenmelerin teknik sorunlarının çözümü yer ve koşullara göre belirlenecektir. Genel cephe merkezi ve kongresinden, çevre, grup, özel birimlere, en ücra mahalle ve köy komitesinden dağdaki çoban komitesine kadar halkımızın düşman karşısında yer alan tüm kesimlerinin öz örgütlenmeleri yerden mantarların fışkırması gibi fışkıracak, bundan sonra her zemin düşman için bir patlama noktası, bizim için ise bir yaşam kaynağına dönüştürülmüş olacaktır. Bitmez-tükenmez bir çaba, azim ve istekle buna önderlik edecek olan militanlar, halkımızın bu doğrultudaki özlemlerine cevap verecek adımları mutlaka başarıyla atacak; tüm bunları yaratmanın ancak, Partimizin doğuşundan günümüze kadar kanıtladığı bir gerçek olan sömürgeciliğin vahşi karşı-devrimci şiddeti ortamında devrimci şiddeti dayatmakla mümkün olduğuna inanarak, halkın devrimci şiddetini esas alacak ve cephenin bu esas üzerinde gelişeceği bilinciyle hareket edeceklerdir. Ve açık ki tüm bunlar, halkımızın öz silahlı güçlerinin gelişimiyle içiçe gerçekleşecektir. Partimizin ilk nüvelerinin oluştuğu dönemde bile katliamı yakından gören Partili militanlar, nasıl ki devrimci şiddeti devrimci gelişmenin vazgeçilmez bir şartı olarak belledilerse, halkımızın cephe silahına kavuştuğu bu dönemde de, yalnızca öncünün silahlanmasının yeterli olmadığını bilerek, cephenin öz silahlı kuvvetlerinin gelişimine öncülük edecek, yakın geçmişte kurulan HRK (Kürdistan Kurtuluş Birliği) deneyimiyle de kanıtlandığı gibi bu silahı bundan sonra daha yaygın ve geniş bir biçimde kullanacaklardır.

Cephe ve silahlı mücadele birbirine etle tırnak gibi bağlıdır. Silahlı mücadele, cephenin siyasal ve kültürel potansiyelini harekete geçirdiği gibi, cephenin siyasal ve kültürel olarak gelişimi de silahlı kuvvetlerimizi hem nitelik ve hem de nicelik olarak daha hızlı geliştirecektir. Düşman saldırdıkça saldırı güçlerimiz daha da pekişecek, silahlı mücadele taktiklerimiz pratiğe uygulandıkça daha da geliştirilecek, Partinin siyasal şiddet anlayışını bugün en anlamlı biçimde sergilediğimiz gibi, bundan sonra da bu, halkımızın ayağa kalkışında en gelişmiş silahlı mücadele birlikleriyle sergilenmeye devam edilecektir. Bugün sınırlı sayıda silahlı birliklerden oluşan Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK) bundan sonra daha da gelişecek, cephenin güçlü bir silahlı kuvveti ve giderek bir ulusal kurtuluş ordusu haline gelecektir. Siyasal gelişme hızlandıkça silahlı gelişmenin de hızlanacağı açıktır. Daha bu aşamada bile, halkımızın yer yer ayaklanmalarının uç vermeye başladığı, çok sayıda köylü direnişçinin gerilla savaşına katılmak istediği görülmekte ve bu artık dost ve düşman her güç tarafından da kabul görmektedir. Ülkemizin dünyada eşine ender rastlanan uygun coğrafyası ve mert köylü yapısı çok geniş silahlı birliklerimizin oluşacağını daha şimdiden müjdelemektedir. Düşmanın en güçlü olduğu ve zırhlı ve helikopterli en seçme birliklerini devreye soktuğu bir dönemde bile, tek bir silahlı birimimizi dahi toptan imha etmeyi başaramaması ve HRK birliklerinin bir yıla yakın bir süredir sapa sağlam ayakta duruşu da,

mücadelemizin silahlı çekirdeklerinin yaşama şansının son derece yüksek olduğunun ve bunun ulusal kurtuluş ordusuna dönüşümünün pek o kadar uzun zaman almayacağının kanıtıdır. Silahlı mücadelemiz, halkımızın onuru, onun soylu ifadesi olan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin doğru gelişim ve zafere gidişini belirleyecek temel mücadele ve örgütlenme biçimidir. Ama silahlı mücadele salt örgütlü seçkin birliklerin bir savaşımı olarak anlaşılmamalıdır. Halkımız, öncüde kanıtlanan bu savaşçılığı, giderek tek tek köylere indirgeyecek, her köy bir savaş birimi haline gelirken, bir araya gelen iki insanımız bile düşmanı nasıl imha edeceklerini düşüneceklerdir.

Bu süreç şimdiden başlamıştır. Günler artık düşman için bir zindan haline getirilecektir. Düşmanla işbirliği eden hiç kimseye evinde rahat uyuma izni verilmeyecektir. Kadın-erkek, çocuk-ihtiyar demeden yediden yetmişe herkes bir cephe üyesi gibi hareket edecek, savaşan bir halk karakterine uygun olarak olanakların azlığına-çokluğuna bakmadan yüreğini, yumruklarını, topraklarımızı düşmana karşı bir silah gibi kullanacak, tuzak hazırlayacak, baltayla, taşla, bıçakla vuracak; yollarda, kavşaklarda pusu kuracak, kısaca binbir çeşit direnme ve eylem biçimini geliştirerek düşmanın dayattığı bu vahşet karşısında belki de dünyada en gelişmiş bir halk savaşımını gerçekleştireceklerdir. Halkımızın yaşadığı son derece acılı yaşam, muazzam kin ve öfke birikimi, bugün güçlü bir potansiyeldir. Bu potansiyel üzerinde doğru örgütleniş ve eylem mutlaka sonuç almasını bilecektir. Daha şimdiden girilen bu doğrultunun başarıyla gelişeceğinden kuşkumuz yoktur. Eylemsiz bir yaşamın ekmek ve sudan yoksun bir yaşam kadar imkansız olduğu ülkemizde, her insanın düşmana karşı en azından birkaç eylem gerçekleştirmeyi dürüst insan olmanın ölçütü kabul edip uygulayacağı günler çok uzak değildir.

Halkımız cephe silahını işte böyle anlamaktadır ve bu sorunun konuluşu da böyle olmak zorundadır. İşçi-köylü-gençlik ve aydın kaynaşımının örgütlenmesi, eyleme çekilmesi ve her düzeyde savaştırılması, devrimci bir ulusal kurtuluş cephesinin başarıyla çözümlenmesidir. Sorunu böyle koyarken, bunu kendi pratiğimizle de kanıtlamış bulunmaktayız. Dünya halklarının öz cepheleri de yine bu biçimde gelişmiştir. Evet! Cephe, ne idüğü belirsiz, direnip direnmeyeceği belli olmayan gruplarla bitmez tükenmez tartışmalarla oluşmayacaktır. Böylesine grupların toplamından oluşan birlikler cephe değildir. Bizim cepheyi örgütleme sorunumuz, halkımızın engin potansiyelini harekete geçirmeyi başarmaktır. İşbirlikçi güçlerle masa başına oturmak, olsa olsa ancak çözümsüzlüğü geliştirir. Ülkemizde böyle sahte bir cephe kuruluşu olmayacak aksine, cephe, direnmek isteyen herkesin yer alacağı temel işçi-köylü bloku biçiminde ifadesini bulacaktır. Buna katılmak isteyen bilinçli aydın kesimleri olursa, onlara da böyle bir cephe içinde elbetteki yer vardır. Yine, ister kişi, ister aile ve isterse parti düzeyinde olsun direnmek isteyenlere de cephenin kapısı açıktır. Bu konuda samimi ve dürüst olmak yeterlidir. Eğer bu dürüstlük kanıtlanırsa, geçmişte bilmeyerek düşmanla ilişkiye girmiş, ama bugün aydınlandığını ve bu işbirliğinden vazgeçtiğini söyleyenlere bile cephenin kapıları açık tutulacaktır.

KUKC Bağımsızlık Mücadelesinde Her Türlü İşbirlikçi Reformist Akımları Teşhir ve Tecrit Edecektir

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, dayatılan her türlü olumsuz birlik anlayışı ve tasfiyeci girişimlere karşı mücadele temelinde doğdu. Daha 1975'de ideolojik grup aşamasına yöneldiğimizde düşmanla ve ilkel milliyetçilik ile sosyal-şovenizmle bağlantılı olan "Stêrka Sor" ve 1978-79'larda "Tekoşin" gibi sahte örgütler, yakında imha olacağımız propagandasını yaparak ve Haki KARER başta olmak üzere, yiğit devrimci önderlerin kanına girerek mirasımız üzerinde oyun oynama alçaklığına girdiler. Fakat karşılığını da amansız bir biçimde ödediler. Sosyal-şovenizmin azgın saldırılarıyla yüzyüze gelmiştik. Bugün burjuva şovenizminin isteri derecesine vardırdığı saldırıları yerine, o zaman sosyal-şovenizm ve ilkel milliyetçiliğin entrikaları vardı. O dönem tam farkına varamadığımız, ama bugün çok açıkça ortaya çıkan böylesine planlı saldırıları daha o zamandan yaşadık. 1978-79'da, adı sosyaliste çıkmış olanlar, bugün faşizmin işbirlikçisi olduğuna kimsenin şüphe duymadığı Ecevit hükümetinin desteği ile cepheleşme içerisine girmek istiyorlardı. Nitekim, PKK'nin çıkışına UDG ile karşılık verilerek, daha düne kadar Kürdistan'ı ağızlarına almayanlar Kürdistancı kesildiler. 1981 seçim hesaplarında ortak listeler geliştirerek, Kürdistan üzerinde sergileyecekleri görülmemiş ihanetin adımlarını atmaya çabaladılar. Bu ortam içinde birçok parti militanımız ve sempatizanımız katledildi. Görülmemiş bir küfür sağanağıyla yüzyüze geldik. Ve tüm bunlar, düşmanın en çok saldırıya geçtiği bir zamanda oldu.

Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağını yükselttiğimiz ve halka gerçekten bağlılığın ne demek olduğunu dostun ve düşmanın da gördüğü gibi kanıtladığımız bugün de yine sahte birlikler dayatılıyor. Halkımızın en değerli evlatlarının kanıyla çizilen bir yolda dayanışma içinde olmak bir yana, yine mirastan alçakça yararlanmak, girilen doğrultuyu saptırmak ve halkımıza ezeli karanlık yılları yine dayatmak gibi sefalet ve gaflet örnekleri sergileyenler ne yazık ki az değildir. Düşmanla savaşın unutularak temeline PKK'nin tasfiyesinin konulduğu programlarla dört'lü, beş'li, altı'lı, onbir'li birliklerin oluşturulduğu, bildirilerin dağıtıldığı herkesin gördüğü gerçeklerdir. Faşizmle savaşın unutulduğu bu ihanet bildirilerinde, en önemli tehlike olarak PKK ve tabii ki bu tehlikenin tasfiye yolları gösteriliyor. ABD emperyalizminin temsilcilerinin yapamadığını sosyalizm adına yapanlar ortaya çıkıyor. Sosyal-şovenizm, ilkel ve reformist milliyetçiliğin bu iflah olmaz temsilcileri, döktüğümüz şehit kanlarına ve maruz kaldığımız işkencelere rağmen, halen de kendilerini dayatıp bizi soylu yolumuzdan döndürecek ve hatta imha edeceklerini sanacak kadar pervasızlaşmaktadırlar. Ama ardından da kendilerinin yurtsever olarak tanınmasını istemektedirler. Hem her türlü küfrü edecek, teşhir, tecrit ve imha sürecine alacaksın ve hem de tekrar masaya oturmaktan, yurtseverlikten bahsedeceksin. Böylesine bir küstahlık, ancak oportünizm, reformizm ve sınır tanımayan feodal entrikacılığın en ince tarzda birleştirilmesinde ustalaşanların sergileyeceği bir tutumdur. Bu utanmaz tutumun sahipleri, faşizmin de yardımıyla bilinçsiz ve örgütsüz bırakılmışlığından yararlanarak kamuoyunu aldatabileceklerini sanabilirler ama, bu aldatmacalarını, bu kadar direnişi yükseltmiş, bu kadar insan bilinci ve yüreğini ayaklandırmış bir hareket olarak PKK'ye karşı da yürüteceklerini zannediyor ve biraz daha sahtekârlık, biraz daha yüzeysel görüşmeler ve uyutmacalarla başaracaklarına inanıyorlarsa korkunç ölçüde yanılmaktadırlar. Çünkü bu durumda sadece bilinçli militanlarımızın değil, halkımızın yaşadığı her alanda kanıtladığı gibi, tüm bir halkın kin ve öfkeyle sıkılmış yumruklarının suratlarında nasıl patladığını ve girecek delik bulamayacaklarını göreceklerdir. Geçmişte Partimizin içinden ve dışından hiçbir kural tanımadan yürütülen bozgunculukların karşılığını, bundan sonra bizzat halkımız nasıl ödeteceğini bu baylara gösterecektir.

O halde, halka ve ilerici insanlığa bağlılığın sınırlı bir sorumluluğunu duyuyorlarsa bunlar da kendilerini kanıtlamak için gerçekten tarihte eşine ender rastlanan bir pratik ve aynı zamanda onlarca kitapla sergilenen doğru bir teorik yaklaşım ortamına cesaretle girmesini bilmeli, içinde yürüdükleri uzlaşmacı-teslimiyetçi yolu bırakıp, direnişçi ve kurtuluşçu saflarda yerlerini almalıdırlar. Ulusal kurtuluşçuluğun zayıf olduğu bir ortamda herkes sorumsuzca konuşup, istediğini yapabiliyordu. Ama bugün, TC gibi vahşi bir sömürgeci aygıta karşı direnmesini bilen bir harekete rağmen bunu sürdüremeyeceklerini bilmek zorundadırlar. Bu güçler, ya doğru olan tutumu kabul etmeli, ya siyasal safları daha fazla kirletmeden terketmeli ya da düşmanlıklarını da mertçe yapmalıdırlar. Entrika ve dedikodu bir çıkış yolu olamaz. Bu konuda doğacak sorumlulukların bize değil kendilerine ait olacağını özenle tekrar belirtelim. Biz, doğru bir direniş hattı temel olmak kaydıyla, geçmişleri ne olursa olsun her grup, parti ve kişilerle, ilerici-aydın ve yurtseverlerle görüşme yöntemiyle anlaşarak halkımızın devrimci siyasal birliğinin kurulmasından yanayız. Bu konuda her türlü fedakârlığın gereklerini yerine getirmeye hazırız. Ama bu ölçüleri aşarak, ancak düşmanın kullanabileceği yöntemleri bize karşı kullananları bundan sonra anladıkları dilden cevaplandıracağımızdan da kimsenin şüphesi olmamalıdır.

Türkiye İşçi Sınıfı ve Halkı Bu Tarihsel Çağrıya Cevap Vermelidir

Türkiye işçi sınıfı ve devrimci-demokratik hareketi stratejik bir müttefikimiz olarak değerlendirilmektedir. Ezen bir ulusun halkının özgür olamayacağı gerçeğinden ötürü, Türkiye halkının mücadelesi de bugüne kadar rayına oturmamıştır. Özellikle de cumhuriyet tarihi boyunca Kürdistan gibi bir sömürgesi olmasından dolayı Türk burjuvazisi, Kürdistan'ın karanlığına dayanarak Türkiye işçi sınıfı ve halkını da amansız bir baskı ve sömürü altında tutmuştur. Türkiye işçi sınıfı ve devrimci-demokratik hareketinin çıkış yolu bulamamasının nedeni de budur. Biz şuna derinden inanıyoruz ki, Kürdistan'ın içinde tutulduğu karanlık zemin Türkiye halkı ve devrimci-demokratlarının da çıkış bulamamalarının en belirgin nedenidir. Kürdistan bağımlılık altında tutulup, bağımsız ve özgür bir çıkıştan yoksun bulundukça Türkiye işçi sınıfı ve halkının emperyalizm ve işbirlikçi-tekelci burjuvazinin egemenliğinden kurtuluşu söz konusu olamaz. Bu, defalarca kanıtlanmış bir gerçektir.

Ulusal Kurtuluş Cephesi gibi bir silaha kavuşan Kürdistan, bugün artık, aşiret ağalarının egemenliğinin kol gezdiği ve dolayısıyla Türkiye'nin demokrasi mücadelesinin engellendiği bir zemin değil; tam tersine 12 Eylül faşist askeri rejimi gibi bir rejim altında sürekli direnebildiğini kanıtlayan ve silahlı mücadele temelinde bir ulusal kurtuluş hareketini yaşayan bir ülkedir. Türkiye işçi sınıfı ve halkı, böyle bir Kürdistan'ın kendi kurtuluşları için de gerekli olanakları yarattığını kabul etmelidirler. Bir türlü başarıya gidemeyen Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi, günümüzde Kürdistan'da Ulusal Kurtuluş gibi bir müttefike dayanarak daha cesaretli çıkışlar yapabilir.

O halde, Türkiye olumlu devrimci-demokrat ve sosyalistlerine düşen görev, bu gerçeği derinden kavrayarak, doğmuş olan bu tarihi fırsatı kaçırmamak için mümkün olan her şeyi yapmaktır. Şovenizm ve sosyal-şovenizme yüklü olan geçmişte yerine getirilemeyen halkların bağımsız ve özgür temeldeki birliği için FKBDC bayrağı ile ortaya çıkmalı ve bugün bu cephenin en sağlam bir müttefikinin KUKC olduğunu görmelidirler. Ama bununla da yetinmemeli, geçmişte kendi cephemizin ilanından bile öne aldığımız FKBDC'ni somut bir içeriğe kavuşturarak, tüm dürüst demokrat ve sosyalistleri bu bayrak altında bir araya getirmeli, halklarımızın ilk defa ellerine geçen bağımsız ve özgür birleşme ortamını en iyi biçimde değerlendirerek, cephemizle en anlamlı destek ve dayanışmayı göstere bilmelidirler. Hemen belirtelim ki, bu, yalnız bir müttefikten beklediğimiz dayanışma görevi değildir. Türkiye işçi sınıfı ve devrimci-demokratik hareketi, bunu, emperyalizme bağımlılığın en alçakçasının yaşatıldığı kendi ülkelerinin bağımsızlığı için yapmak zorundadır. Tarihte yoğun etkisi altında yaşadıkları şovenizm bir kenara bırakılmalı, büyük devlet safsatalarına son verilerek, yaşamın en kutsalının halkların bağımsız ve özgür yaşamları olduğu kabul edilip, kimlik, anlayış ve yaşam değişikliği somut olarak gerçekleştirilmelidir.

Biz, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağını yükseltmekle Türkiye halkına karşı enternasyonalist görevimizi yerine getirmiş oluyoruz. Geçmişte Türk burjuvazisi ve M. Kemal, Ermeni-Rum tehlikesi maskesi altında halkımızı kendi burjuvaulusal kurtuluş amaçlarına alet ederek, alçakça kullandılar. Daha sonra ise 25'lerden 40'lara kadar yürütülen vahşi bir katliam üzerinde görülmemiş bir asimilasyon politikasıyla halkımızın inkârı yoluna gidildi. Türk egemen sınıflarının 600 yıllık barbarlık politikası olan bu politika, Türkiye halkının çıkarlarıyla ve devrimci-demokrat aydın olma karakteriyle asla bağdaşmayan bir ideolojik-politik yaklaşımdır. Ama, böylesine azgın bir şovenizmle yüklü politikalar bugün de hortlatılmaktadır. Son aylarda, bu amaca hizmet eden propagandalara eklenen bir halka da, icat edilen bir "Bulgar zulmü" olmuştur. İşte demokrat olmak, bugün buna karşı çıkmak, bağımsızlıkçı olmak ve Ortadoğu'da gerici koalisyonlara giren Türk burjuvazisinin bu politikalarına karşı Ortadoğu halklarının devrimci-bağımsızlıkçı eğilimleriyle dayanışma içinde olmaktır. Kürdistan halkı, böylesine bir kalkış için, sonuna kadar Türkiye işçi sınıfı ve halkının yanındadır. Bunu yalnız sözde değil, yükün en ağırını omuzlamakla kanıtlamıştır.

O halde, halklarımızın ortak direniş tarihlerinin en görkemli sayfalarını omuz omuza açmak için, halklarımızın bağımsız ve özgür temellerde birliklerini yaratmak için, Türk egemen sınıfları ve Kürt işbirlikçilerinin yüzyıllardan beri halklarımız arasında geliştirdiği şovenizm dalgasını ve ulusal inkârcı yapıları kırmak için, halklarımızın ulusal gerçekliğine ve hak eşitliğine sonuna kadar bağlılık temelindeki birliklerimizi ülke içinde ve dışında fabrikalar, okullar, sendikalar vd. alanlarda en devrimci, en üretken, en yaratıcı bir tarzda gerçekleştirelim. Eğer bugün atacağımız küçük adımlar, Ortadoğu halklarının gelecekteki federasyonuna doğru ilk adım olacaksa, bu adımın gerekli olan devrimci örgüt ve eylemleri büyük bir inanç ve azimle geliştirelim. Tarihimizde ilk defa anlamlı bir biçimde girdiğimiz bu beraberliğimizi yanlış tutum ve anlayışları terkederek güçlendirip, özgür birlik doğrultusunda daha sağlam adımlarla yürümesini bilelim.

KUKC, Ulusal Birliğe Giden Yolda Temel Bir Güvencedir

Kürdistan çok parçalanmış ve her parçası değişik siyasal, sosyal, ekonomik statü altına alınmış bir ülkedir. Her parçanın içinde değişik düzeyde, değişik ideolojik ve politik eğilim altında silahlı mücadele de dahil mücadeleler verilmektedir. Bunlardan bazılarının politik hatları tehlikeli gelişmelere açık, bazılarınınki ise yetersizdir. Çoğu otonomi gibi sığ reformist anlayışları aşamamaktadır ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına yönelmiş değillerdir. Eğer otonomi doğrultusunda bazı olumlu adımlar atacaklarsa bile, bunu devrimci adımla birleştirememektedirler. Muazzam kan dökülmesine ve halkımızın muazzam fedakârlığına rağmen, ilkel ve reformist burjuva milliyetçiliği, halkımızın sorunlarını çözmek bir yana katliamla karşılık veren rejimlerin stratejilerinin taktik bir aracı durumuna düşmektedirler. Düşman arasındaki çelişkilerden yararlanarak geçici ittifaklara gidilebileceği gibi doğru bir taktik, bunlar tarafından stratejik düzeyine çıkarılmaktadır. Dolayısıyla bugün bu parçalardaki halkımızın mücadelesi siyasal birlik açısından tehlikeli bir aşamada bulunmaktadır. Buradaki mücadeleler, birbirleriyle savaş halinde bulunan İran ve Irak'ın bir taktik aracı durumuna dönüştürülmüş durumdadırlar. Stratejiden, birlikten, devrimci perspektif ve doğru mücadele taktiklerinden yoksundurlar.

Bugün daha çok Kuzey-Batı Kürdistan'da yükseltilen Ulusal Kurtuluş Cephesi, iç çatışmaların önlenmesinde, emperyalist sistem içindeki çelişkilerden ve bölgenin ilerici yönetimleri ile devrimci-demokratik ulusal kurtuluş güçleri ve sosyalist ülkelerin desteğinden doğru yararlanılmasında, devrimci ulusal kurtuluşu dayatmak temelinde bir dış politikanın geliştirilmesinde ve tüm bunların bir ifadesi olarak önümüze koyduğumuz Kürdistan Ulusal Kongresi'nin gerçekleştirilmesinde katalizör bir rol oynayacaktır. KUKC, Kürdistan'ın nüfus, sosyal bileşim ve coğrafya açısından en elverişli parçasında ilan edilip, ete kemiğe büründürülmekle, Ulusal Kongreye giden yolda en sağlam güvenceyi oluşturmuştur. KUKC, teorik ve pratik gelişimiyle yalnız Kuzey-Batı Kürdistan için değil, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki devrimci ulusal kurtuluş cephelerinin kuruluşu için de girilmesi gereken hattı göstermiştir. Bu alanlardaki halkımız, bu hattın giderek daha yoğun etkisi altına girecek, ideolojik-politik etkinlik giderek maddi bir etkinliğe dönüşecek ve artık eskinin reformist ideolojik-politik eğilimleri aşılarak, devrimci ulusal kurtuluşa yönelim bir gerçek haline gelecektir. KUKC,

bu parçalarda kendi dost gruplarını daha şimdiden yaratarak, bunların örgütlenmelerinin gelişeceği süreci hızlandıracaktır. Cephe, geçmişimizin ilkel milliyetçi ve reformist yaklaşımlarının hızla aşılarak, bu konuda çok güçlü olan devrimci birikimin politik düzeyde de devrimci bir akıma ulaşmasını, eskinin yetersiz kalan örgüt anlayışlarının radikalleşerek yurtsever devrimci-demokrat bir hüviyete kavuşmalarını zorlayacak, ısrarlı engellemeleri doğru devrimci pratiğiyle aşacaktır. Geçmişte bu konuda sorulmayan hesaplar önümüzdeki dönemde gerçek yurtseverlik ve kurtuluş için dayatılarak, en büyük fedakârlıklar cephemizde olmak üzere, ulusal kurtuluş ve birlik amaçlarının tüm gerekleri yerine getirilecektir.

KUKM Dünya sosyalist Devriminin ve Bölge Kurtuluş Hareketlerinin Vazgeçilmez Müttefikidir

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, her alanda somut koşullara uygun bir mücadeleyi geliştirirken bölgemizin tüm devrimci-ilerici yönetim ve hareketleriyle sıkı bir dayanışma içinde olacaktır.

Bölgemiz ve dünya ilerici-sosyalist güçleriyle gerekli ittifaklara ulaşarak, kendi gerçekliğimizi bunlarla kaynaştırmak, gerek kapitalist ülkeler işçi sınıfı hareketi ve demokrasi güçleri, gerek sosyalist ülkeler ve gerekse ulusal kurtuluş hareketleriyle yerinde, zamanında ve gücümüz oranında ilişkileri geliştirerek desteklerini sağlamak, ülke gerçekliğimizle tanıştırmak, ülkemizin Ulusal Kurtuluş Cephesini dünya halklarının savaşımının güçlü bir müfrezesi haline getirmek, cephe politikamızın en belli başlı amaçlarındandır. Aynı zamanda düşman kampa ilişkin olarak, sömürgeci burjuvazi ile işbirlikçileri, sömürgeci burjuvazinin kendi içindeki sömürgeci burjuvazi ile emperyalist mihraklar arasındaki ve emperyalist sistem içindeki çelişkilerden yararlanmasını bilmek, dış politikamızın geliştirilmesinin vazgeçilmez gerekleri olacaktır.

Bölgenin ilerici ve devrimci güçleri de, bölgemizin emperyalizme, şovenizme ve geriliğe karşı gelişen mücadeleleri ile bizim ulusal kurtuluşumuzun içiçe olduğunu görerek mücadelemize en güçlü desteği katmaktan geri durmayacaklardır. Bundan böyle mücadelemiz bu güçlerden daha fazla destek alacak ve onların mücadelelerine destek verecektir. Tüm ilerici insanlığa bölgemizin güçlü bir devrimci ulusal kurtuluş cephesini kurmakla enternasyonalizmin en seçkin örneğini sunduğumuz inancındayız.

Emperyalizmin ve yerel gericiliğin yarardığı karanlık bir Kürdistan yerine, kızıllaşan bir Kürdistan yaratılması insanlığa çok şey kazandıracaktır. KUKC, halkımızın iradesini çağa dayatan ve ilerici insanlık içinde yer alma amacına hizmet eden bir mücadele aracıdır. Uyuyan bir Kürdistan'ın çağa ve insanlığa vereceği hiçbir şey yoktur. Bu açıdan, ilerici insanlık, Kürdistan'ın kölelik uykusundan uyanarak çağa doğru koşmasını saygıyla karşılamalıdır. Her halk gibi halkımızın da vazgeçilmez hakkı olan bağımsızlık amaçları önüne, uluslararası çeşitli koşullar bir engel olarak dikilmemeli, tersine enternasyonalizmin de bir gereği olarak ülkemiz kurtuluş mücadelesine en sıcak destek sunulabilmelidir. Kaldı ki uluslararası koşullar durmaya değil, tam tersine koşmaya zorlamaktadır. Ancak görülmektedir ki, halkımıza en büyük dostluk örneğini sunması gerekenlerde, soylu ulusal kurtuluş amaçları karşısında, iki yüzyıl öncesinde ipliği pazara çıkarılmış kültür özerkliği gibi çözümler etrafında dönmekte ve hatta Kürt dili, edebiyatı, müzik ve folklorünü geliştirme faaliyetini devrimci siyasal görevlerin önüne koyarak, oynamaları gereken role rağmen, halkımızın mücadelesini tıkama çabalarıyla gerçekliği hizmet etmektedirler. Kültürü geliştirme adı altında oportünizmin en tehlikelisi olarak sergilenen bu yaklaşımların halkımıza vereceği hiçbir şey yoktur. Bugün emperyalist sistem içinde bazı kesimler de mücadelenin bağımsızlıkçı ve demokratik gelişiminin önüne baraj koymak için işbirlikçiliğe dünden yatan reformist ve ilkel milliyetçileri de kullanarak ulusal-kültürel özerkliği bir çözüm olarak dayatmak istemektedirler. Ancak onların bu yönlü girişimleri halkımız için anlaşılmayacak bir durum değildir Ama halkımız, benzeri yaklaşımların sosyalist güçler tarafından da dayatılmasını anlamakta zorluk çekmekte de haklıdır.

KUKC, başta sosyalist ülkeler olmak üzere, tüm ilerici insanlığı ulusal kurtuluş güçlerinin yanında olmaya çağırmaktadır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önemini ortaya koyarak, ilerici insanlığa çok şey kazandıracak olan mücadelede enternasyonalist anlayışa sıkı sıkıya bağlı olduğunu, hiçbir ideolojik-politik saptırmanın bunu engelleyemeyeceğini, bunu kendi pratiğiyle mutlaka kabul ettireceğini, gerek dünya sosyalist devrimi ve gerekse ulusal kurtuluş hareketlerine bu biçimde karşılık verileceğini, başlangıçtan itibaren girilen bu doğrultunun zafere kadar sürdürüleceğini belirtmektedir.

Partili Militanlar ve Tüm Kürdistan Halkı! Partimizin Dalgalandırdığı Cephe Bayrağını Yükseltmek İçin İleri!

Partimizin en şanlı adımlarından birisi olan Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağını yükseltmekle gurur duyacağımız bir dönemi başlatırken, başta Parti önderliği olmak üzere partili tüm militanların ne kadar yüksek bir sorumluluk, dikkat ve duyarlılıkla, tarihi olduğu kadar güncel yaşamsal sorunlarla da karşı karşıya olduğunu bir an olsun unutmuyoruz. Böylesine sorunlar ortamında en sıradan bir duyarsızlığın dahi birçok cana mal olacağını ve halkımızı son derece zor durumda bırakacağını geçmiş pratiğimizden de çok iyi biliyoruz. Geçmişin amansız imha sürecini iliklerimize kadar duyduk. Halkımızın imhanın en derinini yaşadığı ve bir daha dirilemeyeceğinin söylendiği bir aşamada, adeta mezarları delercesine günyüzüne çıkışı sağladık. Bunun neler pahasına gerçekleştiğini bilmekteyiz. Buna bakıp önümüzdeki yılların da, düşmanın vahşiliğine bağlı olarak ne kadar zor geçeceğini tahmin etmek zor değildir.

Fakat biz bu zorlukları hiçbir gücün sunacağı maddi bir destekle aşacağımızı düşünmüyoruz. Tam tersine biz, daha başında sahip olduğumuz engin yurtseverlik, Bilimsel Sosyalizme inancımız ve halkımızın özgücüne sonuna kadar bağlılığımızla bugüne kadar geldik. Ve zaferi de bu silahlarla kazanacağız. Ama kendi pratiğimizde şunu da gördük ki, gerekli ideolojik-politik ve örgütsel bilinci zamanında sergilemeyen yetersiz devrimcilik, zararları yalnız kendisiyle sınırlı olmayan, halkımızı da büyük zorluklar içine sokan sonuçlara yolaçmaktadır. Bir daha bu durumlara düşmemek için, en gelişmiş ideolojik-politik ve örgütsel bilinçle kuşanmasını bileceğiz. Özellikle de yaşamsal bir sorun olan halkımızın her düzeydeki örgütlenmesinin ustaları olmak için gerekli bilinç ve çabayı mutlaka sergileyeceğiz. Bu konuda kimden kaynaklanırsa kaynaklansın içimizdeki her türlü geriliği ve engeli dostça ikna yöntemiyle aşmasını bileceğiz. Dürüst olmayan ve artniyetlilik kokan davranışları asla affetmeyeceğiz. Son derece zorlu bir mücadeleyle bugünleri yaratabilen bir partinin militanları olarak, halkımızın şanlı ulusal direniş sayfalarını bundan sonra da başarıyla yazmak yine parti silahını çok güçlü biçimde kullanmamıza bağlıdır. Bu silahın çeşitli biçimlerde sağlıklı olmayan kullanımı geçmişte sınırlı bir zarar verdi, fakat önümüzdeki dönemde onbinlerin hayatına mal olabilir. Böylesine zararları hiç vermek istemediğimiz gibi, tam tersine geleceği kazanımlarla dolu kılmak en büyük arzumuzdur. Düşmanın askeri, siyasi, ideolojik, kültürel bütün saldırılarını zamanında ve zemininde karşılayabilen, dostların ilgi ve desteklerini zamanında yaratabilen ve hepsinden de önemlisi halkımızın öz güçlerini tarihten süzülüp gelen coğrafyasının, sosyal yapısının, kültürünün, gelenek ve göreneklerinin özüne bağlı bir biçimde ele alan, onun savaşma üslubunu yaratan, onun komutanları olmasını bilen militanlar olarak, bize tüm bu özellikleri kazandıracak olan Parti silahını son derece yetkin bir biçimde Cephe gerçeğine de uygulamasını bileceğiz.

Partimiz cepheleşiyor. Partimiz halkımızın şahlanışını Ulusal Kurtuluş Cephesinde somutlaştırarak, bunun bayrağını tarihimizde ilk defa dalgalandırıyor. Bu, son derece bilimsel bir çizgi ve uygun hazırlıklar üzerinde gerçekleşti. Fakat amaçlarımız için bunları yeterli göremeyeceğimiz ve sonuca mutlaka ulaşmamız gerektiği de açıktır. Bu nedenledir ki, Partimiz, geçmişte yaşanan, ama bir kez daha yaşanmaması gereken eksiklik ve yanlışlıkların bulunduğuna her militanın dikkatini çekerek üzerine düşen görevi yaptı. Artık bundan sonra yapılması gereken, her örgütümüz ve militanımızın bu Parti emrine uyarak, güç ve yeteneklerinin azamisini kullanıp halkımızın muhtaç olduğu askeri ve siyasal komutanlar haline gelmeyi bilmeleridir. Militanlar, döneme bunu gerçekleştirerek karşılık vermelidirler.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı, aynı zamanda halkımız için yeni bir yaşam biçiminin ilanıdır. Açık ki, bu, yediden yetmişe, kadın-erkek savaşan bir halk gerçekliğinin yaratılması demektir. Bugüne kadar adımız da dahil ulusal ve insanlık onurumuz düşman çizmeleri altında çiğnendi, geleceğimiz ve umutlarımız karartıldı. Bugün elimizden zorla alınan her şeye devrimci bir intikamla karşılık vererek zorla ve yeniden sahip çıkma dönemidir. Bağımsızlık ve onurlu bir yaşama, kısaca insanlığa ulaşmamız, hiçbir şart koşmadan, durup dinlenmeden yükselteceğimiz direnişe bağlıdır. Önümüze konulan sahte kurtuluş yollarına itibar etmeyeceğiz. Dilimiz ve kültürümüzün korunup, geliştirilmesinin ulusal bağımsızlık onurumuzu korumaya bağlı olduğunu bilerek, her şeyi bu kutsal amacın hizmetine koşacağız. Ulusal Kurtuluş Cephesi, bu anlamda ezilen, sömürülen, baskı altına alınan, ama direnmek isteyen halkımızın her şeyidir. Bu bayrak altında toplanmalı, bizi bölüp parçalayan düşünce ve davranışlardan hızla sıyrılmalıyız. Biz, içine itildiğimiz bu utanılası karanlığı kendi ellerimizle yırtıp, geleceğimizi kendi ellerimizle yaratacağız. Bu açıdan ne düşmanlarımızın çokluğu ve ne de kendi olanaksızlıklarımız bizi düşündürmektedir. Çünkü biz, kendi geleceğini yaratmaya karar vermiş bir halkın en yenilmez zannedilen düşmanları yendiğini, en aşılmaz zannedilen engelleri aştığını, yürekleri ve bilekleriyle savaşan dünya halklarının zengin pratiklerinden de bilmekte ve bu halklara dahil olmanın kıvancını şimdiden yaşamaktayız. Artık ülkemizdeki her insan düşmana karşı bir silah durumundadır. Kaybettiğimiz her şeyi yeniden kazanmanın kararlılığı ve inancıyla atıldığımız bu öz savaşımızda zafer bizim olacaktır!

O halde, Cephenin ilanında ettiğimiz yemini bir kez daha tekrarlıyoruz:

Çağın bir yüzkarası ve lanetli bir tarihsel geçmişin ürünü olan vahşi sömürgeciliğe karşı savaşımda kanımızı damla damla akıtacağımıza, bütün yeteneklerimizi ülkemizin kurtuluşu için en verimli şekilde harcayacağımıza, hiçbir yeteneğimiz ve enerjimizi kendimizle mezara götürmeyeceğimize, düşmanla aramızdaki muazzam güç dengesizliğini göz önüne getirerek bu mesafeyi en güçlü teknik olan insan faktörüyle kapatmayı şiar edineceğimize, halkımızın çağla ve tarihle kopuk yaşamını ilerici insanlıkla birleştirmek ve kendi öz tarihimizi yazmak için yaşayacağımıza, bunun dışında bir felsefe, siyaset ve pratik ahlak yaşamını kabul etmeyeceğimize ve bunu tüm topluma egemen kılmayı Partili olmanın, yurtsever olmanın, cepheye ait olmanın bir gereği olarak kabul edeceğimize and içeriz.

*** Halkımız Cephe Silahıyla Savaşacak ve Kazanacaktır!**

*** Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi!**

Sömürgeci Zulüm Tehlikeli...

Baştarafı 5. Sayfada

rin bu yönlü faaliyetlerini boyutlandırmalarına da yol açmıştır. Aşiretçi bağların kısmen güçlü olduğu yerlerde aşiretleri silahlandırıp, milis güç olarak devrimin karşısına dikmek istemişlerdir. Ne varki halkımız, bunu kabullenmemiş, devrimci mücadeleden yana tavır koymuştur. Yoğun devrimci siyasal mücadele yanında yeni toplumsal yapının aşılmasında bu tür bir milisleştirme çabasının tutmasına olanak tanımamaktadır. Açıktan devletten yana olmak, daha doğarken ölmek, işlevsiz kalmak demektir. Bu yönlü oluşan bazı yapılanmalar ise, kararlı devrimci şiddetle dağıtılmıştır. Ve halk bunu coşkuyla karşılamıştır. Bu nedenle yeni biçimlere ihtiyaç duyulmakta, bunun hazırlıkları yapılmaktadır. Yoğunlaşan baskılarla birlikte bu faaliyetler de gündeme gelmiştir. Bir çok insanın sakat kalmasına M.Erdal'ın katledilmesine vb. yolaçan olayların tekrardan getirip düşüncenin odağına oturttuğu girişimler de bunlar olmaktadır.

Kürdistan'ın egemen sınıfları, sınıf eğilimleri doğrultusunda yeniden örgütlendirileceklerdir. Daha önceleri dağıtan sömürgecilik, bu kez kendisine bağlı tarzda siyasal organizasyonlar içinde birleştirecek, bunlara, "Kürdistan adına kurulan siyasi yapı" görünümünü vermeye çalışacaktır. Bu egemen sınıfların çıkarlarına da denk düşmekte, proletarya hareketine karşı sınıf çıkarlarını koruma istemlerine cevap vermektedir. Böylece bu kesimlerin halkla fazla karşı karşıya gelmeden iş yapar konuma getirilmesine çalışılacaktır. Şimdiden bu kesimlerin ağzında, geçmişte devrimci mücadeleye verdiği zararlarla ünlü bazı grupların isimleri dolaşmaktadır. Ölmüş siyasal organizmalara, hayat kazandırılmak isteniyor. Ya da varolan bazı isimlere cisim aranıyor, bunun çabaları yoğunlaşıyor. Bu çabaların (bugün UKM'ni desteklediğini söyleyen) bazı güçlerce el altında desteklendiği açıktır ve bu gizli destek ortak sınıf eğilimi ve çıkarlarından dolayı yarın açık birliklere dönüşecektir. Bu gün "sol" adına oluşturulan birlikler, yarın "Kürdistan" ve "yurtseverlik" adına oluşturulacak, bunlar birliklerini tamamlayacak, Stockholm'den Kürdistan'a uzanan bir zincir oluşturulacaktır.

Sorun önemlidir. Doğru ve yeterli kavrayışa ulaşılmalıdır. Tehlikeyi küçümsememek, fazla büyümeden bertaraf etmek, devrimi korumak gerekmektedir. Görüntüye değil öze, isme değil cisme, lafıza değil icraata, parlak sloganlara değil eyleme, oluşturulan ve daha da oluşturulmak istenen örgütlerin, birliklerin isimlerinin başındaki "sol", "Kürdistan", "Ulusal Kurtuluşçu" vb. yaftalara değil, gerçekliklerine, nerede, ne zaman, nasıl ve niçin, kimler tarafından oluşturulduklarına, sahte sözlerine değil geçmişlerine ve gerçek niyetlerine, oluşturuldukları atmosfere ve finanse edenlerine bakmak önem kazanmıştır. Hem de her zamankinden daha çok. Devrimcilerin, kitlelerin, tüm kamuoyunun dikkatleri buralara yöneltilmeli, iyi görülüp tanınması için tüm kuytuluklarına ışık tutulmalıdır.

20.Şubat.1985
Zerevan

DUYURU!

1976-1984 PKK Direniş Şehitleri Albümü Çıktı.

Impressum
V.i.S.d.P
A. Çobanoğlu
Achener Str. 514-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

14 Şubat 1985'te FHKC'nin yaptığı basın toplantısında FHKC/PB adına yayınlanan bildiri

FHKC/PB, Kral Hüseyin ile Arafat arasında önümüzdeki döneme ilişkin siyasi çabalara temel teşkil edecek olan ve iki taraf arasında ortak siyasi faaliyet sürdürme düzeyine ulaşmayı içeren, 13 şubat 1985 günü Amman'da imzalanan resmi anlaşma ve Filistin sahasında baş gösteren tehlikeli son siyasal gelişmeleri değerlendirmek üzere olağanüstü toplandı.

Bu konuda FHKC/PB aşağıdaki noktaları belirledi.

Birincisi; Washington'da Reagan ve Fahd arasında görüşmeler sürerken, Kral Hüseyin ile Arafat arasında imzalanan resmi ittifak nitel ve tehlikeli bir dönüşümü, ulusal çizgiden onarılmaz bir sapmayı ifade etmektedir. Bu ittifak, FKÖ'nün başına musallat olmuş resmi önderliğin son tavrı, onu, halkımızın kutsal ulusal haklarının tasfiyesini hedefleyen ABD ve gerici çözümlerin platformuna götürdüğü gibi, aynı zamanda Arap gerici odağının, Arap Kurtuluş Hareketini temsil eden tüm örgütler ile Arap ve Filistin Ulusal Davalarına darbe vurmasına destek ve başta tasfiyeci Reagan planı olmak üzere emperyalizmin planlarının hayat bulma imkanını sağlamayı da içermektedir.

İkincisi, bu ittifakın niteliği; Arafat'ın Kahire'ye ziyareti ve Amman'da FUK (Filistin Ulusal Konseyi) 17. dönem toplantısı diye adlandırılan toplantıda esas ifadesini bulan, FKÖ'nün başında bulunan sağ önderliğin bölgedeki gericiliğin manevralarına eşlik ederek, ona dahil olmaya hazırlandığı yeni tavrı, geçmişteki siyasi manevralarından özce ayrılmaktadır. Biz, bugün halkımızın şiddetle reddettiği Birleşmiş Milletler'in 242 sayılı kararı ile "toprak karşılığında barış" ilkesine dayalı Kral Hüseyin planının Arafat tarafından kabul edilmesinde özünü bulan büyük bir handikap ile karşı karşıyayız.

Üçüncüsü; Bu ittifak (daha - doğrusu komplo) halkımızın dönüş, kendi kaderini belirleme ve ulusal topraklarımız üzerinde bağımsız ulusal devletini kurma haklarını kesin olarak belirleyen FKÖ'nün asgari programından vazgeçmeyi ve dışına çıkmayı ifade ettiği gibi, FKÖ'nün bulunduğu her yerde, halkımızın biricik temsilcisi olma vasfından vazgeçmek, FKÖ'yü, onun şehit ve acı kayıplarını Kral Hüseyin'e, Washington ile Tel-Aviv masalarında halkımız adına konuşmak üzere hediye etmesi anlamındadır.

Dördüncüsü; Bu ittifak (komplo) şehitlerin kanını, halkımızın tarihi acı kayıplarını ve FKÖ'nün önderliği altında başlayan devrimin 20 yıllık mücadelesini inkâr etmesinin yanı sıra, Filistin Ulusal Misaki (FKÖ asgari programı) ile 1983'te Cezayir'de toplanan 16. dönem toplantısına kadarki FUK (Filistin Ulusal Meclisi) toplantılarının aldıkları kararların çiğnenmesi anlamındadır.

Beşincisi; FKÖ'nün başında bulunan önderliği, ABD ve gericiliğin çözümlerinin platformuna götüren bu onarılmaz sapma; tüm Filistin yurtsever örgüt, güç ve şahsiyetlerinin üzerine, sapma ve onun temsilcisi simgelerini etkisiz kılmak, FKÖ'yü ulusal çizgiye otturtmak ve zafer ile kurtuluşa dek devrimi sürdürmenin dayanaklarını yaratmak için en kısa sürede Filistin ulusal cephesini kurmaya ciddiyetle yönelme görevini yüklemektedir.

Altıncısı; FHKC, ittifakın yol açtığı tehlikenin idrakinden hareketle, bulunduğu her yerde halkımızı, sapma çizgisini ve onun yürütücü simgelerini etkisiz kılmak ve yıkmak, FKÖ'yü kendi ulusal çizgisine oturtmak için, bu ittifaka şiddetle karşı çıkmaya çağırır.

Öte yandan halkımızın, onun ulusal yurtsever güçleriyle Arap Ulusal Kurtuluş Hareketini oluşturan güçlerin destek ve yardımlarına dayanarak, El-Fetih örgütünün tabanı ve kadrolarını bu ittifaka ve onun temsilcilerine karşı koymada etkin siyasi rollerini oynamaya çağırır.

Yedincisi; FHKC, Filistin sahasında artan bunalımı sabırla, esneklikle ve uzun erimli bir siyasetle çözmeye çalışmıştır. Devrimin ve FKÖ'nün birliğini koruma amacıyla, bölücü, FKÖ kararlarını çiğneyen sapma çizgisinin tecridi için mümkün olabilen tüm çabayı sarf etmiştir.

Ama son Hüseyin-Arafat anlaşması; var olan tüm ortak kararları çiğneyen ve tüm köprüleri yerle bir eden bu sağ önderliği, ciddi ulusal tavrın dışına taşırmış ve onu halkımızın ulusal davasının tasfiyesini amaçlayan ABD çözümlerinin uygulanmasına çabalayan gerici blokun saflarına götürmüştür.

Bu nedenle FHKC, halkımıza, Arap ulusumuza, halkımızın Arap ve uluslararası dost ve müttefiklerine, Hüseyin-Arafat anlaşmasının bir avuç teslimiyetçi, sapmacı ve korkağın dışında hiçbir kimseyi temsil etmediğini ilan eder ve halkımızın ülkesine dönme, kendi kaderini belirleme ve ulusal toprakları üzerinde Filistin ulusal devletini kurmada somut ifadesini bulan asgari hedeflerin gerçekleşmesi için, devrimin kendi mücadelesini sürdüreceğini belirtir.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi
Politik Bürosu
14 Şubat 1985

FHKC'nin yapmış olduğu basın toplantısında Genel Sekreter Dr. George Habbash yoldaş P.B. adına yukarıdaki bildiriyi okuduktan sonra, çeşitli basın ve yayın kuruluşları tarafından kendisine yöneltilen soruları ve vermiş olduğu cevaplardan önemli gördüğümüz bazılarını okuyucuya sunuyoruz.

Soru- *İttifakın durdurulması için Halk Cephesi ile "Demokratik Birlik (Demokratik Birlik-FHKC, FDKC, Filistin Kurtuluş Cephesi (FKC) ve Filistin Komünist Partisi (FKP) den oluşmaktadır.) her hangi pratik bir girişimde bulundunuz?*

George Habbash- İttifakın Yaser Arafat veya bir bütün olarak MK (El Fetih) tarafından durdurulması artık güç bir durum almıştır. Biz böyle bir şeyi temenni ederdik ama, mantığımızı kullanmalıyızki, halk kitleleri boşlukta durma vaziyetinde bırakılmasın.

İttifakın iptal edilmesinin güç olduğunu söylüyorum. Çünkü Beyrut'tan çıktığımızdan beri Yaser Arafat kendisini sürekli olarak ABD çözümlerine olumlu karşılık vermeye hazırlıyordu. Biz, FUK'un 16. dönem toplantısında ve FHKC olarak şimdiye kadar bu konuda takındığımız tavırla böylesi bir faciayı önlemeye çalıştık ama, başaramadık. Bu, Yaser Arafat ve bir bütün olarak MK (El Fetih) ve Arafat'ın temsilciliğini yaptığı burjuva tabakasının ABD'nin yoluna girme kararı verdiği anlamına gelir.

Bu nedenle ben ittifakın (durdurulması değil) iptalinin, boşa çıkarılmasının, FKÖ'nün içinde yer alan yurtsever, demokratik örgütlerin sarf edecekleri çabanın biçimine bağlı olduğunu söylüyorum. Bu ittifakın durdurulması için biricik yolumuz basın-yayın, siyasi ve kitle faaliyetleri olmuştur.

Bu, FKÖ'nün resmi önderliğinin, ABD'nin döşediği yola girmesine karşı mücadeleci bir çizgi izleyeceğine dair FHKC tarafından verilen bir işarettir. Bu hususta halkımızın gücüne, Arap Ulusal Kurtuluş Hareketinin örgütlerine, bu önderliğin ABD çözümlerine katılma doğrultusunda izlediği yol ile buna en açık işaret eden son meydana gelen gelişmeler arasındaki nitel farkı anladığına inandığımız sosyalist ülkelerden oluşan uluslararası dostlarımıza güveniyoruz.

Şu anda herhangi bir Filistin önderinin bu siyasi olayı dakikası dakikasına izlemesi çok doğaldır. Ve yine doğal olarak Ebu Lutf'un (Faruk Kaddumi FKÖ Dışişler sorumlusu) açıklamaları ile El-Fetih devrimci meclisinin toplanacağı vb. bir sürü soru işareti yaratan haberler aldım.

Eğer bahis konusu temenni ise, ben Filistinli her hangi bir dürüst kişinin, El-Fetih MK ve Devrimci Meclisinin bu ittifakı reddederek bizi hayrete düşürmelerini temenni ettiğine dair yemin içerim. Ama eğer konu bilimsel tahlil ve düşünme gerektiriyorsa, ben, El-Fetih MK ile önder heyetlerin, devrimi tehdit eden bu tehlikeli çizginin frenlenmesi ve durdurulmasına kadir olacağına dair herhangi bir belirtinin maalesef olmadığını söylüyorum.

Bu nedenle, biz El-Fetih'in kadro ve tabanına sesleniyoruz. Ve bizim şu anda El-Fetih'te sorumluluk yüklenen MK'den olumlu cevap verilmesine dair her hangi bir umudumuz kalmamıştır. Bundan sonra çeşitli sızıntı ve söylentilere artık kulak verecek durumda değiliz.

Söylediklerime etkide bulunabilecek tek şey MK (El-Fetih) nin ittifakı açık ve kesin bir şekilde lağveden açık bir bildiri yayınlamasıdır. Parti Büromuzun çok hassas olarak anlamını belirlediği ve değerlendirdiği bu ittifaka imza koyanlar hakkında icraata bulunmak ise kendi sorumlulukları olur.

Soru- *Bir çok defa Filistin Ulusal Cephesinin inşası için çağrıda bulundunuz. Özellikle Hüseyin-Arafat anlaşmasından sonra, sizce böylesi bir cephenin karşılaştığı engeller nelerdir?*

George Habbash- FKÖ'nün siyasal hattının açıklıkla onarılması ve sapmaya karşı koymak amacıyla geniş Ulusal Cephe kurma çağrısında bulunduğumuzda, gerçekten bu hususta ciddi idik. Bizde, Filistin sahasında ortaya çıkan duruma karşı koymada bunun bilimsel bir çizgi olduğuna dair büyük bir kanaat mevcuttur.

Devrimimiz, ABD yoluna girme tehlikesiyle karşılaştığında doğal olarak bu sapmaya karşı koymak için, bütün Filistinli gücünü seferber etmesi çok doğaldır. Biz sapmaya karşı koymak için en geniş yurtsever saflaşmayı sağlayacak ulusal cephenin kurulmasında hala ciddiyiz. Ve ben, Yaser Arafat'ın Ürdün'le imzaladığı ittifakla ortaya çıkan son gelişmelerin, böylesi bir görevin hızla gerçekleşmesi önünde duran ayrılıkların hacmini büyük ve önemli bir oranda azaltacağı inancındayım.

Ve biz duyduğumuz sorumluluktan ötürü, FKÖ'yü ulusal hatta, yurtsever güçlerle ittifak çizgisine oturtacak ve halkımızın yurtsever önderliğini temsil edecek bir ulusal cephenin oluşması zaruriyetine inanır ve birincil derecede esaslı çabalarımızı böylesi bir göreve vermeye hazır olduğumuzu ilan ederiz. Bunu, üzerimize düşen merkezi bir görev olarak kabul ediyoruz. Bu elbette sapma karşısında duran güçlerin safında olan çelişkileri ortadan kaldırmaz. Ama biz tüm ağırlığımızı, FKÖ'yü ulusal zemine oturtacak bir cephenin oluşumu için mümkün olduğu kadarıyla ve mümkün olabilen hızla bu çelişkilerin eritilmesine hasredeceğiz. Bu görev, Filistin sahasındaki sapma ve onun temsilcilerini yok etmeden tamamlanması mümkün değildir.

Soru- *Eğer Hüseyin ile Arafat Kahire'ye gider ve Camp-David yönetimiyle anlaşma imzalanırsa tavrınız ne olacak.*

George Habbash- Eğer bu adım atılırsa, Ortadoğu ve Filistin sorununun çözümünde ABD'nin yolunu daha fazla tutma şeklinde yorumlayacağız. Elbette Amman'da anlaşmaya imza atması, Arafat'ın, attığı her adımın ardından ortaya çıkan öfkeyi bertaraf ettikten sonra başka adımları atacağına işarettir. Ve doğal olarak bu yolda batışına devam edecektir. Böylesi bir adımın karşısında duracağız. FKÖ'nün başında bulunan bu önderliği artık Filistin halkını, onun hedeflerini –ki bu hedefler için devrimin tüm örgütlerinin binlerce hatta onbinlerce şehidi düştü– temsil etmediğine dair yeni bir delil sayacağız.

Soru- *Açık ki Arafat Cezayir'de Devrimci Meclisin toplantısını yapacak. Siz (Arafatın b.n.) Hüseyin le girdiği anlaşmasına himaye etmemesi hususunda Cezayir'le temasta bulundunuz mu?*

George Habbash- Cezayir siyasi önderliğinin, şu an Filistin sahasında ortaya çıkan gelişmeler ile Hüseyin-Arafat anlaşması nezdinde meydana gelen nitel değişiklik karşısında dikkatli ve uyanık olması gerekir. Ayrıca işaret ettiğiniz gibi böylesi bir adım atma üzerimize bir görev olarak düşmektedir.

Biz, cephemizin Parti Bürosunun dünkü toplantısı ile bugün yaptığımız bu basın toplantısını FHKC'nin (Bu tahripkar çizginin durdurulması, FKÖ'nün kurtulması ve ulusal çizgiye oturtulması için) siyasi ve kitle çalışmalarında yeni nitel bir başlangıç olarak saymaktayız. Ayrıca uluslararası Arap ülkeleri düzeyinde yeni temaslarda bulunacağız. Bir çok kitlesel, siyasi ve basın-yayın faaliyetinde bulunacağız. Çünkü biz bunları şehitlerimizin kanına bağlılığın, Filistin Ulusal Meselesine bağlılığın bize dayattığı görevler olarak hissetmekteyiz.

Bildiğiniz gibi ben uzun bir zamandan beri Filistin sorununu bizzat yaşadım. Devrimi tehdit eden tehlikeli askeri ve siyasi anlar geçirdik. Kara Eylül deneyini yaşadım. Beyrut kuşatmasını, Lübnan işgalini yaşadım. Ama bu sefer Filistin davasına ve şehitlerimize olan bağlılığımın üzerime, en yüksek derecedeki bir sorumluluğu omuzuma yüklediğini hissediyorum. Biz; GİVARA GAZZA, HASSAN KANAFANİ, KEMAL ADNAN, EBU ALİ EYYAD ve onbinlerce şehit kanının ABD ve İsrail'le görüşme masalarında Kral Hüseyin tarafından takdim ederek, boşuna heder edilmesine izin vermeyeceğiz. Filistin halkımız gerçekten yurtsever bir halktır. Siyonist düşmanla olan bu uzun çatışma ve çelişkide babasını veya kardeşini, dostunu kaybetmeyen bir Filistinli aileye rastlamak çok nadirdir. Tüm bu kayıplar İsrail, ABD ve Arap gericiliğinin Filistin halkımıza sunduğu bir otonomi ile bitecek! Mümkün değil. Halkımız zorluklar ne olursa olsun, bu çizgiye karşı koymaya, onu durdurmaya, silahlı mücadeleyi, devrimi sürdürmeye kadirdir. Söz ile onun uygulanması arasındaki büyük farkı gayet iyi idrak ediyorum. Ama Lübnan örneği yeniden umut vermekte, siyasi hattın ve karşı koyma doğrultusundaki siyasi kararın ve silahlı mücadeleyi sürdürme kararının önemine ilişkin inancı derinleştirmektedir.

Soru- *Bu ittifak karşısında ortak tavır almak için demokratik ve yurtsever (Yurtsever Birlik- Filistin Halk Mücadele Cephesi, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi G.K. El Saika, El Fetih) (Sağa karşı ayaklanma hareketi-Ebu Musa kanadı) Birlik arasında işbirliği oldumu?*

George Habbash- Filistin sahasının geçmişte acısını duyduğu tüm durumun nedeni ve sorumlusu olan bu tehlikeli sapma çizgisinden kurtulmasını temin edecek etkin karşı koymada en iyi yolu araştırmak üzere Demokratik ve Yurtsever Birlik ile tüm Filistin yurtsever örgütleri arasında, Hüseyin-Arafat anlaşmasının ışığında ciddi görüşmelerin olması doğaldır.

Soru- *Sizce bu ittifakın ilanı, Kral Fahd'ın ABD'ye yaptığı ziyaretle eş zamanlı mıdır?*

George Habbash- Tamamen öyle, başta Fahd'ın Washington'a yaptığı ziyaret olmak üzere bir çok şeyle eş zamanlıdır. Ama bazı diğer şeyleri eklememiz gerekiyor. Çünkü oraya, Arap yöneticileri tarafından ABD'nin başkentine doğru bir hac ziyareti var. Fahd'ın ziyaretinden sonra Hüsnü Mübarek'in, II. Hasan'ın, Kral Hüseyin'in ziyaretleri var. Resmen tesbit edilmemesine rağmen öyle bekleniyor.

Dikkat etmemiz gereken diğer husus, gelecek ay başlayacak olan Ortadoğu konulu ABD-SSCB görüşmesi var. Bu nedenledir ki ABD, kendini hazırlamak istiyor. Morfi, (ABD'nin Ortadoğu danışmanı) yoldaş Bolyakof (SSCB temsilcisi) ile görüştüğünde, *"sizin Ortadoğu sorununda rolünüz yok. Siz FKÖ'yü tanıdınız ve onu Filistin halkının resmi temsilcisi saymaktasınız. İşte FKÖ, Kral Hüseyin, Amerikancı Araplar ve Kral Fahd, bizden Ortadoğu sorununu çözmemizi istiyorlar."* Ayrıca Morfi (kanaatime göre) şunu eklemek isteyecektir: *"Suriye'ye belli bir türde yaptığınız silah yardımından ötürü bölgeyi tehdit eden tehlikeleri görüşebiliriz. Ve bölgede çıkacak yeni bir savaştan nasıl kaçınılacağı hususunu görüşmemiz mümkün. Lakin Filistin konusunda Fahd, bizim tüm ağırlığımızı sorunu çözmeye vermemizi istedi, bu konuda bize istekte bulundu. Bu Kral Hüseyin ve FKÖ açısından da böyledir"* Yani bu, ittifakın imzalanmasında acele etmenin gerisindeki Arap ve uluslararası siyasi zemini göstermektedir.

İttifakın haberini Fahd'a telle bildirdiler. Reagan'dan beğeni kazandı. Bu nedenle biz bu ittifakın nitel bir değişmeyi ifade ettiği doğrultusundaki tahlilimizden eminiz. Arafat, ABD çözümleriyle flört etmekteydi. İttifakın anlamı Arafat'ın flört aşamasından, onların çözümlerinde saf tutma hazırlığının başlangıcı aşamasını aşmasıdır. Bu nedenle attığı bu adımdan sonra Arafat'ın Filistin halkının, tüm Arap UKH örgütlerinin ve uluslararası dostlarımızın nezdinde artık Filistin halkını temsil etmediği açığa çıkmış olması gerekir.

Soru- *İttifakın boşa çıkarılması yönünde Demokratik Birlik ile Yurtsever Birlik arasındaki işbirliği*

Devamı 22. Sayfada

LİBYA'DA KUTLANAN NEWROZ, KİTLELERİN DİRENME AZMİNİN GÖSTERGESİ OLDU!

22 Mart günü Libya'nın Tripoli kentinde yapılan ve Ulusal Kurtuluş Cephesinin ilanıyla daha da anlamlılaşan Newroz gecesi, büyük bir coşkuyla gerçekleştirildi. Çok kısa süreli propaganda çalışmasına rağmen, 1500'e yakın işçi kitlesinin katıldığı gece, yaklaşık 8 saat devam etmiş ve sunulan program, büyük bir beğeniyle izlenilmiştir. Newroz'a gerçek anlamını veren çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN ve direniş şehitlerinin en güçlü tarzda anıldığı gecede, Türkçe ve Arapça yapılan konuşma büyük bir dikkatle dinlenmiş

Gecede beğeni kazanan çocuk korosu...

ve en önemlisi de geceye damgasını vuran KUKC'nin ilanının duyurusu büyük bir coşkuyla karşılanmıştır. Tüm kitlenin ayakta alkışlayarak sevincini belirttiği bu duyuru, bir konuşmayla detaylandırılmış ve Kürdistan'daki tüm sınıf ve tabakalara mücadele saflarında birleşme çağrısı yapılarak sonuçlandırılmıştır.

Gecenin önemli bir bölümünü de konukların sözlü mesajlarının sunulması oluşturmuş, konuklar mücadelemize olan desteklerini belirtmişlerdir. Geceyi de büyük dikkatle izleyen konuklar, böylece mücadelemizi biraz daha yakından tanıma fırsatı da bulmuşlardır. Kitlenin sık sık haykırdığı sloganlarla programı desteklemesi ve büyük bir canlılığın dikkati çekmesinin yanısıra gece esnasında toplanan bağışta halkımızın mücadeleye her koşulda sahip çıkacağının göstergesi olmuştur. Büyük bir disiplin içinde geçen gecede en çok küçük-burjuva reformistlerine ve sosyal-şoven güçlere karşı haykırılan, **"Kahrolsun Teslimiyet Yaşasın Direniş!"** sloganında kitle, tek vücut haline gelmiştir.

Gece öncesi, bir yandan şirketlerin baskısıyla, bir yandan da bazı "sol" çevrelerin engelleme çabalarıyla engellenmek istenen Newroz gecesi, bizzat kitlelerin çabalarıyla gerçekleştirilmiş olduğundan, ayrı bir öneme sahiptir.

Gecede sözlü olarak mesajlarını veren örgüt ve kuruluş temsilcilerinin konuşmalarını ise kısaca vereceğiz:

İlk konuşmacı, FHKC'nin (Filistin Halk Kurtuluş Cephesi) Libya sorumlusu Ebu Ziyad; *"Filistin Halk Kurtuluş Cephesi adına, zulüme karşı yüzyıllarca mücadele edilerek akıtılan kanlarla yazılan Kürdistan halkının en anlamlı günlerinden biri olan Newroz'u ve bu anlamlı güne, Diyarbakır zindanlarında yiğit Kürdistan halkının haklı davasını kahramanca savunarak damgasını vuran ve faşist Türk sömürgecilerince 21 Mart 1982'de hunharca katledilen Mazlum DOĞAN yoldaşı saygıyla anarken; cefakar Kürdistan halkının politik önderi PKK'nin emperyalizme, sömürgeciliğe, siyonizme, faşizme ve gericiliğe karşı yürüttüğü şanlı mücadelesini selamlarım..."* diyerek başlattığı konuşmasında Filistin hareketinin geldiği son aşamayı, Ortadoğu'da oynanan emperyalist oyunları, ilerici-devrimci güçlerin durumunu da anlattı Ebu Ziyad konuşmasını şöyle sonuçlandırdı:

"Yoldaşlar, bu anlamlı günümüzü bir kez daha kutlarken, **yaşasın Kürt ve Filistin halklarının ortak mücadelesi, yaşasın halkların enternasyonalist dayanışması, yaşasın Kürdistan halkının önderi PKK, Devrim şehitleri ölümsüzdür!"**

İkinci konuşmacı, Filistin Yurtsever Birliği'nden (Filistin Halk Mücadele Cephesi, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Genel Komutanlığı, Yurtsever Kurtuluş Hareketi El Fetih, El Saika) Ebu Teysir idi. Ebu Teysir, halkımızın en anlamlı günlerinden biri olan Newroz'u kutladıktan ve çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN'ı andıktan sonra, Partimizin Türkiye ve Ortadoğu'daki devrimci mücadeleye yaptığı büyük katkıyı dile getirmiş ve HRK'nin 15 Ağustos eylemlerini Kürdistan halkının bağımsızlığı ve özgürlüğü uğruna yürütülen mücadelede bir kaldıraç olarak değerlendirmiştir. Konuşmasına, *"yoldaşlar, Parti kadrolarınızdan 10'larca yoldaşınız bizimle aynı cephede omuz omuza, emperyalizmin, siyonizmin ve gericiliğin hayasızca saldırılarına karşı Filistin Devrimini müdafaa ederek ve kahramanca direnerek şehit düştüler. Anıları güç kaynağımızdır. Onları hiç bir zaman unutmayacağımızı belirtmek isterim"* diyerek devam eden Ebu Teysir, sonucu şöyle bağladı: *"Yoldaşlar, düzenlediğiniz gecede sizlere iştirak etmemizden duyduğumuz memnuniyeti bir kez daha belirtirken, Filistin Yurtsever Birliği adına bana konuşma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim.* **Selam olsun bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde şehit düşen devrim şehitlerine!"**

Libya Newrozundaki tiyatro sahnesi...

Geceye katılan ve sözlü mesaj veren, konuklardan birisi de Umman Halk Kurtuluş Cephesinin Libya sorumlusu idi:

"Umman Halk Kurtuluş Cephesi olarak, Kürdistan halkı ve önderleri olan PKK'li yoldaşlara tarihlerinin en anlamlı günlerinden biri olan Newroz'a iştirak etmek bizim için bir şereftir. Aynı zamanda, Kürt halkının da direnme geleneği olan Newroz münasebetiyle Libya'da düzenlediğiniz bu gece, Kürdistan halkıyla Arap halkı arasındaki dayanışmanın ve sıcak mücadele ilişkilerinin en bariz kanıtıdır" diyerek konuşmasına başlayan temsilci, Cephesinin, KUKM'sini desteklediğini de açıkladı. Emperyalizmin bölgedeki çabalarını dile getiren ve bu saldırılara karşı bölge ilerici-devrimci güçlerinin birlik oluşturması, omuz omuza mücadele etmesi gerektiğini de vurgulayan konuşmacı, Körfez'de önemli bir konuma sahip olan Umman'daki gerici yönetimin emperyalistlerle olan ilişkilerini ve devrimci güçlere karşı saldırılarını da dile getirdi. Bölgemizde ilerici konumda olan örgüt ve devletlerin rollerini, yapmaları gereken görevlerini bir kez daha hatırlatan konuşmacı, mesajını şöyle sonuçlandırdı: *"Kardeşler, dostlar; Kürt ve Arap halkı arasındaki dayanışma bağlarının daha da kuvvetlenmesini bir kez daha temenni ederken, Kürt halkının kendi kaderini kendisinin özgürce tayin etmesi uğruna yürüttüğü haklı davasının yanındayız"*

Gecede mesaj veren Sudan Halk Ordusu, Halk Kurtuluş Hareketi Libya sorumlusu Albay Micor Niyal'de şunları söylemiştir:

"Kürdistanlı devrimciler! Sudan Halk Ordusunun Merkez-Komitesi, Halk Kurtuluş Hareketinin Yürütme Komitesi, Sudan Halk Ordusunun savaşçıları ve Libya'da bulunan arkadaşlarım adına sizlere devrimci selamlarımı iletiyorum"

Konuşmasına, Kürdistan halkının ve dünya ulusal kurtuluş hareketlerinin emperyalizme, sömürgeciliğe ve gericiliğe karşı yürüttüğü mücadeleyi selamladığını belirterek devam eden Albay M. Niyal, Kürdistan halkını kurtuluşa götürecek olan tek gücün PKK olduğunu da vurgulamıştır. Sudan'ın ekonomik ve siyasi durumunu izah eden ve gerici Nimeyri yönetiminin barbarlıklarını da anlatan Albay M. Niyal, 1983'te kurulan Sudan Halk Hareketi ve askeri kanadını oluşturan halk ordusunun görev ve yükümlülüklerini de dile getirmiştir, Sudan halkının zafere ulaşacağının kesin olduğunu belirten ve *"Hareketimiz önderliğinde yürütülen haklı savaşımız, öğrencilerin, işçilerin, avukatların, mühendislerin, köylülerin kısacası direnişten çıkarı olan tüm halk yığınlarının katıldığı uzun süreli halk savaşıdır"* diyen M. Niyal, konuşmasını şu sözlerle bitirmiştir: *"Kardeşler, konuşmamı noktalamadan PKK önderliğindeki Kürdistan halkının faşist Türk devletine karşı yürüttüğü haklı mücadelesinin yanında olduğumuzu belirtir, SHOHKH lideri Albay Dr. Jon Karnak Di Mibyor yoldaşın selamlarını iletirim.* **Zafer Mücadeleci Halkların olacaktır!"**

Libya'dan Serxwebûn Okuyucuları.

KUKC'nin İlanıyla

Daha da Güçlenen Newroz Gece Eylemleri Kitlelerin Coşkun Katılımıyla Kutlanıyor!

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesinin, 21 Mart 1985 günü ilan edilmesiyle daha bir anlamlılık kazanan Ulusal Direniş ve Mücadele günümüz Newroz, Avrupa'nın dört bir yanında kutlanılmakta, direniş ve bağımsızlık mücadelemizin giderek güçlü bir taban bulmasını sağlamaktadır. Halkımız, bulunduğu her alanda, tüm benliğiyle mücadeleye sahip çıktığını ve bu uğurda hiç bir fedakarlıktan kaçınmayacağını birçok alanda kanıtladığı gibi, özellikle de direnişçi Newroz gecelerine katılmada ve gecelere en coşkulu tarzda sahip çıkmada da göstermektedir. Gerek direkt düşmandan gelen saldırı ve anti-propagandalar olsun, gerekse de sol maske arkasına saklanan ve mücadelemize karşı olmadık yöntemlerle savaş açan güçler olsun, mücadelemizin tarihi ve yakıcı gerçekliği karşısında fazla tutunamadıkları gibi, iğrenç yüzlerini de artık saklayamaz duruma gelmektedirler. Kutsal bağımsızlık savaşımız saflarında birleşen ve yek vücut

Avrupa'da kitleler Newrozu coşkuyla selamladı...

halinde ayağa kalkarak, her türlü düşmanca saldırıları teşhir eden yurtsever halkımız, artık hiç bir çıkar gözetmeksizin ortak hedef ve çıkarlar uğruna açılan mücadele bayrağı altında birleşmektedir. Milli birlik ve beraberlik içinde mücadeleye katılma özlemiyle dolu olan halkımız, bu özlemini en güzel dayanışma örneğinin sergilendiği Newroz gecelerinde de dile getirmektedir.

Geçen sayımızdan bu yana kutlanan Newroz gecelerindeki durum ise şöyledir:

Bielefeld: 30 Mart günü yapılan ve oldukça canlı ve disiplinli geçen Bielefeld Newroz gecesine, 600'ün üzerinde bir kitle katılımı oldu. Programın seri bir şekilde başarıyla sunulmasına karşılık kitle de attığı sloganlar ve alkışlarıyla geceyi daha da güçlendirdi. Baştan sona dikkatle izlenen gece programı hayli etkili oldu.

Köln: 1985 Newrozu'un güçlü tarzda kutlandığı bir diğer gece de 31 Mart günü Köln'de gerçekleştirildi. 1500'e yakın Kürdistanlının katıldığı gecede beğeniyle izlenen programda en çok tiyatro bölümü ilgi topladı.

Den-Haag: 13 Haziran'da Hollan'da içerisinde merkezi olarak Den-Haag'da yapılan Newroz gecesine ise 1200'e yakın bir kitle katılımı sağlandı. Alanda bulunan çeşitli "sol" maskeli çevrelerin engelleme ve anti-propaganda çabalarına rağmen katılımın güçlülüğü engellenememiş, Kürdistanlı yurtseverler ülkemizde gelişen bağımsızlık mücadelesine katkıda bulunmak ve esareti, teslimiyeti lanetlemek için direnişçi Newroz'da bir araya gelmişlerdir. Düzenli ve disiplinli bir şekilde sonuna kadar geceyi takip eden kitle, programa slogan ve alkışlarla eşlik etmiştir.

Paris: 20 Nisan günü Paris'te kutlanan Newroz gecesine 2500'e yakın bir kitle katılmış; salonu dolduran kitlenin disiplinli ve coşkulu bir şekilde programa eşlik etmesi de geceye ayrı bir önem kazandırmıştır. Gecede yapılan siyasi konuşma büyük bir dikkatle izlenildiği gibi, bizzat kitle tarafından haykırılan sloganlarla da desteklenmiştir. Tüm salonun tek yürek olduğu Paris Newroz gecesinde halkımızın cephe saflarında birleşmesi ve ortak mücadeleye atılmasıyla ilgili yapılan çağrıda oldukça büyük bir coşku ve sevinçle karşılanmış, tüm kitle alkış ve sloganlarıyla bu çağrıya cevap vermiştir. Baştan sona kadar ilgiyle izlenen program tüm kitlenin beğenisini kazandı.

Stockholm: 27 Nisan günü yapılan bu geceye de 400'ü aşkın bir kitle katılımı sağlanmıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik belli bir süreden beri karşı tutum takınan ve birçok faaliyette olduğu gibi, Newroz gece eyleminini de engelleme çabası içerisine giren İsveç hükümetinin çabaları da boşa çıkarılmıştır. Bu alanda bulunan Kürdistanlı kitleler, çeşitli çevrelerin anti-propagandalarına karşı direnişçi Newroz'u kutlama gecesinin gerçekleştirilmesini sağlamışlardır. UKC'nin ilanını da büyük bir sevinç ve coşkuyla karşılayan bu alandaki Kürdistanlılar, gece programına en güçlü tarzda eşlik ederek, mücadeleden yana tavırlarını ortaya koymuşlardır.

Oldenburg: 27.4.1985 tarihinde yapılan yerel çaptaki Ulusal Kurtuluş Cephesi'yle dayanışma gecesine de 500 civarında bir kitle katılımı sağlandı. Oldukça coşkulu ve güçlü bir kaynaşma içinde geçen gecede kitleler Cephe'nin kuruluşunun sevincini yaşamaktaydı. Gecenin içeriğine uygun olarak hazırlanan program adeta tüm salonu ayağa kaldırıyor, sloganlarla programa eşlik ediliyordu.

HALKIMIZ 1985 NEWROZ'UNU CEPHE BAYRAĞINDA SOMUTLAŞAN DİRENİŞ VE BİRLİK RUHUYLA KARŞILADI!

1985 Newroz'unda Kürdistan halkı, ulusal direniş tarihinin en anlamlı kutlamalarından birini yaşadı. Çünkü 1985 Newroz'u her hangi bir Newroz değildi.

2597 yıl önce Demirci Kawa'nın yaktığı ve 1982 Mart'ında Mazlum yoldaşın kanıyla alevlendirip çağdaş bir anlam kazandırdığı bağımsızlık ve özgürlük meşalesi, 1985 Newroz'unda ERNK'nin ilanıyla tüm Kürdistan halkının elinde bayraklaştı.

ERNK'nin ilanı ve yarattığı coşkunluk, binlerce yıldır kölelik boyunduruğu altına alınmış halkımızın bağımsızlık ve özgürlük tutkusunun daima canlılığını koruduğunun ve hiç bir biçimde silinemediğinin toprakta filiz vermeye hazır bir tohum gibi yüreklerde saklı tutulduğunun yeniden kanıtlanması olmuştur. Şimdi tohum çatlamış ve filiz vermektedir. Ülkemizin her karış toprağında, insanlarımızın bulunduğu her kara parçasında Kürdistan'ın çağdaş çiçeklerinin sevinci ve kıvancı yaşanmaktadır. Bundan gurur duyuyoruz.

Newroz bir çok çevrenin yıllardır özünden boşaltmak istediği, ama halkımızın da kendi varlığının bir sembolü olarak daima canlı tutup, onun anlamına uygun bir seviyeye ulaşmak isteği bir direniş anıtıydı. Tüm ulusal değerlerimiz ve varlığımız gibi Newroz'da katledilmek istenmişti. Newroz'un direnişçi özünden boşaltılarak salt bir baharı karşılama ve türküler söyleme günüymüş gibi kabul ettirilmek istenmesinin ulusal varlığımıza yönelik imhacı amaçlarla doğrudan bağlantısı vardır. Belki de binlerce yıldır söndürülemeyen tek direniş aleviydi Newroz; bu nedenle onun bu anlamını koruması hiç bir biçimde en küçük bir varlığı bile kabul edilmek istenmeyen Kürdistan halkının canlılık emaresiydi. Elbetteki düşmanlarımız çok küçük bir ışığa bile tahammül edemedikleri bir ortamda Newroz alevini de söndürmek zorundaydılar.

İşte 1982 Newroz'unda düşman, Mazlum yoldaşı katletmekle bu ışığı karartmak, O'nu ebediyen köleliğe gömülüşümüzün, halk varlığımızın silinişinin ilan günü yapmak istedi. Ancak halklar da köleliğe karşı uyanarak bayraklarını tam da böylesi anlarda dalgalandırmış ve tarih boyunca özgürlüklerine de o bayrak altında ulaşmışlardır. Türk sömürgecilerinin en büyük yanılgısı da bu noktada oldu. Kawa'nın 2597 yıl önce yaktığı meşale halk varlığımızın bugüne ulaşmasında bir köprü olmuştu; ve çağdaş Kawa'nın kanıyla alevlendirdiği 1982 Newroz meşalesi ise modern ulusal kurtuluş mücadelemizin her ne pahasına olursa olsun yükseleceğinin, kendi bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşan halkımızın zaferi elde etmesini hiç bir zorba gücün engelleyemeyeceğinin kanıtı oldu. Mazlum yoldaşın şahsında sergilenen boyun eğmezlik tüm bir halkımızın da tek yaşam biçimi haline geldi.

1985 Newroz'u, Mazlum, Hayri ve Kemallerden devralınan direniş bayrağının yüksekte tutulması temelinde, ülke içinde yürütülen zorlu bir mücadele ve halkımızın eşsiz desteği ile sağlanan gelişmelerle karşılandı. Ulusal direniş ve birlik ruhu tüm halkımız açısından da pratik bir gerçekliğe dönüştürülerek, ERNK'de somutluk kazandırıldı. Bu anlamda ERNK, Kürdistan halkının Newroz meşalesini bizzat eline almasıdır da. Newroz, artık kutsal bağımsızlık ve özgürlük amaçları uğruna uyanan, bilinçlenen, ayağa kalkan, tek bayrak altında toplanan, yani cepheleşen Kürdistan'dır.

Halkımız, 1985 Newroz'unu böyle böyle bir anlam ve buna uygun düşen coşkunlukla karşıladı. Ülkede, Avrupa'da, Ortadoğu'da, Arap çöllerindeki Kürdistanlılar, Newroz 1985'i ellerindeki cephe bayraklarıyla selamladılar. Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde düzenlenen 14 gecenin yanısıra, Lübnan, Libya ve Suriye'de de Kürdistanlı kitleler Newroz'u ve Cephe'nin ilanını toplam sayıları yüzbine varan katılımla mücadele ve birlik sloganlarıyla kutladılar.

Lübnan'ın Bekaa Vadisindeki Barliyas'ta düzenlenen Newroz kutlama gecesine 1000'ni aşkın Kürdistanlı emekçi ve davetli katıldı. Kutlama gecesi tümüyle Kürdistanlı emekçilerin çabaları ve hazırlıkları temelinde gerçekleştirildi. Sıcak savaş alanında gerçekleştirilen bir Newroz kutlama gecesi olma özelliğinden dolayı Lübnan Newroz kutlamaları başlangıç anından gecenin sonuna kadar silah sesleri altında atılan coşkun sloganlarla militan bir şekilde gerçekleştirildi. Bu ise, halkımızın nerede olursa olsun ülke bağımsızlık mücadelesine en militan destek ve katılımı sağlayacağının da kanıtı oldu. Gecedeki coşkunluk, PKK adına bir arkadaşın Cephenin ilanını duyurmasıyla zirveye ulaştı. Cephe ilanını duyan kitleler bayram içinde adeta ikinci bir bayramı yaşadılar. **"Bijî Serokê me APO!"**, **"Bijî Eniya Rizgarîya Netewiya Kurdistan!"**, **"Bijî Newroz!"** sloganları hep bir ağızdan ve dakikaları alan sürelerle tekrarlandı. Savaşın bir halk gerçekliğine uygun olarak geceye katılanlar adeta Cephe'nin bir neferi olmanın gururunu yaşıyor ve kendiliğinden yarattıkları disiplin ile halkımızın örgütlü yaşama susamışlığını da ortaya koyuyorlardı.

Kürdistan halkıyla dayanışma içinde olan çeşitli güçlerde davetli olarak katıldıkları gecede, Kürdistanlı emekçilerin Cephe'nin ilanıyla doruğa ulaşan coşkularına ve sevinçlerine ortak oldular. FKÖ adına Cephe Nidal (Mücadele Cephesi)'nden bir temsilci arkadaş ve LUH adına da LKP'nın bir temsilcisi gecede halkımızla dayanışma içinde bulunduklarını belirten konuşmalar yaptılar. Ayrıca, diğer birçok örgüt ve çevrelerden gelen mesajlar da gecede okundu.

Daha savaşın sıcaklığı içindeki Bekaa Vadisi'nde düzenlenen bu gece, Kürdistan halkıyla, Filistin ve Arap halklarının dayanışmasının da en güzel, en anlamlı örneklerinden biri oldu. Cephe bayrağımız, barış ve özgürlüğe susamış Lübnan toprakları üzerinde barış ve özgürlüğe susamış Kürdistan halkının Ortadoğu halklarına ilettiği bir dayanışma mesajı ve ortak amaçların bir sembolü idi.

21 Mart günü Güney-Batı Kürdistan'ın Kobani, Afrin ve Kamışlı yörelerinde düzenlenen ve onbinlerce Kürdistanlının katıldığı Newroz kutlama günlerinde de direnişin yarattığı gücü, Kürdistan halkı kendi birliğinde gördü.

Bu alandaki Kürt toplumu, diğer parçalardan daha değişik bir ortamda yaşamaktadır. Suriye devletinin demokratik ve ilerici konumu, Kürdistan politikasındaki dostluk anlayışından dolayı bu alandaki Kürt toplumu, daha özgür bir ortam içinde bazı kültür değerlerine sahip çıkabilmektedir. Böylesi bir ortamda kutlanılan Newroz, daha değişik ve çeşitlilikle karşılanmaktadır. Newroz, özellikle son üç yıldır geniş kitlelerin katılımıyla düzenlenen halk şenlikleriyle kutlanılmaktadır. Ağırlıklı olarak teslimiyetçi anlayışın etkisinde olan yerel küçük-burjuva grupları, halkın bu coşkulu katılımını ve direnişe sahip çıkışını kendi anlayışları doğrultusunda yönlendirmeye çalışıyorlardı. Kürdistan genelinde olduğu gibi bu parçada da artık işbirlikçi-teslimiyetçi anlayışlar değil, Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen bağımsızlık ve devrimci direniş ideolojisinin etkisi güçlü bir tarzda kitlelerde yer etmiştir. Halkın büyük çoğunluğunun proleterya partisine sempati duyma, dost olma ve destek sunma durumunu yaşamakta olduğu gizlenemez bir gerçek halindedir. İçte bulundukları olumsuz ve teslimiyetçi konumlarından ötürü halktan çok uzak olmalarına aldırış etmeden kendi aralarında oluşturdukları geri bir programla Newroz şenliklerini normal bir düğün şölenine çevirmek isteyen küçük-burjuva grupları, bu programlarıyla direnişçi konuşma, türkü ve oyunlara sansür koyarak halkın temel sorun ve taleplerini içermeyen, kuru, kalıplaşmış bir kaç türkü vb'leri ile meseleyi geçiştirme ve bununla halkın gelişen direniş eğiliminin önüne set koymak istediler.

On binlerce Kürdistanlının katıldığı Afrin Newroz eyleminde A. ÖCALAN yoldaşın resimleri elden ele dolaştırıldı...

Nitelik ve nicelik olarak sosyal, siyasal ve kültürel bakımdan devrimci ideolojinin etkisiyle mevcut yerel gruplardan çok ilerici bir düzeyde olan ve direniş mücadelesine bağlı halk kitleleri, teslimiyetçi anlayışın bu tutumunu kabul etmeyip protesto etme ve ders verme mahiyetinde bağımsız tavrını geliştirerek direnişe sahip çıktığını, teslimiyeti saflarında mahkum ettiğini pratiğiyle ispatladı.

Halkın kendiliğinde gelişen bu tutumu gerçekten anlamlıydı. Bir çok çevreye bir ders olan bu tutum, devrimci mücadeleye büyük bir gelecek vaat etmektedir. Kürdistan'daki direniş mücadelesine paralel olarak Kürdistan genelinde bir toparlanmanın olacağı bu eylemle iyice anlaşılıyordu. Geçmişte görülmeyen bir katılımla halkın rağbet göstermiş olmasının tek nedeninin direniş mücadelesinin düzeyi olduğunu hemen herkes teslim ediyordu. Newroz gününün yaklaşmasıyla halk arasında sıkı bir kaynaşma ve büyük bir coşkuyla hummalı bir hazırlığa girişildi. Bununla kitlenin dile getirmek istediği bir şey vardı. Tek yürek, tek vücut halinde bayram alanına akın eden bu kitle hedefsiz olamazdı. Kırmızı-sarı-yeşil elbiselere yazılan "Berxwedan Jiyane!", "Serxwebûn", "PKK", "HRK" yazıları ile elbiselere işlenen çekiç-oraklı yıldız, yakalara takılan "HRK" amblemi hedeflerini gösteriyordu. Meydana dolan onbinlerce insanın renga-renk elbiselerle göğüslerinde ve ellerinde direniş şehitlerinin afişleri, elden ele dolaştırılan A. ÖCALAN yoldaşın afiş ve resimlerinin itinayla taşınması kitlenin tutkusunu belirtiyordu. Bu yıl büyük bir yenilik vardı, bambaşka bir Newroz kutlanılıyordu. İlk olarak bu alanda yıllardan beri örülen teslimiyetçiliğin çemberi güçlü bir şekilde parça bırakmamacasına yırtılıp atılıyordu. Ve ilk olarak bu alanda Newroz'un kutlanması gerçek bir siyasal eyleme dönüştürülerek, devrimin hizmetine sokuluyordu.

Sabahın ilk saatlerinde onbinlerce insanın toplandığı bayram alanlarında tüm halkın katıldığı ve toplumda keşfedilmemiş sanatsal hünerlerin ortaya konulduğu, Kürdistan halkının gelenek-görenek ve kültürünün devrimci mücadeleye bağlılık temelinde sergilendiği programlarla meydanlar canlandırılmıştı. Kürdistan halkına özgü atlı koşuların oyunları, yeni dönemin direniş türküleri, tiyatro oyunu, folklor gruplarının oyunları ve tüm halkın katıldığı halaylarla 9-10 saat süren programın aralarında bitip, tükenmek bilmeyen bir enerjiyle tüm kitlenin attığı, **"Bijî Serok APO!"**, **"Bijî PKK!"**, **"Bijî HRK!"**, **"Bijî Serxwebûn, Bimre Kedxwari!"**, **"Bijî Berxwedan î, Bimre Teslimkar î!"** sloganları meydanları çınlatıyordu. Özellikle hoparlörle kitleye yönelik konuşmalarda ERNK'nin kuruluşunun müjdelenmesi kitle tarafından görülmemiş bir coşku ve sevgi gösterisiyle karşılandı. Binlerce insanın büyük bir hareketle emek kattığı gösteriye kadın, çocuk, genç, ihtiyar, herkesin ya elinde bir şehidin afişi, ya yakasında HRK amblemi, ya başında, ya elbisesinde yazılar, halaylar içinde yüksekte tutulan A. ÖCALAN arkadaşın fotoğrafı ve kitledeki bu bağlılık ve enerjiyi görüpte heyecanlanmamak, kişinin direniş ruhunun kabarmaması elde değildir. Adeta kitlenin coşması ve devrim rüzgarının o an içinde olsa estirilmesi ve gerçek bir bayram havasının yaratılması durumu yaşanıyordu. Özellikle **"Apo hate Hilvanê"** vb. direniş türkülerinin tüm kitle tarafından tek ağızdan söylenmesi, yeni bantın bir gün önce ellerine geçmiş olmasına rağmen kısa bir sürede herkesin tüm türküleri ezberlemiş olması bile kitlenin devrimci direnişe olan tutkusunu gösteriyordu. En önemlisi de bu kadar şeye kitlenin kendiliğinden ve herkesin kendi safında hazırlanmış olmasıdır. Kobani ve Afrin alanında bu biçimde kutlanan Newroz'da, özellikle Kobani gibi sosyal ilişkilerde geri feodal ilişkilerin hakim olduğu böylesi bir alanda, bu duruma adeta son verircesine programın ağırlıklı yükünü kadınların omuzlamış olması direniş ideolojisiyle beraber toplumun katettiği sosyal-siyasal gelişmenin derecesi en çok göze çarpıcı olaydı.

Tören alanından yürüyüş korteji halinde sloganlar atarak ayrılan kitlenin Newroz'u kutlaması bununla bitmedi. Diğer günler ve geceler köy ve mahallelerde benzer şenlikler ve gece toplantıları ve seminerlerle ERNK'nin kuruluşu ve mücadelenin durumunun tartışıldığı toplantılarla devam edildi. Bilinçlenmenin, yurtseverliğin geliştirilmesi, devrimci direniş siyasetinin yaygınlaştırılması, daha geniş kitleleri etki altına alması ve tümden Newroz kutlamasının siyasal bir eyleme dönüştürülerek devrimin hizmetine sokulması bakımından

1985 Newroz'u bu alan için gelişmede bir sıçrama günü olurken teslimiyetçiliği de bir kez daha mahkum etti. Bu bakımdan bu alandaki Newroz kutlamalarında ilk olarak eksik ve sınırlı da olsa kitlenin tabandan müdahalesiyle Newroz kutlanmaları doğru devrimci rayına sokulmuş bulunmaktadır. Newroz, bu alanda ilk kez bilinçlenmenin, devrimcileşmenin ve direnişçiliğin geliştirildiği bir güne dönüştürülmüştür. Bu durum, halkımızın doğru devrimci bir rotada yürümeye kararlı olduğu, teslimiyetçiliği reddettiği, saflarında onun yaşatılmasına müsade etmeyeceğinin en açık bir belirtisi olma durumundadır.

Kamışlı'daki Newroz kutlamaları da daha farklı değildi. Meydanları dolduran on binlerce Kürdistanlı yurtsever geleneksel kutlamaları yeni içeriğine kavuşturarak, toplu kutlamaların yanısıra düzenlenen aile toplantıları vb.'leriyle bu günü bilinçlenmenin ve direnişçiliği güçlendirmenin vesilesi yaptı.

Kamışlı Newroz kutlamaları, devrimci direnişçilikle, küçük-burjuva eğilimlerin bir kez daha en net biçimde görüldüğü bir deney oldu denilebilinir. Halkımızın direnişe en çok sahip çıktığı ve elleriyle yükseltme azmiyle dolu olduğu günümüzde, ilkel ve küçük-burjuva milliyetçiliğinin direnişi özünden boşaltma çabaları, onların sefaletini bir kez daha sergilemekten öteye geçmedi.

ERNK'nin ilanı yapıldığı bu Newroz, Libya'daki işçilerimiz tarafından da en görkemli şekilde kutlandı. 1500'e yakın Kürdistanlının ve bir çok davetlinin katıldığı gecede folklor ekibi ve sergilenen tiyatro, büyük beğeniyle izlendi. Yurtsever işçilerimiz, cephe ilanını duyduklarında çoşku ve sevinçlerini durmak bilmeyen sloganlarla ifade ediyorlardı. Binlerce Kürdistanlı, yaşlısı, kadını, çocuğu ve güçlü işçi elleriyle, ERNK'yi coşkun alkışlarıyla onaylıyorlardı.

Evet, bu Newroz'da halkımız her alanda iradesini bir kez daha ortaya koydu. Tek bayrak altında, tek bir yürek olarak atmaya hazır olduğunu kanıtladı. ERNK'nin ilanı karşısında Avrupa'dan Arap çöllerine kadar yaşanan bu coşku, Kürdistan halkının binlerce yıllık beklentisi ve umutlarının gerçekleşmesinden ötürüydü. ERNK'nin kırmızı, yeşil, sarı bayrağı, toprağımızın, umudunu, aydınlığın ve direnişin sembolü olarak halkımızın elinde daha ilk günden yükseltildi. O nedenledir ki, ERNK'nin şehit kanlarıyla kızıllaşmış bayrağı, Bağımsız ve Demokratik bir Kürdistan'ın yolunu aydınlatan meşale olarak bu Newroz'da halkımızın yüreklerinde alevlendi.

***Yaşasın Halkımızın Direnme Geleneği Newroz!**
***Yaşasın ERNK!**
***Yaşasın Şanlı Önderimiz PKK!**

PARTİZANIN MEKTUBU

Eruh'ta Sömürgeci Uygulamalar ve Halka Karşı Sürdürülen Savaşın Boyutları

12 Eylül faşist darbesinden sonra, halkımıza ve önder gücü PKK'ye karşı açılan sömürgeci savaş, bugün de tüm biçimleriyle ve daha yoğun şekilde bu alanda da devam etmektedir. Başta askeri olmak üzere, siyasi, ekonomik ve diğer sömürü ve baskı yöntemleri kullanıldığı gibi, artık tam bir savaş havası da estirilmektedir.

Bilindiği gibi Eruh, bırakalım dünya ve Türkiye kamuoyunu, Kürdistan'lıların dahi çoğunlukla bilmediği, adını duymadığı küçük bir kazadır. Burası herşeyden uzak, adeta doğayla başbaşa bir yaşam sürdürmekte idi. Çevre köylerin ise yanıbaşındaki Eruh ve Siirt'le bağları hemen hemen kesikti. 1960 ve 70'li yıllarda bazı köylere birkaç yol yapılmışsa da bunlar çoğunlukla şehire yakın karakol çevrelerindeki ovalık köyler olmuştur. Nüfusun belkemiğini oluşturan dağlık alandaki halk, yoksulluk ve kiranın pahalılığı yüzünden ürünlerini kendi aralarında değiş-tokuş yapmakta, böylelikle de yarı-kapalı bir ekonomik yaşam sürdürmektedirler. Yıllık ihtiyaçlarını karşılamak için sadece senede bir kez şehire uğrayan bu kitleler, aynı zamanda güçlü aşiret ilişkilerini de yaşamaktadırlar.

Durum böyle olunca, yani insanlarımız birbirinden kopuk, dünyadaki gelişmelerden habersiz ve adeta kendileri için düşünemeyen, konuşamayan ve eyleme kalkamayan bir durumda olunca, sömürgeciler de alana "fazla" bir askeri güç yığma gereksinimi duymamaktaydılar. Yöre halkının çoğu bu güne kadar asker yüzü görmemişti. Elbette ki 130 köyü kapsamına alan ve coğrafik olarak dar sayılan Eruh'ta bir bölük ve beş karakolun varlığı az değildir. Ancak bu Kürdistan'ın diğer alanlarıyla karşılaştırıldığında azdır diyoruz.

Ne varki 12 Eylül faşist darbesine kadar böyle olan Eruh'un durumu bu darbeden sonra hızla değişti. Bölgeye sürekli askeri yığınak yapılmış ve özellikle de 15 Ağustos 1984 tarihinden sonra, alanın üzerinde kara kuşlar misali helikopter ve savaş uçakları dolaşmaya başlamıştır. Bölgeye sürüler halinde yığılan seyyar jandarma birlikleri, bölükler haline dönüştürülen eski karakollar, eskileri onarılan ve bir kısmı da yeni yapılmaya başlanan yollar, hızı kesilmeyen köy operasyonları, bombalamalar vb, vb... birden bire harekete geçirilmiş, halka karşı yeni bir sömürgeci savaş ilan edilmiş ve gelişmelere katı savaş kurallarıyla yön verilmeye başlanmıştır.

Tüm bunlar neydi? İnsanların tamamen uysallaştırıldığının sanıldığı, adı sanı duyulmayan, unutulan böylesi bir alanda neden bu önlemler alınıyordu ve neden yöre halkına karşı böylesine pervasız bir saldırıya geçiliyordu?

Bu soruların cevabı ise çok basittir. Çünkü, Eruh, sömürgeci güçlerin düşündüğü eski Eruh değildi artık. KUKM'nin önderi PKK'nin yeni dönem mücadelesini ilk başlattığı alanlarda birisi haline gelmiş ve elverişli coğrafik koşulların yanısıra yöre halkının güçlü bir yurtsever öze sahip olması nedeniyle devrimcilerin kısa süreli silahlı-propaganda faaliyetleri en güçlü ürünlerini de burada vermişti. HRK'nin kuruluşunun ilan edildiği 15 Ağustos günü, silahlı devrim güçlerinin en başarılı ve güçlü bir şekilde eylem gerçekleştirdikleri alanların başında Eruh'un gelmesi ise bu alanı doğal olarak tüm dünyaya tanıştırmıştır.

Buna karşın, faşist Türk sömürgecileri de halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini, bu mücadelenin ilk geliştirildiği alanda boğma gibi bir girişimi vardı ve bu yüzden de sözkonusu alan adeta yeniden işgal edildi. Helikopterler hemen hergün birkaç kez tüm bölge üzerinde uçuşlar yapmakta, arasıra bombalama eylemine de geçerek, psikolojik savaşı da hayata geçirmektedirler. Zaten bu helikopterler Siirt'te her an hazır halde bulundurulmakta, ani bir şey çıktığında hemen harekete geçirilerek gerekli noktalara havadan indirme yapmaktadırlar. Bunun yanısıra, 15 Ağustos'tan sonra alana yoğun bir şekilde seyyar jandarma birlikleride yerleştirilmiştir. 25-30 kişiden oluşan bu birlikler müfreze biçiminde kalmakta, belli köylerde daha çok kalarak kendilerine tanınan hertürlü yetkiyi kullanmaktadırlar. Bu yetki çerçevesinde hergün rastgele birkaç köye baskınlar düzenleyen jandarma birlikleri, yol ve köy çevrelerinde bulunan mağara vb. yerleri bombalamakta, köylülere en adi hakaret ve işkenceler de yapmaktadırlar. Köy baskınları esnasındaki meydan dayağı, hakaret, işkence ve tutuklama vb. şeyler, yöre halkının su ve ekmek gibi günlük yaşamının bir parçası haline gelmiştir.

Şunu da belirtmek gerekir ki, yaşanan devrimci gelişmeler karşısında Türk devleti gibi barbar ve faşist bir sömürgeci gücün boş durması beklenemezdi. Alım gücü günden güne düşen ve operasyonlarda da "Türk malıdır" denilerek ellerindeki değerli eşyaları gasp edilen Kürdistan'lılar, bugün artık ellerindeki odunun bile vergisini vermekte, ağzındaki son lokmayı da kaptırma noktasına gelmektedirler. Sömürgeci ordu güçleri yaptıkları baskıların yanısıra, tüm keyfi ihtiyaçlarını da halktan zorla gaspetmektedirler. Buna verilecek sayısız örnek olmakla birlikte biz bir iki tanesini vermekle yetineceğiz. X... Köyünde kalan müfreze komutanı, baskından döndükten sonra muhtarı çağırıp, kendilerine yemek hazırlanmasını istemiş. Muhtar olanaklar dahilinde hazırlattığı çay, yumurta ve peyniri komutanın önüne getirmiş. Bunu gören faşist komutan kızarak, "*tavuk yok mu?*" diye bağırınca muhtar çok sakin bir şekilde, "*köyümüzde ilaç için bile tavuk kalmadı*" cevabını vermiş. Bunun üzerine küplere binen faşist subay, önüne getirilen tabakları ayağıyla tepeleyerek, "*biz etsiz yemek yemeyiz*" demiş. Muhtar bu iğrenç davranış karşısında büyük bir nefret ve öfkeyle herşeyi göze alarak, "*yemiyorsanız yemeyin, et falan yok*" diyerek tabakları toplayıp götürmüş. Bu tavır karşısında çok kızan subay, "*siz görürsünüz, bunu size sorardım, ama canımdan olmak istemiyorum*" (bununla da devrimcilerden duyduğu korkuyu belirtmektedir) diyerek komşu köye et yemeye gitmişlerdir. Gittikleri W... köyünde, oradaki komutana misafir olmuşlar. Oradaki faşist komutan, muhtarı çağırarak misafirleri için iki keçi göndermesini emretmiş. Keçilerim yok diyen muhtarı tutuklamakla tehdit edince muhtar çaresiz kalıyor ve köylülerden iki keçi alıp faşist subaylara yollamak zorunda kalıyor.

Bu noktada, sömürgeci kolluk kuvvetlerinin durumuna ilişkin olarak bir köylünün değerlendirmesine yer vermek yararlı olacaktır.

"*Biliyorsunuz çoğumuz Türk ordusunu değil tanımak, yüzünü bile görmemiştik. Dedelerimiz de çok abartıyorlardı. Herhalde Türk ordusu denilince herşeyi yapabilir, yıkar, yakar, açlığa, soğuğa karşı dayanıklıdır vb. biçiminde bir ordudur diyorduk. Oysa şimdi barbar, vahşi, talancı yapısını çok iyi görüyoruz. Fakat şunu söyleyeyim ki, bizim köye gelenler, çok perişan, üstleri başları yırtık, oldukça perişandılar. Elimizde ne görseler aç kurtlar gibi saldırıyorlar. Akşamları bir iki saat nöbet tuttuktan sonra, karanlık basınca hemen köylülere devredip yatmaya gidiyorlar. Bir şeyleri eksik olsa hemen moralleri bozuluyor, silah tutamaz duruma geliyorlar. Ya bizim askerler; (PKK savaşçılarını kastediyor) görüyoruz ki, günlerce aç sussuz kalsalar bile morallerinden, savaşma azimlerinden hiç bir şey yitirmiyorlar. Çünkü onlar inançlı ve büyük bir davanın adamlarıdırlar. Şimdi, artık herkes bizim bir askerimizin yüz düşman askerine bedel olduğunu daha iyi görüyor ve kabul ediyor. Türk devletinin ise neden işleri bir an önce halletmeye çalıştığını daha iyi anlıyoruz. Çünkü bu ordu, uzun süreli savaşta, ayakta durabilecek bir ordu değildir.*"

Sömürgeciler tarafından, bölgede yoğun bir şekilde sürdürülen bir diğer faaliyette halkı, devrimcilere karşı silahlandırarak karşı-devrimci milis kuvvetler oluşturma çabalarıdır. Milis oluşturma faaliyetine öncelikle köylülere nöbet tutturmakla başlanmıştır. Bu ilk adımla, köylülerden devrimcilerin köye girmelerini engellemeleri veya ihbar etmeleri istenmektedir. Başta köy muhtarları olmak üzere köylüler köylerine dahil alanlara devrimcileri sokmamak, gördüklerinde en yakın karakola ihbar etmek için zorlanmışlar ve köy muhtarlarından (köyün durumuna göre) silah alabilecek kişilerin isim listesi istenmiştir. Eğer bu ilk adım başarıyla atılabilinirse ondan sonra silah dağıtımı gerçekleştirilecek ve milisler de böylelikle oluşturulacaktı. İlk adımda hemen silah dağıtımı yapamazlardı. Çünkü yöre halkına güvenleri yoktu. Ne yazık ki baştan da korktukları başlarına geldi. Onların bu sinsi oyunları, devrimcilerin temkinli ve yoğun çalışmaları ile yöre halkının öncüsüne olan bağlılığı ve yurtsever özünün birleşmesi sonucu boşa çıkarılmıştır. Faşist Türk sömürgecileri hayallediklerinin tam tersi bir durumla karşılaştılar ve bir iki işbirlikçi ajanın dışında ve bir iki köy çevresi haricinde bu taleplerine cevap verecek kimseyi bulamadılar. Öyle ki devrimcilere karşı, köylülere tutturdukları nöbetler bile, devrimciler için tutulan nöbetlere dönüştü ve köylülerin bir araya gelerek sorunları tartıştıkları ve sömürgecilere karşı hangi tedbirleri alacakları konusunda görüş-alışverişinde bulundukları ortam haline dönüştürüldü. 15 Temmuz Silahlı Propaganda Grubu'nun gerçekleştirdiği Spiwyan eylemiyle de sömürgecilerin bu planı daha ilk adımda boşa çıkarıldı. Çünkü işbirlikçi köy muhtarı ve imamı tarafından bir devrimcinin öldürülmesiyle sömürgecilerin taleplerine ilk olarak bu köyden olumlu cevap verilmişti. Bu hainlerin korunması için köye bir bölük asker yerleştirilmiş ve bununla ajanlara ve bu işe eğilimli olanlara güvence verilmek istenmiştir. Bu olay yöre halkını büyük bir üzüntüye ve geçici de olsa bir moral bozukluğu içine sürüklemiş ve devrimcilerden bu duruma hemen müdahale etmeleri, çıkabilecek çatışmaları da önlemeleri istenmiştir. Halk, köyün tümden ortadan kaldırılmasına bile razı oluyordu. Halkın isteği üzerine gerçekleştirilen Spiwyan eylemi ve daha sonra devrimciler tarafından basılarak Kurşid adlı bir ajan-muhbirin öldürüldüğü Aval köyü eylemi büyük başarıyla sonuçlandırılmış ve köylüler aldıkları silahları geri teslim etmek için ikna edilmişlerdir. Bu başarılı eylemler sömürgecilerin hainane planlarını tamamen suya düşürmüştür.

İşte bu eylemden sonra, tüm alanı kapsayan ve Kayseri'den getirilen hava indirme ve komando tugayının gerçekleştirdiği yeniden işgal hareketi başlatıldı. Bu nedenle 15 Kasım'dan itibaren başlatılan operasyonda, sürüler halinde yığdırılan seyyar jandarma birliklerinin çabalarından bir sonuç alınmaması ve en önemlisi de halkı milisleştirme faaliyetlerinin daha ilk adımda yenilgiye uğratılmasıyla içine girilen telaş, çılgınlık ve barbarlığa kadar yükselmiş, ve sonuç alanın yeniden işgalini ortaya çıkarmıştır. Bu harekata yeniden işgal demek yerinde olur, çünkü operasyonu gerçekleştiren güçlerin, önceden alınan önlemlerin yanısıra, operasyonda kullandıkları yöntem ve uygulamalar da "normal" operasyonlardan çok çok farklıdır. Bu yeniden işgal harekatı tüm yönleriyle kavranıldığında görülecektir ki, alanda devrimcilere ve halka karşı nasıl bir savaş sürdürülmektedir. Devrimcilere ve halka yönelik bugünkü ve hatta gelecekte gündeme gelebilecek sömürgeci uygulamaların biçimi, niteliği ve amacının ne olduğu bu operasyonlarda rahatlıkla çıkarılabilecektir. Operasyonu gerçekleştiren güçlerin bileşimi jandarma birliklerini çoktan aşmıştı ve 4500 kişilik komando tugayları devreye sokulmuştu. Yöre halkı bile bu uygulamanın daha mücadelemizin başlangıcında sömürgeci Türk devletinin ordu güçlerinin, KUKM'si karşısında işlemediği anlamına geldiğini kavramakta gecikmemişti.

Operasyonlarda daha önce, Spiwyan eylemi nedeniyle bölgemizde, bir yandan dağlarda operasyonlar sürerken, bir yandan da Dicle kıyıları boydan boya askerlerle sarılarak suyun öte tarafına geçiş için en yakın karakollardan kağıt alınması zorunlu kılınmıştı. Buna gerekçe olarak da, buradan sal'larla devrimcilerin geçirildiği, bunu önlemek için böyle davrandıkları gösteriliyordu. Şırnak tarafında ise belli başlı dağlara birer tabur asker yerleştirilmiş, böylece devrimcilerin alan dışına çıkışları engellenmek, çember içinde de manevra olanakları tümden ortadan kaldırılarak, bulundukları noktalarda kıstırılıp imha edilmek istenmiştir.

15 Kasım sabahı ise, genel operasyon başlatılmıştır. Karadan askeri araçların sesi ile havadaki helikopterlerin sesi birbirine karışıyordu. Bunlara sık sık bombalama ve otomotik silahlarla tarama sesleri de eşlik etmekteydi. Bir gün bir gece, durmaksızın zincir konvoylar halinde alana askeri araç-gereç ve levazım taşınırken, helikopterlerle de habire belli noktalara asker indiriliyordu. Alana giren sömürgeci kuvvetler, tüm mağaraları bombalamaya, otomotik silahlarla taramaya başlamışlardı. Karadan tarayamadıklarını da havadan bombalıyorlardı. Tam bir savaş havası estiriliyordu ve bununla da halk peşinen psikolojik bir baskı altına sokulmak isteniyordu.

Bu saldırı faslının ardından herkesin beklediği yeni saldırı ve operasyonların tersine sömürgeciler, alelacele köy muhtarlarını toplantıya çağırdılar. Traji-komedi bir sahneyi andıran bu muhtarlar toplantısını ise, toplantıya katılan bir yurtsever muhtarın ağzından aktarmak yerinden olacaktır. Toplantı dönüşü kendisini merakla bekleyen köylülere toplantıyı anlatan muhtar sözlerine; "*Bu sefer de komutan; yemeyin, içmeyin, giymeyin, yani ölün diyor*" diyerek başladı ve şöyle devam etti: "*Toplantının yapıldığı yerin* (Fındık nahiyesi) *çevresi askerlerle doldurulmuştu. Bizi dar bir odaya sıkıştırdılar. Adeta birbirimizin üzerine oturmuştuk. Önce 7. Kolordu Komutanı konuşmaya başladı. Yüzünden kin, nefret ve korku hemen belli oluyordu. Bize, sanki yiyecekmiş gibi bakıyordu ve konuşmaları da tehditten ibaretti;* **'Köylerinizi bombalayacağız, hepinizi yok edeceğiz, buralardan süreceğiz'** *biçimindeki sözleri sık sık tekrarlıyordu. Tehdit ve küfürleri öylesine arttırmıştı ki, hepimiz bir an önce ondan kurtulmak istiyorduk. Bir ara muhtarlardan biri -korkudan olacak- kalkarak,* **'komutanım hiç bir zaman devrimcileri barındırmayacağız, gördüğümüzde size haber vereceğiz'** *der demez komutan* **'otur itoğlu it. Herkes aynı şeyi söylüyor, ama hiç kimse de yapmıyor. Ben bilmiyor muyum sanıyorsunuz? Kimbilir şimdi teröristler belki de sizin evinizde sıcak yemekler, bol sigara ile sobanın önünde oturuyorlar ve komutan ne dedi diye sizi bekliyorlar. Kaldı ki, onların hep iki kişi olduklarını, tüm işleri de sizlerin yaptığınızı da biliyoruz. Yook... hepinizi yakacağız, siz onları barındırın hele, bakalım sizi nasıl buralardan süreriz"** *diyerek azarladı ve devam etti.* **'Köye giriş yollarını, köy girişindeki evlerin kime ait olduğunu, köyde kaç hanenin bulunduğunu ve numaralarının belirlendiği bir köy krokisi çizeceksiniz. Hiç kimse köyden 300 metre uzağa gitmeyecek, tüm işler (çift sürme, koyun besleme vb.) bu alan içinde yürütülecek. Çobanlarınız bir ekmekten fazla taşımasın, kimde görürsek, gerisini siz düşünün. Hiç kimse köye yabancının gelmesine müsade etmeyecek, aile, aşiret vb. nedenlerle başka köylere göç olunca, kimse köyüne kabul etmeyecek; bunları bize haber verin biz tekrar götürüp köylerine yerleştiririz veya başka bir yer buluruz.'** *Muhtarlardan biri, köylerinde bir değirmenin olduğunu ve çevreden değirmene gelenlerin olduğunu belirttiyse de, komutan,* **'ben hiç bir şey anlamam. Hiç bir köye yabancı kabul edilmeyecek'** *diyerek kestirip attı. Bu demektir ki, hiç birşey yapmayın, hemen ölün.*"

Bu esnada, yakın köylerden Fındık nahiyesine giren 60 yaşlarında bir köylü meydanda halden düşürülünceye kadar dövülüyor. Bu köylü başına gelenleri şöyle yorumluyordu: "*Artık gelişmelerden birbirimizi haberdar ederiz diye yanyana gelmemizden korkuyorlar. Zavallılar ne yapsınlar, gündüz gözüyle köye giren benim gibi bir ihtiyardan bile korkar hale gelmişler. Halbuki onları yok edecek devrimci güçlere haber götüren adam, böyle gündüz ve elini kolunu sallaya sallaya köye girip, onların önünden geçer mi? Oysa ki ben yalnızım ve bir ihtiyarım.*" Zaten ayda yılda bir, o da iş çıkarsa komşu köylere giden ve yorgunluklarını, köy sohbetlerinde gidermeye çalışan

insanlarımızın komşu köylerle, hatta komşularıyla ilişkileri kesilerek bağları tümden koparılmak ve belli alanlar içerisine hapsedilmek istenmekte, gelecekteki planların hazırlıklarını şimdiden başlatmaktadırlar. Ayrıca alana hapsedilen ve "içte de manevra gücü engellenen" devrimcilerin, halkla olan ilişkileri tümden koparılarak, hertürlü ihtiyaçlarını karşılama yolları da tıkandıktan sonra imha edilmeleri kolaylaşacaktı. Ancak, yanılıyorlardı. Çünkü devrimcilerin bağlarını halktan koparmak imkansızlaşmıştı. (Bunu kendi ajanları da doğrulamıştır) Devrimcilerle, halkı birbirinden ayırt edebilmek zor olduğu için, bağları kesmekte olanak dışı olmuştu. Daha operasyonun üçüncü gününde yurtsever bir köylü kadını, bunun mümkün olmayacağını şu sözlerle dile getiriyordu: *"Hiç merak etmeyin, siz nerde olsanız da biz size yetişiriz. Hele yemek hiç mesele değildir. Eşeğin palanının altına da saklasak size ulaştırırız:"* Sonunda sömürgeciler de görmüştür ki, bu bağı koparmak imkansızdır. Sömürgeciler, diğer alanlarda, halkla devrimcilerin bağlarını kopararak, onları imha etme ya da tutuklama yolunda hiç bir başarı sağlayamamışlardır ve bu alanda da tüm çabalarına rağmen devrimci güçlerden darbe yemekten kurtulamamış; tam operasyon esnasında devrimciler, B... köyünü basarak bir ajan-muhbiri cezalandırmış ve tüm köylüleri toplayarak konuşmuşlardır. Yine başka bir köyde cezalandırılması gereken muhbir bulunmayınca köylülerle bir toplantı düzenlenmiş, bir diğer yerde ise sömürgecilerle girilen çatışmada bir eri öldürmüşlerdir.

Faşist Türk sömürgecileri, uzun süreden beri gerçekleştirmek için çaba sarfettikleri milisleştirme faaliyetlerini bu operasyon döneminde de hızlandırmışlardır. Yaptıkları insanlık dışı baskılarla güttükleri amaçlardan birisi de budur. Halka yönelerek gelecekte gündeme getirebilecekleri baskı ve katliamları şimdiden göstermek ve onları kendileriyle işbirliğine zorlamak ve köylerin yakınlarındaki dağların, mağaraların ve kıpırdayan herşeyin bombalanmasıyla, halkı korku içine sokmak istemektedirler. Onların hesabına göre bugün dağların, taşların bomba yağmuruna tutulduğunu gören halk, doğal olarak yarın da köylerin ve evlerin böyle bombalanacağını düşünecek ve daha şimdiden sömürgecilerle işbirliğine girerek devrimcilere karşı savaşacaktı.

Dağdaki her canlıya ateş eden sömürgeciler, planlarının bir parçası olan çobanları korkutma işlemini de gerçekleştirmişlerdi. Biri havadan helikopterler tarafından bombalanmak suretiyle iki göçer çobanı öldürülmüş, Y... köyünden üç çoban da tutuklanarak devrimcilerin yerlerini söylemeleri için işkenceye alınmıştır. Kurşuna dizmekle tehdit ettikleri bu çobanlardan herhangi bir bilgi alamayınca, arkalarını çevirerek birkaç kez başlarının üzerinden kurşun sıkmışlar ama yine de herhangi bir bilgi alamamışlardır. Bu insanların tek suçu ise devrimcileri bir kez görmüş olmaları veya görebilecekleriydi.

Gittikleri her köyde, köylülerimizi dipçik ve süngüyle dayaktan geçiren sömürgeci faşistler, B... köyündeki iki yurtsever aileyi eşyalarıyla birlikte köyden kovmuş ve Eruh alanında kalamayacaklarını da belirtmişlerdir. Tüm çevre köyler de bu konuda uyarılarak, hiç bir köye girmemeleri sağlanmıştır. Birkaç gün çevrede dolaştıktan sonra, *"isterse bizi öldürsünler, yine de köyümüzden çıkmayacağız"* diyerek köyüne dönen yurtsever ailelerin durumu ise, sömürgecilerin halkımıza karşı ne tür uygulamaları hayata geçirebileceklerine en iyi örnektir. Sömürgecilerin operasyonlar esnasında başvurdukları bir diğer uygulama da kadınlarımıza yönelik barbarlıklardır. Diğer birçok alanda yaptıkları gibi, burada da kadınlarımıza yönelerek, onların şahsında Kürdistan insanını mücadeleden uzaklaştırmak ve KUKM'ni ezmek isteyen sömürgeciler; helikopterlerle B... köyüne indirme yaparak tüm köyü kuşatmış ve erkek, kadın, çocuk, tüm köylüyü meydana toplamışlardır. Yurtsever bir köylüden silahını getirip teslim etmesi istenmiş, ancak köylü silahının olmadığında diretince, karısını köy meydanında çırılçıplak soymuş ve bununla da yetinmeyerek 15-20 metre yürüterek tüm köylünün seyretmesini istemişlerdir. Bundan da sonuç alamayan faşist barbarlar, kadının kardeşini getirip, kendisine tecavüz etmeye zorlamışlardır. Bu durum karşısında dayanamayan köylü, çaresiz silahını getirip teslim etmiş. Sömürgeciler, köyden çıktıkları zaman, evinin damına çıkan bu yoksul köylümüz, isyan edercesine bağırmış ve *"kaçakçısı da, hırsızı da, devrimcisi de hepsi benim. Artık hepiniz görüyorsunuz ki, namusu olan ve namuslu yaşamak isteyen her insan, Türk devletine karşı savaşmayı kendisine zorunlu bir görev bilmelidir"* diyerek tüm köylüye seslenmiştir. Bu çağrıyı duyan sömürgeci faşistler gelip bu yurtseveri de tutuklayarak götürmüşlerdir.

Görüldüğü gibi, sömürgeci caniler, insanlarımızı en zayıf noktalarından yakalayarak adeta yaşamından bıktırtmak, uysal köleler haline getirmek ve böylelikle sonuç almak istemektedirler. Ancak, diğer birçok yöntem gibi, bu yöntem de devrimcilerin bilinçli çalışmaları sonucu giderek işlemez hale getirilmekte ve halk sömürgecilerin neyi hedeflediğini bugün daha iyi kavrayabilmektedirler. Örneğin, sözkonusu olaya tanık olan bir yurtsever, bu durumdan şöyle bir sonuç çıkarıyordu: *"Biraz düşünebilen her insan, onun veya bizim kadınlarımızı soymuşlar hiç farkı yoktur diyecektir. Zaten bugün onunkini soydular, yarın da sıra bize gelecektir. Şimdiye kadar namusumuzun sadece kadın olduğunu, onu korumakla namusumuzu koruduğumuzu zannediyorduk. Şimdi onu da koruyamıyoruz. Zaten artık hepimiz, namusun sadece kadın olmadığını, en büyük namusun ülke olduğunu kavramalıyız. Ülkemiz onların egemenliği altında olmasaydı, bu durumlarla karşılaşır mıydık? İşte bu nedenle artık hepimiz, sahibimiz, önderimiz, devletimiz PKK'nin açtığı UKM'sinde yer alarak savaşmayı namus borcu olarak bilmeliyiz."*

Aynı süre içerisinde bir başka köyde, devrimcilere yemek götürdükleri gerekçesiyle tutuklanan iki genç kızın akibetinden ise henüz bir haber alınamamıştır.

Bütün bu uygulamaların da ağırlığı, yurtsever özelliği ağır basan köylere veren sömürgeci barbarlar, yine çoğu şu veya bu biçimde devrimcilerle ilişkide olan köy çevrelerinden olmak üzere her köyden rastgele en az 6 kişiden 30 kişiye kadar insanı tutuklamışlardır. Bunlardan çok azı bırakılmış, bazılarının da 140 bin TL getirmeleri halinde bırakılabilecekleri söylenmiş. Tutuklananların çoğundan henüz en ufak bir haber alınamamıştır. Bunların haricinde, meydan dayakları, hakaretler, talanlar ise halkımızın yaşamının bir parçası haline gelmiştir. Bu yüzden bunları sıralamak ve tek tek anlatmakta mümkün değildir.

Yukarıda, sömürgeci güçlerin, 15 Kasım'da başlattıkları bu genel operasyonla, alandaki devrimcileri çembere alarak imha etmeyi planladıklarını ve bölgede ajan-milis birliklerini oluşturmayı tasarladıklarını belirtmiştik. Tüm çabalarıyla ortaya koydukları vahşiliklerinin sonucunda ise; sözün tam anlamıyla, başarısızlıktan öteye gidememişlerdir. Devrimcileri yakalamak ya da imha etmek şöyle dursun, onlardan sık sık darbeler yemekten bile kurtulamamışlardır. Ayrıca, "yemez, içmez, üşümez, çekinmez, korkmaz vs..." dedikleri komando askerlerinden üç tanesi Karadağ da donarken; nöbete gitmekten korktuğunu belirtmesine rağmen zorla nöbete gönderilen bir komando eri ise yarım saat sonra ölü olarak bulunmuştur. Bunlara birde, komandoların düştüğü panik, moralsizlik, korku ve perişanlığın eklenmesi sonucunda ortaya çıkan tablo, Türk devletinin ordusunun halk nezdindeki prestijini bir kez daha sarsmış, kofluğunu da tüm dünyanın gözü önüne sermiştir.

Kitlelere yönelik, yoğun baskı, işkence vb. uygulamalarla halkımıza fazlasıyla eziyet edildiği bir gerçektir. Belki bazı alanlarda geçici de olsa korku ve panik de yaratılmış olabilir. Ancak, bu durum genel anlamıyla kitlelerin, sömürgecilere karşı olan kin ve öfkelerini daha da arttırmış, onları KUKM saflarına bir adım daha yaklaştırmıştır. Artık ne tür uygulamalara başvururlarsa vursunlar, hiç bir güç halkımızın PKK önderliğindeki haklı mücadelesini durduramayacaktır.

10 Aralık 1984

T. Özal'ın Gezileri...

Baştarafı 2. Sayfada

burjuvazisinin, bölgeye yönelik yayılmacı emellerini, Tercüman gazetesinde, Ahmet Kabaklı, Türkler' in Arapsız yaşayamayacağını, geçmişte *"Kavm-i necibi Arab"*ı korumak için bir yığın savaş verildiğini belirterek açığa vuruyor. Yine bir başka yazısında ise durumu şöyle izah ediyor: *"Büyük Osmanlı devletini kurup üç kıta üzerinde yaşatabilmiş olan Türkiye'nin, ilerde (siyasi-ekonomik anlamda da olsa) aynı üstünlükleri gösterebileceği olağan sayılır."*(5 Nisan tarihli Tercüman gazetesi). Turgut Özal ise, bölge pazar alanları karşısında kabaran iştahını, *"müslüman ülkelerin yiyecek ithalatı 40 milyar doları buluyor"*cümlesiyle dile getiriyordu. Görüldüğü gibi, faşist rejimin temsilcileri niyetlerini hiç de gizleme ihtiyacı duymuyorlar.

Demek ki, Türkiye'ye bölgede tanınan rolde, islam faktörünün yanısıra, geçmiş tarihsel özellikleri de dikkate alınmış ve ona göre gerçekleştirilmek üzere önüne görevler konulmuştur. Emperyalistler, *"Türkiye, politik alanda olduğu gibi, ekonomik alanda da Arap dünyasında –Batının köprüsü– olma durumunu koruyor"*diyerek Türkiye'nin önemini vurguluyorlar. Aynı konuda Reagan'ın yaptığı açıklamalar daha da ilginç. Türkiye'nin bölge açısından taşıdığı önem, Reagan tarafından şöyle belirtiliyor:*"Amerika daha ortada yokken, Osmanlılar, bölgeler, kıtalar arasında köprü kurmuşlardı. Bugün biz, onların yaptıklarından ve tecrübelerinden çok istifade ediyoruz. Bugün de Türkiye aynı kültürel ve ekonomik köprü niteliğini korumaktadır. Türk diplomasisini bizim için önemli olan bölgelere ulaştırmanızdan ötürü Sayın Başbakan Özal ve Sayın Cumhurbaşkanı Evren'e teşekkür ederim. Siz iyi bir dostsunuz, önemli bir müttefiksiniz. Aramızdaki ilişkilerin gelişmesi için elimizden geleni yapacağız. Allah sizinle beraber olsun."* (Ahmet Kabaklı'nın yazısına aktardığı bölüm).İşte, baştan beri,"-*Batı'nın köprüsü"*olan Türkiye, bir truva atı gibi adım adım İslam aleminin bağrına salındı. Sahip olduğu ordu gücüyle de tehditler savurarak kendisini, ilerici yönetimlere dayattı. Böylelikle, bölge çapında, güçlü bir anti-emperyalist blokun oluşması önünde önemli bir engel teşkil etti.

Faşist rejim, emperyalizmin kendisine yüklediği bu görevlere karşılık ekonomik, siyasal, ahlaki..vb, bir çok yönüyle çürümüş düzeninin yaşatılmasını isteyecek. Nitekim Washington gezisinde, Özal, bölgede ve NATO bünyesinde sistem aleyhine doğabilecek her türlü boşluğu doldurmaya hazır olduğunu açıkça belirtti. Hatta daha fazla ABD desteği almak için bir yandan azgınca Bulgaristan'a saldırırken, diğer yandan Yunanistan'ın durumunu kullanarak sahte barış tekliflerinde bulunuyor ve NATO'nun bu kanadından doğabilecek boşlukları doldurabileceklerini beyan ediyordu. ABD ise bu yönlü tedbirlerini geliştirmenin hazırlıklarını yapıyor ve tam da bu sırada muhtemel bir durumda üslerin konumlandırılmasına en uygun alanın Türkiye olduğu basında tartışılmaya başlanıyordu. Reagan yönetimi de Özal'la bu sorunu görüşeceğini açıklıyor ve basın, Türkiye'nin, NATO'nun bu kanadında doğabilecek muhtemel boşluğun doldurulmasındaki önemini şöyle izah ediyordu:*"Doğabilecek NATO boşluğunda, Doğu Akdeniz'de harekat serbestisini sağlayacak süreyi kısaltacak, boşluğu dolduracak en uygun alan Türkiye'dir."*

Washington-Ankara-Riyad üçgeninde yoğunlaşan bu trafik, bir çok çevreyi rahatsız etti. Her çevrenin kaygıyla izlediği bu gezilere çeşitli tepkiler oldu, tutumlar alındı. Bölge üzerinde egemenlik peşinde olan Fransa başta olmak üzere, bölgedeki pazarlar üzerinde pay sahibi olmak isteyen bir çok Avrupa ülkesi, bu temasları daha yakından izlemeye çalıştı. Bu üçgendeki gelişmelerin, kendileri açısından Ortadoğu'da önemli oranda etkinliklerini zayıflatacağı biçiminde değerlendiren Avrupa'da, tam bu dönemde, Avrupa'nın AET gibi ekonomik, Konsey gibi siyasi toplantılarında, Türkiye'nin, Avrupa ülkesi olup olmayacağı, olacaksa hangi kıstaslara sahip olması gerektiği tartışmaları geliştirildi. Avrupa, ABD'nin bölge üzerindeki ekonomik ve siyasi etkinliğinin arttırılmasında giderek rolü daha da belirginleşen faşist Evren-Özal rejimine, artık açıkça tavır almak istiyor ve kendi çözümlerini Türkiye'ye dayatmakta ısrarlı davranmak gibi bir tutuma yönelmek istiyor, fakat sistemin stratejik çıkarlarını da her an gözeterek bunu yapıyor.

Aynı üçgende yoğunlaşan trafik karşısında Ortadoğu'daki devrimci, ilerici güçlerin ve yönetimlerin de kaygıları arttı. Hatta Libya, daha somut bir tavır alarak, başbakanlık düzeyindeki resmi temaslarını iptal etti, ekonomik ve ticari heyetlerin yaptıkları görüşmeleri dondurdu. Bu gezilerde alınan kararlar uygulanmaya geçirildikçe bir çok güçle var olan çelişkileri derinleşecek, açık tavır koyan yeni bazı güçler doğabilecektir. Örneğin İran-Irak savaşı, sistemin lehine ve Saddam diktatörlüğü kurtarılarak sona erdirilmek isteniyor ve Türkiye bu konuda önemli roller yüklendiğinide resmen açıklıyor. Bu da İran ile Türkiye arasın daki dondurulmaya, ertelenmeye çalışılan çelişkilerin yeniden keskinleşmesine yol açacaktır.

Bu geziler, Türkiye'de de çeşitli tartışmalara ve değerlendirmelere konu oldu. Sömürgeci faşist parlamentoda konu tartışılmış ve değişik biçimlerde bazı tepkiler gösterilmiştir.Avrupa'dan tamamen kopuşmanın Türkiye için tehlikelere yol açacağı, cunta Partilerinin çeşitli temsilcileri tarafından ifade edildi. Bunlardan rejimin ve emperyalizmin has uşağı Kamran İnan, yaptığı açıklamada *"Avrupa'dan tamamen bağların kopartılması Türkiye'nin çıkarına değildir."*diyerek geziye olan tepkisini gösteriyordu. Aynı şey basın organlarınca da tartışma konusu yapıldı. Amerikan modelinin Türkiye'deki savunucuları, geziyi, olumlu ve başarılı bulurken, Avrupa'dan tamamen kopuşmayı tehlikeli bulanlar da aksi bir kanaati belirtiyorlardı. Yıllarca Amerika'da kalmışlığı ile övünen ve iyi bir uşak olan Altemur Kılıç, Tercüman gazetesinde yaptığı bir değerlendirmede şöyle diyor:*"Washington'da resmi temasların başlaması ile Özal'ın ziyaretinin ne kadar önemli olduğu, kendisine ABD yetkilileri tarafından ne kadar önem verildigi ortaya çıktı."*Buna karşılık M.Ali Birand, Milliyet gazetesinde *"Yaklaşım farklılığı iyi, fakat fazla abartmayalım"*başlıklı yazılarında, ABD'ye fazla kapanmanın sakınca ve zararlarından bahsederek akıl vermeye çalışıyor.

Sonuç olarak, Özal'ın bu gezileri, Washington-Ankara -Riyad üçgeninin beklentilerine cevap vermeyecek, arzulananların elde edilmesiyle sonuçlanmayacaktır. Daha gezi sonuçlanmadan, dışta Avrupa ve Ortadoğu'nun bir çok ülkesinin tepkisine yol açarken, içte, alınan kararlar, uygulama safhasından öte kamuoyuna bile yansımadan burjuva çevrelerden, rejimin onayını almış Partilerin sözcülerine kadar yansıyan geniş bir muhalefetle karşılaşmıştır. Geziler, Türkiye'deki faşist rejim ile çelişkileri dondurma ya da onunla uzlaşma yolları arama çabalarının da boş bir hayal olduğunu, sosyalist sistem içinde yer alan bir çok güç nezdinde daha net bir biçimde açığa çıkardı.

Türkiye, ABD ve Suudi Arabistan'ın istikrar unsuru ve sorunların çözümleyici gücü olmadığı, tam tersine istikrarsızlığın ve sorunların kaynağının bizzat bu güçler olduğu daha da somutluk kazandı. Yine bu gezi, faşist rejimin etki ve ittifak alanını genişletme yerine hem içte ve hem de dışta daha da daralmasına yol açacaktır. Bu da rejimin teşhir ve tecritini hızlandıracaktır. İstikrar, ancak ve ancak istikrarsızlığın kaynağı olan bu güçlerin, Ortadoğu'da, ortak savaşım cephesiyle kovulması durumunda mümkün olacaktır. Ve mevcut gelişmeler, devrimci kamp ile karşı-devrimci kamp, sosyalist sistem ile emperyalist-kapitalist sistem arasındaki çelişkilerin daha da derinleşmeşini hızlandıracaktır. Önemli olan bu çelişkilerden ustaca yararlanıp devrimci mücadeleyi güçlendirmektir. Koşullar her zamankinden daha fazla elverişli ve olanaklıdır.

KIZILDERE DİRENİŞÇİLERİ...

Baştarafı 23. Sayfada

Tasfiyeci birlikleri dayatmakla, birkaç küçük-burjuva reformist Kürt örgütünü birleştirmekle, gerçekten midesinden başka bir şeyi düşünmeyen bazı kişileri, Kürtlüğe soyundurmakla, halklarımızın ortak mücadelesi verilemez, ve geliştirilemez. Dayatılmak istenen bu birlikler, tasfiyeci birlikler olmaktan öte bir anlam taşımamaktadır.

Her yerde avazları çıktığı kadar ilan ettikleri ve *"devrimci direnişi unutturdu"* dedikleri bu birlikleri, tanımayacağız. Halklarımızın öz çıkarlarından kaynaklanmayan bu tür birliklere karşı duracağız ve PKK, ERNK ve er geç mutlaka gelişecek olan FKBDC, bayraklarını sürekli yüksek tutarak, bu tür utanmazlıkların hesabını sormaya devam edecektir.

PKK, ideolojik olarak bunların maskesini düşürmüş ve pratikte de devrimciliğin nasıl olması gerektiğini kanıtlamıştır. Ve başta Kızıldere direnişi olmak üzere, Bedrettin'lerden, M. Suphi'lere kadar yakın ve uzak tarihte Türk halkının ne kadar devrimci direniş mirası varsa, tümüne sahip çıkmıştır. PKK, bugün bunu pratikte ülkemizin doruklarında geliştirdiği direnişle de göstermektedir. Bu, aynı zamanda 1963'den beri gelişen Türkiye devrimci-demokratik hareketiyle sıkı bir ideolojik-politik dayanışma içinde kendimizi görmenin bir gereği ve hem bu mirastan etkilenen ve hem de bunu zenginleştirerek sürdüren bir güç olmanın derin bilinci içinde hareket etmenin bir ifadesidir de.

Her ne kadar bugün Türkiye işçi sınıfı ve halkında soylu çıkışlar yaşanmıyor veya cılız çıkıyorsa da, fakat çok yakın süreç içinde yeniden bir yorumlanış ve kimlikle devrimci-direniş arenasına gireceğine büyük bir inanç duyuyoruz. Anti-emperyalist, sosyalizm ve demokrasi mücadelesine yeterli bir program, strateji ve taktikle karşılık verecek devrimciler, ilerici-demokrat aydınlar tükenmemiştir. Sesleri bugün gür çıkmasa da sahip oldukları önemli birikimlerinin, Türkiye halkının Kürdistan'a göre entellektüel olanakların daha gelişkin olması vb. gibi özellikleriyle de birleştirilmesi ve Kürdistan'da gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin etkisiyle de, bu sürecin daha da hızlanacağı açıktır. Dolayısıyla geçmiş direnişçi mirasa sahip çıkacak, bu mirasın hovardaca harcanmasına çarçur edilmesine müsade etmeyecek ve bu soylu direnişlere başta Kızıldere olmak üzere, hepsine layık olunacağını umut ediyoruz.

Hemen belirtelim, sadece umut etmekle yetinmiyor, bizzat mücadelemizle bunu maddi bir güce dönüştürmede gerekenleri yapacağımızı kanıtladığımız gibi, mücadelemizin buna son derece elverişli bir zemin de oluşturacağını, ERNK'nin ilanının aynı zamanda FKBDC'nin güçlenmesi demek olacağını, gerçek sosyalistliğin ve devrimciliğin de halklarımızın özlemi olan bu soylu gelişmeyi de yaratacaklarını belirtiyoruz. Sorumlu devrimciliğin de kaçınamayacağı böylesi bir gelişmeyi yaratmak, gerçekten halklarımız ve onun temsilcileri olan devrimciler arasındaki ilişkilerin gelişmesini kolaylaştıracak ve güçlü bir zeminin oluşmasını da sağlayacaktır.

HER TÜRLÜ TASFİYECİ OYUNU BOZMAK; DİRENİŞ ŞEHİTLERİNİN ANISINA SAHİP ÇIKMAKLA MÜMKÜNDÜR!

Emperyalizm, sadık bir uşağı olan sömürgeci faşist rejimi yaşatmak için, SODEP'li, DSP'li, hatta hain Kürt işbirlikçileri Kamran İnan vb'lerine varana kadar, cuntanın birçok alternatifini oluşturuyor. Bunun için de Kamran İnan denilen uşağı, içte ve dışta, çeşitli uluslararası platformlarda sürekli öne çıkarıyor ve hazırlıyor.

Karşı-devrim kampında bu ve benzeri birçok gelişme gözönüne getirildiğinde devrimcilerin her zamankinden daha fazla hazırlıklı olmaları gerektiği gerçeği açığa çıkmaktadır. O halde 12 Mart'larda doruk noktasına çıkarılan, ama bir türlü rayına oturtulamayan devrimci-demokratik hareketin görevlerinin hiç olmazsa bundan sonra yerine getirilmesi gerekmektedir. Geçmişte büyük kardeşin küçük kardeşe yapamadığını bugün yürüyebilen küçük kardeşin büyük kardeşe yapabileceğine derinden bir inanç besleyerek, tasfiyeci solun dayattığı reformizmin zehirli iğnesinden sıyrılarak, parti ve cephe düzeyindeki devrimci birliklerini yeniden yükseltebilmelidirler. Önemli bir birikimin yanısıra, bu görevin yerine getirilmesinde geniş bir sol kitleye de sahip bulunulmaktadır.

Faşizmin icazetli kuruluşları olan SODEP, DSP gibi partilere, bu birikim kaptırılmamalıdır. Halklarımız bunların elinden çok çekti. Ecevit sahtekarı, milyonluk örgütü tek bir kurşun dahi sıkmadan, en ufak bir direniş bile göstermeden faşizme teslim etti. Cuntanın icazeti dışında sanki parti kurulabilirmiş gibi, Kenan Evren'le danışıklı döğüşünü sürdürüyor. Bazıları da sözüm ona daha radikal gördükleri ve adına DSP denilen Rahşan'lı bir örgütün arkasına sığınarak işbirlikçiliğin sol maskelerle geliştirilmesinden başka bir anlam ifade etmeyen "Sol Birlik"ler kurup, geniş devrimci-demokratik birikimi burjuvazi adına eritmeye çalışıyorlar.

Açık ki, en açıkça yöntemlerle geliştirilen bu reformculuğa karşı, devrimci-direnişçi örgütlülüğün geliştirilmesi ile ancak cevap verilebilir. Bunun için, enternasyonalizmin bayrağını yükselterek, işbirlikçi ve tasfiyeci anlayışları mahkum edip, sahtekarca geliştirilen oyunları boşa çıkarıp sonuçsuz bırakmak gerekmektedir. Bu çevrelerin içinde bulundukları durum, faşizmin işini kolaylaştırmaktan başka anlama gelmemektedir. "Pişmanlık yasası" tam da bunlara göre oluşturulmuş yasalar olup, bunlar da buna göre örgütlerini yıkıyorlar, silahlarını bırakıyorlar, düşmana teslim ediyorlar. Ve karşılığını böylece yerine getiriyorlar. İster hapistekiler, isterse Avrupa'dakiler olsun, bilerek veya bilmeyerek –ki çoğunun da bilerek– işi bilinçli bir ajanlığa dönüştürenlere varana kadar tasfiyecilerin oynadığı rol budur. Buna karşı gerçek devrimciliğin rolü ise, tüm bu ihanet çemberlerini aşarak, 12 Mart ve sonrasında gelişen devrimci-direnişçiliğin mirasına sahip çıkarak, teoride, programda, strateji ve taktikde doğru bir yaklaşımı geliştirmektir.

Evet, proleter devrimciliğin bu temelde yola çıkarak kendilerini yenilemelerini istiyor, Türkiye sosyalist hareketinin tarihinde hiç bir zaman kemalist burjuvaziyle uzlaşmayan, yıllarca zindanlarda kalmasına rağmen yaşamları pahasına devrimci onurdan taviz vermeyen ve 12 Mart direnişçileriyle doruğa çıkan bu mirasa sahip çıkmalarının devrimci sorumluluğun bir gereği olduğunu belirtiyoruz.

PKK olarak, Kızıldere direnişçilerini şehit edilişlerinin 13. yıldönümünde saygıyla anarken, anılarına bağlılığın bir gereği olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin bayrağını, Kürdistan dağlarının doruklarında yükselterek karşılık vermekten mutluluk ve gurur duyuyor ve böylece anılarına layık olduğumuzu kanıtlıyoruz.

Onlar ölmediler yok,
Ateş fitilleri gibi
Dimdik ayakta
Barut ortasındalar!
Karıştı bakır tenli
Çayır çimene,
Karıştı
O canım hayalleri:
Zırhlı bir rüzgar
Perdesi gibi,
Bir set gibi:
Kızgın çehreli
Göğüs gibi:
Göğün görünmez göğsü gibi.
Analar, onlar ayakta
Buğday içindeler,
Onlar,
Yücelerden yüce dururlar:
Dünyayı duraktan seyreden
Bir öğle güneşi gibi,
Çan darbeleri gibi,
Onlar.
Ölmüş gövdeler arasında,
Onlar,
Kara bir ses gibi,
Ey canevinden vurulmuş,
Toz duman olmuş bacılar!
İnanın oğullarınıza.
Kök oldular onlar.
Sade kök:
Kan suratlı
Taşlar altında.
Karışmadı toprağa,
Dağılmış kemikçikleri,
Ağızları ısırır hâlâ
Kuru barutu,
VE DEMİR BİR OKYANUS GİBİ,
KABARIRLAR HALA,
BEN ÖLMEDİM DER
YUMRUKLARI,
YUKARI KALKIK YUMRUKLARI!

Pablo Neruda

KIZILDERE ŞEHİTLERİNİN ANISINA DEVRİMCİ-DİRENİŞÇİ BAĞLILIK HER TÜRLÜ TASFİYECİLİĞİ, OPORTÜNİSTLİĞİ AŞACAK VE DEVRİMDE ZAFERİ YARATACAKTIR!

Enver Hoca Öldü...

Baştarafı 1. Sayfada

siyasal faaliyetlerde bulunuyordu. Yürüttüğü bu siyasal ve örgütsel faaliyetlerinde, sağ ve sol sapmalara, bir dönem ciddi tehlikelere yol açabilecek ve Parti içinde illegal örgütlenen troçkist muhalefete ve Parti içindeki yetersizliklere karşı amansız bir savaşım verdi. Bu tür sapmaların etkisizleştirilmesinde önemli oranda rol oynadı.

Kral Zogo'nun faşist rejiminin işbirliğiyle, 1939 yılında Arnavutluk İtalyan faşistleri tarafından işgal edilince, anti-faşist hareket, bu kez bir ulusal kurtuluş hareketi niteliğine büründü. Bu mücadele süreci içinde, daha sonra adı Emek Partisi olarak değiştirilecek olan Arnavutluk Komünist Partisi, Enver Hoca'nın önderliğinde 1941 yılında kuruldu ve Enver Hoca Partinin Genel Sekreteri oldu.

Faşist işgale ve işbirlikçi Kral Zogo'nun faşist diktatörlüğüne karşı gelişen ulusal kurtuluş savaşı, Milli Kurtuluş Cephesi ve Halk Ordusu'nun oluşumuyla birlikte önemli bir boyut kazandı. Cephenin başkanlığına ve Halk Ordusu Başkomutanlığına Enver Hoca getirildi. Yine bu dönemde emperyalizmin ve faşistlerin ajanı Balli Kombetar tarafından kurulan sahte Ulusal Kurtuluş Cephesi, Enver Hoca önderliğinde halktan tecrit edildi.

Sovyetler Birliği'nin önderliğinde faşizmin yenilgiye uğratılmasından sonra, Kızılordu'nun da doğrudan desteğiyle Doğu Avrupa ülkeleriyle Balkanların bir çok ülkesinde Halk Cumhuriyetleri'nin kurulması, Arnavutluk'ta da zaferin gerçekleşmesinde oldukça elverişli dış koşulları oluşturdu. Ve 11 Ocak 1946 günü Bağımsızlığa kavuşan Arnavutluk'ta, AEP önderliğinde Halk Cumhuriyeti ilan edildi.

Ülkenin Bağımsızlığa kavuşmasından sonra da Enver Hoca, Sovyetler Birliği ile olan ilişkilerini sürdürdü ve dünya komünist hareketindeki gelişmelerle de çok yakından ilgilendi. Çeşitli sapmalara karşı ideolojik-politik düzeyde tavırlar geliştirildi. II. Emperyalist paylaşım savaşından hemen sonra boy gösteren Tito revizyonizmine, Stalin'in ölümünden sonra Sovyetler Birliği'nde daha sonra da Çin'de gelişen sağ sapmalara kaşı mücadele etti.

Bu savaşımında haklı temellerde hareket etmekle birlikte, dünya komünist hareketinin sorunlarının çözümünde fazla önemli bir katkısı olmadı. Adeta kendisini ve ülkesini dünyadan tecrit ederek, kendi içinde ilkel eşitlikçi bir sosyalizmi uygulayan dünyanın küçücük bir adacığı durumunu yaşadı. Bu durum, Enver Hoca'nın sol sekter bir çizgiye düşmesine ve ilkel komünist bir bir yaşam içinde çakılıp kalmasına neden oldu.

Değerlendirmelerinde ve güncel politikalarında ulusal dar görüşlülüğün ve subjektivizmin ağır bir etkisi vardı. Günümüz Arnavutluk'unun, kendi içinde güçlü bir biçimde ayakta kalmasının, sosyalist sistem ile emperyalist sistem arasındaki dengelere bağlı oluşunu göremeyişi bile, Enver Hoca'nın, subjektivizmin ne kadar ağır etkisi altında olduğunu kanıtlamaktadır.

İdeolojide ve politikada taşımış olduğu bu sol sekter anlayışına rağmen, E Hoca'nın, Arnavutluk'un bağımsızlığa kavuşmasında, toplumda demokratik dönüşümlerin gerçekleştirilmesinde belirgin bir rolü vardır. Yararlanılması gereken deneyimlerle dolu mücadeleci bir yaşam geçiren Enver Hoca, ilerici insanlığın bilincinde saygıyla anılacaktır.

Ermeni Katliamının 70. Yıldönümü...

Baştarafı 6. Sayfada

şan ve bugün tamamen de bunu başarabileceğini kanıtlayan bir düşmandır.

Eğer toptan imha olmak istemiyorsak, bu düşman karşısında bizim de ilerici insanlığın, direnen insanlığın nesi varsa ve kendi tarihimizde direnme adına sahip çıkılması gereken ne varsa hepsine sahip çıkarak ve bunları toplumumuzun emekçi kesimlerinin çıkarlarıyla kaynaştırarak, sonuna kadar direnme zorunluluğumuz vardır. Yok etme savaşına karşı, ulus olarak var olmak ve özgür bir toplum, bağımsız bir ülke olmak bunu gerektiriyor.

O halde, bu katliamlardan çıkarılması gereken dersler son derece açıktır ve bunlar da bizi her yönüyle; direnişi daha da yükseltmede, örgütlenmede ve yaratıcı bir pratik sergilemede başarılı olmaya zorunlu kılıyor. Ulusal ve toplumsal varlığımıza dayatılan bu katliamları, devrimci intikam görevlerimizi dayatarak, boşa çıkaralım!

Kahrolsun Türk Egemenlerinin Barbar ve Faşist Katliamları!

Amerikancı Demokrasi Modeli...

Baştarafı 9. Sayfada

de açıkça görülecektir. Bu kuvvetler, bir yandan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, diğer yanda ise sopasını elinden düşürmeyecek ordu olarak ifade edilebilir. Açık ki, bu koşullarda reformist sol eriyecek ve sivillerin de fazla bir şansı olmayacaktır. Dolayısıyla tutmayan Amerikan modeli gibi, Avupa modelinin yaşam şansı da çok az görünmektedir. Ilişkiler daha çok hassas bir denge üzerinde sürdürüleceğe benzemektedir. Türkiye siyaset sahnesinde, yine ordu ağırlıklı bazı sivil görünümlü partiler yer değiştirebilecek, ama, İspanya, Arjantin, G. Kore vb.'inde görülenler Türkiye'de gelişme şansına kavuşamayacaktır.

FHKC'nin Basın Toplantısı...

Baştarafı 17. Sayfada

düzeyi hakkında bir düşünce alabilir miyiz?

George Habbash- Biz geniş bir ulusal cephe çağrısı yapıyoruz. Bu cephe görüşümüze göre bu çizgiye ve onun (Arafat bn.) rumuzlarına karşı duran tüm Filistin yurtsever şahsiyetlerini kapsamalıdır. Ben, Filistin yurtsever şahsiyetleri ifadesini izah etmek istiyorum.

Belki bu gücün sizde kıymetinin önemi yok. Elinizde onun temsil ettiği güç hakkında somut bilgi yok. Ama orda uzun mücadele yolu neticesinde, Batı Şeria ve Gazze'de, Ürdün'de, Lübnan'da, Suriye'de, Kuveyt'te halkımızın bulunduğu her yerde bir çok yurtsever rümuz vardır. Bu gücün halkımız arasında yer ettikleri saygıdan ötürü rolü vardır. Buna ilave olarak yurtsever güç ve örgütler vardır. Bir kısım yurtsever örgütler, Demokratik Birlikte, diğer bir kısmı da Yurtsever Birlik'te bulunmaktadır.

Arafat'ın, ABD'nin yoluna girmesi, tüm güç ve örgütler arasında bir cephenin kurulmasını zorunlu kılmaktadır. Çünkü karşı karşıya bulunduğumuz merkezi bir görev olan zaruridir. Burada önemli olan soru, sapma çizgisine karşı koymada en iyi biçim, en etkili ve kapsamalı biçim hangisidir? sorusudur. En kapsamlı biçim, görüşümüze göre tüm ulusal şahsiyet, güç ve örgütlerin katıldığı geniş ulusal cephedir. Bu sapmanın karşısına duracak olan geniş ulusal cephenin inşası şiarını hayata geçirecek, uygulayacak bir cihazın belirlenmesi gerekir.

Bir kez daha belirtiyorum, bu cephenin merkezi hedefi FKÖ'nün, Hüseyin veya Hüsnü Mübarek veya her hangi bir Arap liderinin çantada keklîği durumuna girmemesi için, onu ulusal zeminde oturtma olacaktır. FKÖ, yurtsever Arap yönetimleriyle, Arap UKH örgütleriyle dünya UK Hareketleriyle davamız uğruna herşeyiyle destek veren dost S. Birliği'yle, sosyalist sistemle ve dünyanın tüm sosyalizm, barış ve ilerlemeci güçleriyle ittifak içinde olacaktır.

–İşgal altındaki Batı-Şeria'da mevcut gergin durumla ilgili bir soruya Habbash şu cevabı verdi:

–İçerdeki halkımızın mücadelesiyle ilgili olarak sorduğun soruya teşekkür ederim. Çünkü sen benden önce konuyu açtın. FKÖ olarak çok düğümlü siyasi bir durumla karşı karşıya olduğumuz halde bir an bile Filistin'deki halkımızı unutmuyoruz. Ve onlar esas düşmanlarının siyonizm ile ABD emperyalizmi olduğunu unutmuyorlar. Bunu bir an olsun unutmayacağız.

Ve biz, İsrail'e karşı özellikle askeri olmak üzere mücadelemizi nasıl yükselteceğimize dair sürekli düşünüyoruz. Bu bizim esas kaygımızdır. Bilmiyorum Batı-Şeria'da, Gazza'da meydana gelen gelişmelerle ilgili İsrail istatistiklerini okumuş musunuz? Lübnan elçisinden okuduğum bu istatistikler, İsrail işgaline karşı bir ay zarfında 200'ün üzerinde eylemin gerçekleştiğine işaret ediyor. Elbette Filistin'deki siyasi mücadele de buna eklenmelidir. Bu nedenledir ki, Filistin önderliğinin esas hedefinin İsrail'e, siyonizme karşı siyasi, askeri ve kitlesel mücadeleyi sürdürmek olduğunu hiç bir zaman unutmayacağına dair emin ol.

Biz Arafat'a siyasi seçeneği dayattığımızda, kendi kendimize ulusal hedeflerimizi nasıl elde edeceğiz sorusunu soruyoruz. Halk Cephesi olarak biricik cevabımız, bu bölgedeki güç dengesini değiştirmek için mücadeleye devam. Bunsuz bağımsız Filistin devletini elde edemeyeceğiz. Ama güç dengesi nasıl değişir? Biz bunun askeri eylemlerin yükseltilmesi, doğru siyasi çizginin izlenmesi ve Arap ülkeleri ile uluslararası düzeyde gerçek ittifakçılarımızla ilişkilerimizi güçlendirme vasıtasıyle gerçekleştiğini görüyoruz. (abç)

rasi", "yeni sosyalizm" olarak ilan edip, toplumu da biraz daha "sivilleştirip" kendileri gibi Avrupalılaştırma savaşımına yönelecekler. Açık ki bugün Türkiye ve Kürdistan'ın koşulları 19.yy. başları değildir. Bu nedenle bu kez yeni Enver'lerin dönüşü eskisi gibi olmayacak, egemen sınıfları eğlendirip zevklerini tatmin eden basit komedyenler olarak gerçekleşecektir.

Bu durumlarıyla çok acı ki tanzimat aydınlarından, Jön Türk ve İttihat ve Terakki aydınlarından bile çok daha geri bir konuma düştüler. Onlar hiç olmazsa kendi sınıf konumlarına uygun olarak yürekten nağmelerini söylediler. İktidar için savaşarak, mücadelelerini ayaklanmaya kadar vardırıp, dağlara bile çıktılar. Bu yeni tanzimat bozuntuları onların yaptıklarının asgarisini bile yapamayacak kadar cesaretsiz ve ödlektirler. Tüm umutlarını DSP'ciliğe, Ecevit'çiliğe bağlayarak burjuvazinin demokrasiye geçişini, halklarımızın dağlardan iktidara inmesi yerine Avrupa'larda düzenle uzlaşma içinde uçakla inişi bekliyorlar.

İçinde bulunduğumuz dönemin temel özelliği faşist rejime karşı halklarımızın devrimci direniş savaşımını örgütlemek ve buna uygun eylemliliği gerçekleştirmektir. 12 Eylül'le birlikte faşist cuntanın kısa sürede sonuç almak ve devrimci güçleri imha etmek amacıyla geliştirdiği saldırılara karşı, hazırlık ve donanım bakımından yetersiz olan devrimcilerin geri çekilme taktiğine başvurarak, yaralarını sarma ve yeniden mücadeleye en güçlü bir tarzda hazırlanmaları başvurulması gereken en doğru yöntemdi. Ama bugünkü koşullarda başvurulması gereken ana taktik, halklarımızın devrimci-direniş savaşımını örgütlemek ve buna öncülük etmektir. Tam da böylesi soylu görevlerin gerçekleştirileceği bir dönemde, İ.KAYPAKKAYA ve 12 Mart direnişçiliğinin sürdürücüsü olduğu iddiasında bulunan Partizan, geri çekilme taktiği adı altında hızla savaş alanlarını terkederek, militanlarını Avrupa'ya kaçırıp tükeniş ortamına sürüklemektedir. Koşulların devrimciler aleyhine olduğu bir dönemde, 12 Eylül'ün ilk yıllarında yurtdışına çıkmayarak birçok kadronun imhasına ve yakalanmasına yol açan bir taktik izlerken, koşulların devrimciler lehine olduğu bu dönemde ise, bu kez Avrupa'ya kaçışı örgütleyerek yeni bir katliamı gerçekleştirmektedirler.

12 Eylül sonrasında bu güce de diğerlerine belirttiğimiz düşüncelerin aynısını belirtmiştik. Kadrolarını Ortadoğu'nun sıcak direniş alanına çekip, eğitmelerini hazırlamalarını ve yeniden güçlü bir direnişi bu kez ortaklaşa yürütmemiz gerektiğini söyledik. Fakat TKP-ML adına hareket edenler bu çabamıza en ufak olumlu bir karşılık vermezken, içine düştükleri tavırlarla korkunç bir tasfiyeciliğin ve kaçışın içine girdiler.

Benzer bir durumla daha 12 Mart'da karşılaşan İ.KAYPAKKAYA Avrupa'da kalmak için kendi aralarında tartışma yürüten bir gruba yönelik olarak şunları söyler: *"Bu iddiaların sahibi olan baylar şimdi yurtdışında 'polise yakalanmak' korkusundan uzak, Vietnam'ın ve diğer ülkelerin devrimci tecrübelerini 'kavrıyorlar'.(!) Sonra da hepimizin dört gözle beklediği 'proletarya partisini' kurarlar, bizleri meraktan, Türkiye halkını da öndersizlikten kurtarırlar.(!) Bu 'sorumluluğunu pek müdrik' dostlar(!), Cezayir'e iltica etmenin mi, yoksa İsveç'e iltica etmenin mi daha faydalı olacağını da tartışıyorlarmış. Bizce 'ay'a gitmeleri en doğru davranış olur! Çünkü orada hiç polis yoktur!"(Seçme Yazılar Syf.443)*

Bu alıntıya fazla bir yorum eklemeden İ.KAYPAKKAYA ve TKP-ML Hareketinin tek yorumcusu ve sürdürücüsü iddiasında olan Partizan'a ve diğerlerine soruyoruz: İçine girdiğiniz bu kaçış ve devrimden uzaklaşan tavrınızla, İ.KAYPAKKAYA'nın Şafak revizyonizminin yeni bir çeşidi olarak değerlendirdiği mülteci "devrimciliğin" düzeyine düşmüyormusunuz? Onlar için söylediği gerçekler, şu anda sizin durumunuzu da en iyi bir biçimde yansıtmıyor mu? O halde İ.KAYPAKKAYA ve 12 Mart direnişçilerinin anısına bağlılık sözleri utanmazlıktan başka bir anlama geliyor mu?

Halka ve direniş şehitlerinin anısına sıradan bir bağlılık bile kişiyi hangi ortamda bulunursa bulunsun, olanakları ne kadar az, donanımları ise ne kadar yetersiz olursa olsun devrimci-direnişi yükseltme göreviyle karşı karşıya getirir. İ.KAYPAKKAYA başta olmak üzere 12 Mart direnişçiliğine sahip çıkan dürüst tüm militan ve sempatizanlar mülteci revizyonist akıma karşı, eksik ve yetmezliklerden arınmış olarak kızıl direnişin yolunda, Avrupa'ya kaçışı örgütleyenlerin suratlarında bir şamar gibi patlamalıdırlar.

Ömer AYNA

İbrahim KAYPAKKAYA bir-iki kırma tüfeğiyle direnişi başlatırken, mülteci revizyonist akım en modern silahları bırakarak Avrupalara kaçmaya başladılar. En donanımsız koşullarda bile direnişi geliştirme cesareti gösteren 12 Mart direnişçilerinin anılarından gerekli dersler çıkararak, eksik ve yetersizliklerden çekinilmeden dürüst militanlar mücadelenin geliştirilmesi doğrultusunda gerekli atılımı sağlamalıdırlar. İ. KAYPAKKAYA'nın örnek davranışı sürekli gözönünde bulundurulmalıdır. KAYPAKKAYA *"ikincisi, silahlarını bize geçici olarak verebilecek kimseleri de tespit etmeli ve bunlardan da faydalanmalıyız. Köylülerin kırmalarından bu şekilde epeyce yararlanacağımızı sanıyorum"*(age.Sy.6) derken, en ufak bir olanaktan bile devrim için yararlanılmasının gereği üzerinde durup, direnişin en sıradan olanaklarla bile geliştirilebilineceğini ifade etmektedir. İşte sahip çıkılması gereken anlayış bu olmalıdır.

Peki bu dönemde PKK hareketi ne yaptı? PKK bir yandan dönemin görevlerini devrimci kamuoyuna açıklarken, kadrolarını, sempatizanlarını ve halkı bu doğrultuda eğitip, hazırlarken, diğer yandan da buna gerekli pratik karşılığı da vererek, görevlerini yerine getirmenin soylu bilinci ile hareket etti ve etmeye devam edecektir.

Sözünü ettiğimiz bu güçler ise, gelişen PKK direnişçiliği karşısında suçlarının açığa çıkmasının telaşı ile, PKK hareketine karşı görülmemiş bir teşhir, tecrit kampanyası geliştirdiler. Suçlarının hesabını soracak gücün PKK olduğunu bilen bu çevreler, hesap sorulmasından korktukları için "PKK'yi direnişten vazgeçirirsek hesap soran olmaz" mantığıyla hareket ederek, kendilerini gizlemenin basit hesapları için de PKK'ye karşı görülmemiş bir düşmanlık sergilediler. PKK, provakasyon ve komplo mantığıyla hareket eden bu güçlere karşı eşsiz bir sabır örneği gösterirken, sürekli bir biçimde de bu güçlere direniş şehitlerinin anılarına bağlı kalmalarını dayatarak, doğru yolu gösteriyor.

PKK DİRENİŞ ŞEHİTLERİNİN ANILARININ GEREĞİNİ YERİNE GETİRECEKTİR!

PKK en ağır koşullarda bile kadrolarını, 5-10 yıldır (Avrupa'da bulunanlarda dahil) elinde avucunda ne varsa her şeyini, ülkeye aktararak, dağların doruğuna çıkarmayı başararak, sorumlu devrimciliğin nasıl olması gerektiğini de kanıtladı. Yine, 15 Ağustos'da HRK'nin eylemleri tüm dünyada yankılanırken, Mahir'lerin, Deniz'lerin İbrahim'lerin ve diğer direniş şehitlerinin intikamlarının nasıl alınması gerektiğini kanıtlarken, aynı zamanda sorumlu devrimciliğin bir gereğini de yerine getirmektedir.

Ama bu baylarda 12 Mart direnişçilerinin anılarından çıkarılması gereken derslerin neler olduğunu, Kürd halkının kendi kaderini tayın hakkı için nelerin yapılması gerektiğini biliyorlardı. Fakat bunun gereklerini yerine getirmedikleri gibi, eyleme dönüştürülmesi doğrultusunda da en ufak bir çaba harcamadıkları gibi, geliştirilmesinin önünde de bizzat engel oluşturdular. İşte PKK sergilediği direnişle bu tür çabalar içinde bulunan güçlerin kafasında bir balyoz gibi patlamasını bilmiştir.

Gelişen bu direniş karşısında şaşkına dönen bu güçler, sözbirliği etmişcesine PKK'ye karşı sömürgecilerin diliyle saldırmaya başladılar. Yine sömürgeciler de hemen hergün yaptıkları açıklamarında, "dağlara sıkıştırdık, yakaladık, köşeye sıkıştılar" vb. açıklamalarda bulunarak devrimci hareketin bitirileceği umuduyla yaşamıştır. Bu nedenle üst üste üç ayı aşkın bir süre, sürekli operasyonlar geliştirildi. Bir tek PKK militanı yakalanmadığı gibi, Güney'e veya başka bir alana sığınmadılar. Tüm sömürgeci operasyonlara rağmen, Kürdistan dağlarının doruklarından eylemlerini geliştirmeye devam ettiler. Öyle ki Kenan Evren'in koruyucuları bile canlarını zor kurtarmaktaydılar. Kış şartlarının ağırlığına, CIA ve MİT'in yönettiği kontrgerilla yöntemlerine, ABD ve Ortadoğu gericiliğini arkasına alarak yürütülen tüm saldırılara rağmen, PKK'nin yeni dönem atılımı bastırılamadı. Daha dün Şırnak'ta tüm dünya kamuoyunun ve halkımızın da bir intikam eylemi olarak değerlendirdiği ve Sason'daki katliama misilleme olarak gerçekleştirilen eylemde sömürgeci yönetimin şefleri cezalandırıldılar. Basın kuruluşları, haber ajansları ve Avrupa Konseyi gibi bir çok kurum, Kürt gerillalarının varlığından bahsetmeye başladı.

Türk sömürgecileri, Partimiz ve mücadelemiz üzerine gelirken, Türkiye tarihinde köhnemiş kanunlarına ilk defa hayatiyet kazandırdı. Milis teşkilatlarını yeniden örgütlemek amacıyla izale-i şekavet kanununa yeniden işlerlik kazandırırken, pişmanlık yasası ile de ihaneti teşvik ederek, akıl almaz yöntemler geliştirmeye ve uygulamaya başladı. Bulgar "zulmüne" karşı olma adı altında azgın bir şovenizm körüklenirken, ABD emperyalizminin her türlü desteği alınarak, "ülkenin bölünmezliği, milletin birliği" için sağ'ıyla sol'uyla herkesi birliğe çağırdılar. Buna hemen, "sol birlik"ler kurularak, Ecevitçilik empoze edilerek ve Türkeş'in serbest bırakılması ile karşılık verildi. Yine Ulusal Kurtuluş Cephesi şiarını yükseltmememiz için her şey yapıldı, ERNK'nin ilan günü olan ve halkımızın direniş geleneği Newroz'a (21 Mart) denk gelecek biçimde İstanbul'da miting düzenleyerek azgın bir şovenizmi körükledi. Ve tüm bu politikalar, Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin önderi PKK'ye karşı geliştirilen günlük uygulamalardan başka bir şey değildir.

PKK Hareketi, Türk sömürgeciliğinden tutalım da, işbirlikçi-hain Kürt feodalleri ve küçük-burjuva reformistleri ile tasfiyeci sol'un tüm çevrelerinin saldırı ve komplolarına rağmen, direniş şehitlerinin anısına bağlılığın gerekleri yerine getirmiştir ve bundan sonra da getirecektir. Bizce tanınan tek ölçü, sömürgecilerin ve işbirlikçi-hainlerin tüm saldırılarına rağmen, devrimci-direniş mücadelesinin yükseltilmesidir.

KIZILDERE DİRENİŞÇİLERİNİN ANILARI DEVRİMCİ-DİRENİŞE ÇAĞRIDIR!

Türkiye halkının yiğit evlatları olan 12 Mart direnişçilerinin anılarına bağlı olması gereken bilinçli sosyalistlere düşen görevler nelerdir? Unutulmamalı ki, Mustafa Suphi'lerin katliamından sonra, Kızıldere katliamı, Türk burjuvazisi tarafından gerçekleştirilen en büyük katliamdır. Bu direniş, aynı zamanda halklarımızın kurtuluş tohumlarının da içinde gizli olduğu bir direniştir. Emperyalizmin ve faşizmin dayattığı imha ve teslimiyetçiliğe karşı, hangi temellerde ve nasıl birliklerle karşı çıkılması gerekir, bunun da en anlamlı bir biçimde somutlaşması, bu direnişte ifadesini bulmuştur. Onların direnişi, halklarımızın tarihini en karanlık olduğu bir dönemde, kurtuluş yolunu kızıllaştırarak aydınlattı. Ve bu direniş, bugün hepimizin direnişinin gelişiminde de önemli bir kilometre taşıdır. Burada cephe esprisi temelinde, en anlamlı örgütsel ve eylemsel birliğin örnekleri de bizlere sunuldu. Açık ki sorun sadece on devrimcinin direnerek, yaşam yollarını açmaları sorunu değildir. Önemli olan 12 Mart direnişçilerini bu yola götüren direnişçiliği, halklarımızın kurtuluşu için eksik ve donanımsız da olunsa, doğru devrimci düşünceye olan girişi kavramak, teorik ve ideolojik yaklaşımların yetersiz ve eksikliklerini doğru bir temelde geliştirmek ve bunun gereklerini yerine getirmektir.

Her şeyden önce, Marksizm-Leninizmin Türkiye'ye uygulanmasında, revizyonizme ve oportünizme karşı büyük bir mücadele verilmiştir. Bu mücadele, tam anlamıyla başarıya ulaşmasa da, ama hangi yöntemlerle, nasıl yürütülmesi gerektiği konusunda önemli bir örneği teşkil etmektedir. İdeolojik, politik ve örgütsel eksiklikler ve yetersizlikler, bu derin gerçeğin üzerini örtemez.

Türkiye devrimci-demokratik hareketine egemen olan reformculuğa büyük bir darbe vurularak, doğru bir devrimci teoriye, programa, strateji ve taktiğe yönelme doğrultusunda küçümsenmeyecek çabalar gösterilmiştir. Bu anlamda kesintisizler birçok eksiklik ve yetersizliği taşımasına rağmen halen güçlü bir doğrultudur. Eğer eksiklikleri tamamlanır, yanlışlıkları giderilirse devrimci açılıma son derece uygundur.

12 Mart direnişçileri, diğerleri gibi sadece yazmakla yetinmediler, yazdıklarının karşılığını devrimci pratikleriyle de gösterdiler. Bu örnek aynı zamanda öncü devrimciliğin nasıl olması gerektiğini de ortaya koymaktadır. Reformcu çizgi ile devrimci çizgi arasındaki ayrımı, o dönemin koşullarında Mahir ÇAYAN şöyle belirtiyor: *"12 Mart öncesinde 7-8 fraksiyon halinde olan sol, bugün başlıca iki kampa ayrılmıştır:*

-Silahlı devrim Cephesi;

-Oligarşinin Soldaki Uzantısı pasifist Cephe

Silahlı propagandaya, gerillaya karşı olmanın hainlik sayıldığı hemen hemen herkesin savaş, silahlı eyleme geçme sözlerini ağzında düşürmediği 12 Mart öncesi ortam ile 12 Mart sonrası ortam iki ayrı dünya gibidir. En iyi devrimciliği en keskin gözükmek şeklinde anlayan, silahlı propagandayı ağızlarından düşürmeyen, silahlı propagandayı savunmayan herkesi hainlikle suçlayan pek çok legal dönemin keskin 'gerilla uzmanları' silaha sarılmaktan başka hiç bir yolun kalmadığı 12 Mart sonrasında ise, 12 Mart öncesinde devrim meselesini iyi düşünmediklerini, aslında silahlı propagandanın örgütleyici olmadığını, yanlış olduğunu, daha önce meselelerini iyi bilmediklerini, 12 Mart'tan sonra teoriyi öğrendiklerini söyleyerek, daha önce pasifizm diye küfrettikleri Uluslararası revizyonizmin çizgisine dört elle sarılmışlardır." (12 Mart sonrası Türkiye solu)

Evet bugün Kızıldere direnişçilerini anılarının yolunda olduğunu iddia eden Devrimci İşçi temsilcilerine soruyoruz: Devrimci-Yol Hareketi içinde yer aldınız, THKP-C çizgisinin en doğru yorumcusu ve uygulayıcısı olduğunuzu belirtiyordunuz. 12 Eylül karşısında içine girdiğiniz tutum açık. Devrimci değerlere sırt çevirmekle yetinmeyerek, büyük bir utanmazlıkla Avrupa emperyalizminin bagajında var olan her türlü sapık düşünceye sahip çıkarak, "yeni demokrasi, yeni sosyalizm" yaftaları altında görülmemiş bir tasfiyeciliği en başta Devrimci Yol'a, giderek tüm Türkiye ve Kürdistan soluna dayattınız.

PKK Hareketinin sizlere dayattığı doğru devrimci-direniş çizgisi karşısında, gizli ve sinsi faaliyetleriniz açığa çıktıkça en alçakça yöntemlerle PKK'ye saldırmaya, onu çeşitli biçimlerde boğmaya çalıştınız. Halbuki PKK Hareketi, size 12 Mart direnişçilerinin anılarını yeniden canlandırmak ve güçlü bir biçimde yaşatmak için her türlü desteği sundu. Devrimci-Yol militanlarının direniş temelinde yeniden örgütlenmeyi geliştirmeleri amacıyla sıcak savaş alanlarına çekilmesinde uğruna şehitler de verdiğimiz binbir zorluk ve emekle gerekli tüm çabayı sarfettik. Açık ki tüm bunları halklarımıza ve devrimci-direniş şehitlerimizin anılarına bağlılığın bir gereği olarak yerine getirdik.

Mahir ÇAYAN, 7 kişilik bir birimin hazır hale getirilmesinden büyük mutluluk duyarken, sizler ne yaptınız? Yüzlerce militanı direniş alanlarından uzaklaştırarak, alelacele ve hem de yeniden ülkeye dönüşün zemini yaratıldığı bir dönemde, Avrupa'ya taşırmaya başladınız. Yoksa sizlerde mi 12 Mart'tan hemen sonra tasfiyeciliğe yönelenler gibi, Marksizmi yeni mi öğreniyorsunuz? 12 Eylül öncesinde, THKP-C Hareketi, Marksizm-Leninizmin Türkiye'nin somut koşullarına yaratıcı uygulanmasıdır diyen, Dev-Yol'un kendisi de bu temelden kaynaklanmadı mı? Dev-İşçi güruhunun içine girdiği yönelim, Marksizmi ve Dev-Yol Hareketini, en eski bayatlanmış revizyonist tezlere cila çekerek revizyondan geçirme girişimleri değil midir? Bu tutumlarınızla da Mahir ÇAYAN'ın; *"oligarşinin sol'daki uzantısı Pasifist Cephe"* diye nitelediklerı ile aynı konuma düşmüyor musunuz? Tüm dürüst Dev-Yol militanları üzerinde şekillendikleri mirasa sahip çıkarak, yalnız Pasifist Cephe'de yer almakla kalmayan, bunun inşası için de büyük uğraşılar içine giren Dev-İşçi güruhuna karşı, "silahlı devrim Cephesinden" yana tavırlarını koymalıdırlar. Bu, 12 Mart direnişçilerinin anılarına duyulan saygının ve devrimci sorumluluğun da bir gereğidir.

12 MART DİRENİŞİ GÖRKEMLİ GELECEĞİN TOHUMUDUR!

12 Mart'daki çıkışın devrimci hattı, THKP-C, TKP-ML ve THKO Hareketlerinin direnişçi birikimi, bu çizgilerin izleyicileri olduğunu iddia eden birçok grup tarafından önce budanıp, daha sonra bölünerek, en sonunda da açıkça inkarına girişildi. Açık ki bu da hiç bir biçimde kabul edilmeyeceği gibi, 12 Mart direnişçilerinin anısına bağlılık değildir. Bu çıkışın özü iyi kavranmak zorundadır. Sadece reformizme karşı bir çıkış sağ ve sol sapmaları reddetme değil, aynı zamanda Marksizm-Leninizme yönelerek güçlü bir tarzda sahip çıkış çabaları, Kemalizmle bağların kesilmesi ve ulusal soruna yönelme durumları da vardır. Eğer yaşasalardı; Marksizm-Leninizmin derinliğine kavranması daha da gelişecek, halklarımızın ortak cephe birliğinin yaratılması anlayışına ulaşılacak, daha güçlü devrimci taktikler yaratılarak, halklarımızın ihtiyaç duyduğu görkemli adımlar atılabilinecekti.

Deniz'ler, idam sehpalarında büyük bir beyin ve yürek gücüyle Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini haykırarak, ortak direnişin nasıl geliştirilmesi gerektiğini ortaya koydular. Yine Mahir ÇAYAN, verdiği son Konferanslarında, ulusal sorunu işleyerek, Kürt halkının sorunlarına yaklaşım göstermiştir. Ekim devrimi öncesi çözüm biçimiyle de soruna yaklaşsa, İ. KAYPAKKAYA'lar da, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesine güçlü bir yaklaşım göstererek, dönemin koşullarına göre cesaretli bir çıkışı yapmışlardır.

Bunlardan sonra gelen devrimcilerin yapması gereken yarım bırakılmış bu görevlerin tamamlanmasıydı. Ama bu konuda herhangi bir çaba harcamadıkları ortadadır. Biz, bu konuda bize düşen görevleri yerine getirdiğimizi ve bundan sonra da getirmeye devam edeceğimizi belirtmiştik.

Fakat bu güçler, tıpkı 12 Mart sonrasında direnişe sırt çevirenlerin bir benzeri olarak karşımıza çıkmakta, o dönemde yaşanan sağ'a kayış ve devrimci birikimleri çarçur ediş, bugün yine canlandırılarak ve SODEP, DSP içerisinde bağımsızlığını yitirmiş bir sol yaratılmak istenmektedir.

12 Mart sonrasında ortaya çıkan bir yığın yılgını, nasıl ki TKP örgütlediyse, bugünün TKP'sinin varlığı nasıl ki o döneme dayanıyorsa, bugün de yine benzer bir yöntemle hareket edilerek, devrimci gelişmelerin tasfiyesi temelinde yeni oluşumlar içine girilmek isteniyor. TKP, tasfiyeciliğin ve yılgınlığın gelişmesinde kendi varlık nedenini gördüğünden böyle bir ortamı körüklemekte ve geliştirilmesine çaba sarfetmektedirler. Böylesi bir ortamda, "Sol Birlik" adı altında devrimci gelişmelerin tasfiyesini hedefleyen birlikler oluşturup, yılgınlık yeniden örgütlendirilmeye çalışılıyor. Burjuvazinin sol içindeki uzantıları olarak hareket eden bu güçlerin bu tarz yönelimlere cesaret bulmaları, devrimci-direniş çizgisini terk ederek pasifist cephe içerisinde yer alan güçlerin durumundan kaynaklanmaktadır.

Devamı 22. Sayfada

KIZILDERE DİRENİŞÇİLERİNİ YÜKSELEN MÜCADELEMİZLE SELAMLIYORUZ!

KIZILDERE DİRENİŞİNİN ANLAMI DOĞRU KAVRANMALIDIR!

Kızıldere katliamının 13. yılını geride bıraktığımız bugün, katledilen 10 devrimcinin anısına bağlılık sorununun doğru ele alınıp uygulanması her zamankinden daha yakıcı bir öneme haizdir.

Kızıldere şehitleri, herhangi bir 10 kişi olarak görülmemelidir. Bunlar yalnız Türkiye halkının değil, aynı zamanda Kürdistan halkının da en değerli evlatlarının içinde yer aldığı ve burjuvaziye karşı yola çıkmış bir gruptur. Bu grubun siyasal amaçları ve bunu gerçekleştirmek için gösterdikleri direnişten ve bu direnişe karşı Türk burjuvazisinin yönelttiği saldırı ve saldırının sonuçlarından çıkarılması ve bilince kazınması gereken önemli dersler vardır. 10 devrimcinin kanlarıyla kızıllaştırdıkları yolda, aynı zamanda Türkiye ve Kürdistan halklarının hangi temelde, hangi yöntem ve araçlarla, hangi tür birliklerle kurtuluş yoluna gireceklerinin derin anlamı da gizlidir. İşte bu anlam derinlemesine kavranmak zorundadır.

Onlar katledildiler, ama inanç ve amaç olarak yenilmediler. Onlar, tarihin bu döneminde emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı direnişin dönülmez yolunu dayatarak, çokça dayatılan ve başarı da kazanan ihanet ve teslimiyeti, halkların kurtuluş yolunda ödenmesi gereken en ağır bedel olan canlarını gözlerini kırpmadan verip boşa çıkarırken, halklarımıza da en büyük armağanı sunmuş oldular.

Daha katledilişlerinin üzerinden kısa bir süre geçmeden, Kızıldere direnişçilerinin yolunda olduklarını iddia eden ve en doğru yorumu da kendilerinin getirdiği kanısında olan bir çok grup ortaya çıkmaya başladı. 12 Eylül faşizmi karşısında içine girdikleri tavırlarla, 12 Mart deneyinden hiç de ders çıkarmadıkları, Kızıldere şehitlerinin anısına bağlı yaman direnişçiler olamadıkları net bir biçimde ortaya çıktı. Anılarına layık olamamaları yetmiyormuş gibi en utanmaz ve en sorumsuz tavırlar içine girerek, anılarına bağlılık adı altında, giderek devrimci-direnişten, anılarından uzaklaştılar. Hatta sorumsuzluğu o dereceye vardırdılar ki, "yeni yaşam" dedikleri devrimden ve mücadeleden uzaklaşmayı, Kızıldere direnişçilerinin anılarından çıkarılacak en önemli dersin bu olduğunu utanmazca yazmaya başladılar.

Bugün Kızıldere Direnişiyle kızıllaşan yolda yürüdükleri iddiasında olan güçler, herşeyden önce bunu kendi örgütlenmelerinde ve eylemlerinde göstermek ve kanıtlamak durumundadırlar. Yoksa, anılarına bağlılık adı altında şiirler, yazılar yazarak eleş tiri adı altında sağı-solu suçlayarak, göz yaşı dökerek yerine getirilemez. Gerçek anıya bağlılık her yönüyle 12 Mart faşizmini gerilerde bırakan, 12 Eylül faşist rejimine karşı, halklarımızın devrimci-direniş eylemlerinin geliştirilmesi ve faşist generallerin suratlarında patlatılmasıyla, ancak yerine getirilebilinir. Bundan başka bir yorum tarzının olmadığı da apaçık ortadadır. O halde nedenleri ne olursa olsun, görevler yerine getirilmez ve gerekli eylemlilik yaratılmazsa, anıya bağlı kalınmadığı da en yalın bir biçimde söylenmek durumundadır. Nitekim bu çevrelerin içine düştüğü tavır da bundan başka bir şey değildir.

PKK ENTERNASYONALİZMİN BAYRAĞINI SÜREKLİ YÜKSELTMESİNİ BİLECEKTİR!

PKK Hareketi, Kızıldere Direnişinin 13. yıldönümüne denk düşen bir dönemde, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesinin bayrağını yükseltmekle, kendi payına bu direnişçilerin anılarına bağlılığın, sahip çıkışın ve gereklerinin yerine getirilmesinin en anlamlı dile getirilişini gerçekleştirmiştir. Bununla da PKK Hareketi, Kızıldere şehitlerinin anısına bağlı kalmanın gereğini yerine getirmektedir.

Daha 1975'lerde ilk ortaya çıktığımız dönemlerde, en anlamlı ve soylu bir direniş sergileyen idam sehpalarında, işkence tezgahlarında Kürt halkının varlığını ve özgürlük hakkını savunan, halklarımız arasında kardeşliği dile getiren Deniz'lerin, Kaypakkaya'ların anılarına sahip çıkmak, bir daha yenilgi yaşamamak için, bu direnişçilerin anılarına bağlı olduğunu iddia eden güçlerle çok yönlü ilişki ve tartışmalar geliştirme çabalarımız oldu. Ama bu güçlerden, bu çabalarımızın en ufak bir karşılığını dahi göremedik.

Devrimci direniş mücadelesinin Türkiye ayağı zayıf olmasına rağmen PKK, görevlerine bağlılığın soylu bilinci ile hareket ederek, FKBDC bayrağını yükseltmiş, böylece Türkiye ayağının da sağlamlaştırılmasında, güçlü bir mücadelenin bu alanda da yaratılmasında önemli katkılarda bulunmuştur. Bu katkılarını Türkiye Devrimci Demokratik Hareketinin daha da sağlam temellerde geliştirilmesi için güçlendiren PKK, böylece Kızıldere direnişçilerinin anılarına da en anlamlı karşılığı vermektedir.

Ama ne acıdır ki, onların anılarına bağlı olduğunu söyleyen başta "Devrimci İşçi" güruhu olmak üzere, bir çok güç, 12 Mart sonrasından daha da geri bir konumda tasfiyeciliğe, reformculuğa yönelerek, atılmak istenen bu soylu adıma zararlar vermekle kalmadılar, mücadele yoldaşlarına da en büyük kötülüğü yaptılar.

Direnişin önderi Mahir ÇAYAN, Ankara'dan ayrılırken, eğitilmiş ve silahlandırılmış 7 kişilik bir birime kavuştuklarını ifade eder ve bundan duyduğu mutluluğu gizlemez. Bundan sonra esas sorunun ise grubun sayısını ve niteliğini daha da güçlendirip, silahlı mücadeleyi geliştirmek olduğunu söyler. Tüm çevreler, Mahir ÇAYAN'ın yaratılmasından büyük bir sevinç duyduğu bir silahlı birimi, halklarımızın mücadelesine armağan etmenin en anlamlı bir iş olduğunu ve bunun da sorumlu devrimciliğin bir gereği olarak, anıya bağlılığın ifadesi olduğunu bilmek ve kavramak durumundadırlar.

Ama bu çevreler, bu deneylerden gerekli dersi ve sonuçları çıkarmadıkları gibi, en utanmazcasına sanki bu tür şeyler hiç yaşanmamış gibi davranmaya başladılar. Kendilerine TKP'yi, Mustafa Suphi'leri de hatırlattık. Geçmişte halklarımızın ulusal kurtuluş ve demokrasi mücadelesini birleştirememesinden yararlananlar kemalistler olmuştu. TKP'nin, Kürdistan'daki direnme hareketiyle birleşme ve onlara öncülük etme yerine, kemalistlerle uzlaşma yolları araması zayıflığından yararlanan kemalistler, önce komünistleri katledip, daha sonra Kürdistan üzerine yönelerek, Kürt halkını katliamlardan geçirdi. Tüm bu gerçekleri açıklayarak bundan gerekli derslerin alınması gerektiğini belirttik. Ama onlar, siyaset haline getirdikleri şovenizmi, sosyal-şovenizmi dayattılar. Açık ki, sosyal-şovenizmde bu kadar ısrar, devrimci mücadeleyi kaçınılmaz olarak yenilgiye götüreceği gibi, aynı zamanda sonuç olarak varacağı nokta da tasfiyeciliktir.

TKP'ye egemen olan bu anlayış, onu hem tasfiyeci bir örgüt olmaktan ve hem de kendi kendisini tasfiye etmekten kurtaramadı. TKP'nin sosyal-şoven yönetimi her devrimci çıkışı, dıştalayarak gelişmesini önlemiştir. TKP'de çöreklenen revizyonizm ve sosyal-şovenizme karşı ilk başkaldıran Dr. Hikmet KIVILCIMLI, tasfiye edilerek, sesinin duyulması engellenmeye çalışılmıştır. Dr. Hikmet KIVILCIMLI, daha 1930'lu yıllarda Kürdistan'ın sömürgeleştirildiği saptamasını yapmış, Kürdistan halkının bağımsızlığını ve özgürlüğünü savunmuştur. Dr. Hikmet KIVILCIMLI, 20 yıllık hapishane yaşamını devrimci eğitime çevirmiş, 1970'li yıllarda ecelle boğuşurken bile tek arzusunun bir partizan gibi savaşarak ölmek olduğunu belirten bir direnişçidir. TKP'li revizyonistler, daha ana rahmindeki bu sesi katletmeyi başardılar ama, kendileri de burjuva kuyrukçuluğundan kurtulamadılar.

Biz, bunun marksist-leninist eleştirisini yaparak karşılık verdik. Doğru bir enternasyonalist anlayışa kavuşulmadan, Türkiye devriminin başarıya ulaşamayacağını, halklarımızın güçlü bir dayanışmasının oluşturulamayacağını belirttik. Haki KARER ve Kemal PİR gibi, komünist gençliğin büyük üyeleri başta olmak üzere, Türk kökenli bir çok yoldaş saflarımıza katıldı. Şovenizme ve sosyal-şovenizme karşı tavır alarak, Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin nasıl birleştirilmesi ve bunun için de nelerin yapılması gerektiğini bizzat kendileri doğru yolu çizerek gösterdiler.

Bu eleştiri ve ideolojik faaliyetler, doğru yolun tercih edilmesinde çok açık bir biçimde gerçekleri ortaya koymasına rağmen bu güçlerin gerekli dersleri çıkarmadıkları bugün de apaçık ortadadır. Bundan hareketle doğru örgütlenme, cepheleşme anlayışına yönelemediler. 12 Mart direnişçilerinin düşüncelerini geliştirmek bir yana, onların bile çok gerisinde bir konuma düştüler. Kaldı ki, direniş şehitlerinin bizzat kendileri revizyonizm, ulusal sorun ve milliyetçilik konularında yoğun bir çalışma içinde kaldıklarını söylüyorlardı. Yapılması gereken, yarım kalan bu çalışmaların devam ettirilmesiydi. Bunun da anıya bağlı kalmanın bir gereği olduğu tüm bu güçlere belirtilmesine rağmen, hiç bir güç bu görevlere yanaşmadı.

Zor, fakat soylu olan bu görevi, PKK Hareketi yürütme durumunda kaldı. Bu güçler, giderek sağ'a, reformizme ve tasfiyeciliğe kayarken, PKK, devrimciliğe ve enternasyonalizme daha fazla dayandı. 1980'li yıllarda onlar Ecevitçiliğin kuyruğunda eriyip giderken, PKK, görülmemiş baskı ve saldırılara rağmen kendi ilanına doğru bir biçimde sahip çıkarak, direniş çizgisinden en ufak bir yalpalama göstermeden içte ve dışta kendisini güçlendirerek dışa açılımını gerçekleştirmiş, ezilmeyi kabul etmeyen direnişçi bir tutum sergilemiştir.

MAHİR ÇAYAN

Mahir ÇAYAN başta olmak üzere, 12 Mart direnişçilerinin yazılarında dile getirdikleri görüşler, 12 Mart sonrasında uygulanmamıştır. Direniş hareketinin mirası üzerinde bazı tekkeller oluşturularak mirasın çarçur edilmesi yaşanmıştır. Bu durum, bugün daha iyi anlaşılmaktadır. 12 Mart direnişçiliğinde zafer yolunu görmemek mümkün değildi. Donanımsızlık, hazırlıksızlık ve örgütsüzlük gibi birçok eksiklikler belirtilse de, her devrim için ön koşul olan cesaret, fedakarlık ve gerekli bilinçlenmeye ulaşmak için ihtiyaç duyulan çaba, fazlasıyla bu direnişçilerde mevcuttu. Çok kısa süren devrimci yaşamlarına bir çok güçlü gelişmeyi sığdırabildiler.

Bir yığın birikimle dolu olan bu mirası, devralanlar ne yaptılar? Sadece bu miras üzerinde oynamakla yetindiler. Ne teoride ve ne de pratikte beklenen gelişmeyi gösteremediler. 12 Eylül karşısında hiç de 12 Mart direnişçilerinin anısına layık olmayacak bir şekilde tek bir mermi bile patlatmadan, teslimiyetçiliğe, tasfiyeciliğe yöneldiler. 12 Eylül darbesi karşısında bu yapılarıyla açık ki, alacakları sonuç yenilgiden başka bir şey olamayacaktır. Bunun sorumluluğu, kimseye hele hele Kızıldere direnişçilerine asla yüklenemez, bunun bir tek sorumlusu vardır; o da direnişçilerin anılarına doğru bir biçimde sahip çıkmayan, dayatılan direniş çizgisini saptırmaya çalışan ve tüm devrimci değerlere utanmazca sırt çeviren döneklerdir.

THKP/C hareketinin savunucusu, yorumcusu olduklarını iddia eden bir çok güçle, 12 Eylül sonrasında yeniden karşılaştık. Bunların devrime ve direnişin önderlerine nasıl sırt çevirdiklerini bizzat kendi pratiğimizle gördük, yaşadık. Günler boyu süren tartışmalarımız, konuşma ve değerlendirmelerimiz oldu; mücadeleye nasıl sahip çıkılması gerektiği hususunda görüşlerimizi belirttik. Dışarda olan önderlerle birçok yöntemi kullanarak bir araya gelmenin tartışma ve konuşmanın zeminini yarattık. 1975'li yıllarda belirttiğimiz düşüncelerimizi bir kez daha halklarımızın ortak savaşım cephesinin nasıl örülmesi gerektiği hususlarında dile getirdik. O dönemde yerine getirilmeyen görevlerin, hiç olmazsa 12 Eylül sonrasında 10 yıllık gibi bir zaman diliminden sonra yerine getirilmesi için yoğun çaba sarfedilmesi gerektiğini belirttik. Tüm çabalarımıza rağmen bilinen sonuç değişmedi.

Kızıldere direnişinin içinde Ömer AYNA'lar gibi halkımızın en yiğit temsilcileri de bulunuyordu. THKO ve THKP-C içinde Kürt ve Türk kökenli militanlar görkemli bir direnişi ortak bir şekilde sergilediler. Bu, aynı zamanda bir cephe esprisi de taşımaktadır. Bu adımlarla Fatsa'dan Kızıldere'ye ve oradan Kürdistan'a doğru uzanan bir yol, bir hat çizilmeye çalışılıyordu. Bu da 1970'li yılların koşullarında Kemalizm biçiminde olmayan, halklarımızın bağımsız, özgür haklarına ve eşitliğine dayanan, antiemperyalist ve demokratik muhtevalı yeni bir Kuvayı-Milliyeciliğin mesajından başka bir anlama gelmiyordu. Kızıldere şehitleri, bunu bizzat yaşamları, direnişleri ve akıttıkları kanla ispatladılar.

Elbette, sadece sorunların anlatımı ile yetinmedik. Pratikte de çözüm bulunması için üzerimize düşen sorumluluğun azamisini yerine getirmeye büyük özen ve dikkat gösterdik. Yine bu güçlerin Ortadoğu'nun en sıcak alanında güçlerini devrim için eğitip, hazırlamaları için tüm olanaklarımızı hizmetlerine sunduk. Mahir ÇAYAN'ın çok büyük anlam verdiği 7 kişilik silahlı birimin yerine, en modern silahlarla donanmış 700 kişilik birimlerin oluşturulmasının çok rahatlıkla gerçekleştirilebileceği, uygun koşul ve fırsatların kaçırılmadan değerlendirilmesini kendilerine anlattık. Böylece Fatsa'dan başlayarak Kızıldere'de kesintiye uğrayan yürüyüşün bu sefer Kürdistan'a kadar devam ettirilebilinmesinin koşulları da doğacak ve bir gerçekliğe dönüşebilecekti. Bununla birlikte Türkiyeli ve Kürdistanlı çeşitli direnişçi güçler, FKBDC bayrağı altında, daha gelişmiş bir programla direnişlerini Kürdistan'ın doruk noktalarına kadar taşırarak, halklarımızın kurtuluşu için en soylu adımları da atmış olacaklardı.

PKK Hareketi olarak bu konuda üzerimize düşen tüm görevleri yapmaya hazır olduğumuzu belirtmiştik ve bugün de halklarımızın kurtuluşu uğrunda gereken adımların atılması konusunda da hazır olduğumuzu ve bu konuda hiç bir fedakarlıktan kaçınmayacağımızı belirtiyoruz.

Zindanlarda her türlü işkenceye rağmen, devrimci onurlarını koruyan onbinlerce militanın ve muazzam baskı ve sömürü altında inim inim inletilen halkın, sorumlu devrimcilikten beklediği iki halkın mücadele birliğini yansıtan cephesel birliklerin yaratılmasıdır. Böylesi bir cepheleşmenin objektif koşulları oldukça olgundur. Yapılması gereken, direniş temelinde cephe sorununu çözümleyecek subjektif koşulların hızla hazırlanılmasıdır. Parti ve cephe sorununun çözümünde THKP/C geleneği iyi kavranmalıdır. Yetersiz de olsa Direniş Komitelerinin oluşturulmasıyla Devrimci Yol'da bu geleneği sürdürmek istemiştir.

O halde 12 Eylül faşizmine karşı da aynı gelenek sürdürülmek zorundadır. 12 Mart döneminde eksik olan Kürdistan cephesi de tamamlanmış, ERNK silahıyla da donanarak güçlü bir atılım ve ilerleme kaydetmiştir. Bu kez, Kürdistan halkı kendi öz çıkarlarıyla dayanışmaya girecek ve bu da ifadesini cephenin inşasında bulacaktı. Birlik toplantılarında bu görüşmelerimizi dile getirdik, (bunlar tutanaklarda da mevcuttur.) Cephe konusunda programsal, stratejik ve taktik yaklaşımların oluşturulmasına hazır olduğumuzu ve hertürlü özveride bulunacağımızı belirtmiştik.

Ama sonradan da anlaşıldığı gibi, daha 70'lerin ortalarında içine girilen sağ ve yer yer de sol sapmalar nedeniyle bunların tutarlı, planlı ve kapsamlı bir devrimciliğe hazır olmadıkları ortaya çıktı. Direniş alanlarını hızla terkederek basit yaşamlarını kurtarma gayesiyle, devrimin yükseltilmesinde taktik bir alan olarak değerlendirilmesi gereken Avrupa'ya kapağı atarak, Avrupa'nın bagajında bulunan reformizm-revizyonizm adına ne varsa ona dört elle sarılarak, yalnız kendilerini tasfiyeyle yetinmeyip, devrimci-direniş, militan örgütçülük adına ne varsa hepsine saldırarak katliamdan geçirmeye çalıştılar. Tüm bunları da görülmemiş demogojilerle, insan onuruyla bile bağdaşmayacak yöntemlerle sonuçlandırmaya yöneldiler.

Bin bir emekle ve uğruna kan dökerek getirttiğimiz bir yığın militan, "Devrimci İşçi" güruhu tarafından hızla Avrupa'ya taşınarak, en alçakça bir yaşam içinde tüketilmek, devrimci enerjileri bitirilmek istendi. Devrimin omuzlayıcısı, yürütücüsü ve öncüsü olması gereken ve her biri bu tür duygularla dopdolu olan militanların kafaları uyduruk ve demogojik tezlerle doldurularak bulandırılmaya çalışıldı. Sürekli devrimin, halkın acısını, kin ve öfkelerini yaşaması ve faşist cellatlara karşı zindanlarda haykıran yoldaşlarının feryatlarına kulak vermesi gereken militanlara, basit hayvani bir yaşam dayatarak, günlük sıradan iyi bir yaşam nerede ve nasıl sürdürülür? Salt hayvani güdüler için iyi bir evlilik nasıl gerçekleştirilir? Batının nasıl iyi bir çocuğu olunur? Entegrasyon nasıl sağlanır? vb. Tüm bu konularda sayfalar dolusu yazılar yazarak, günler süren toplantılarda konuşarak ve en kötüsü de tüm bunları yerine getirmede sınırsız "özgürlük" tanıyıp bizzat pratikte uygulayarak, beyinleri bulandırıp, devrimden, direnişten uzaklaştırmayı gerçekleştirdiler.

Tasfiyeci dönekler güruhu, bu utanmazlıklarını özleri boşaltılmış sözde militanlara örgütü teslim ederek, yalnız Dev-Yol'a dayatmakla yetinmeyip, giderek bunu tüm bir Türkiye ve Kürdistan sol'una egemen kılma uğraşısı içine girdiler. Bir yandan icazetli sol için gerekli teorik ve pratik çalışmayı sürdürürken, diğer yandan da görülmemiş bir biçimde provakasyonlara ve ihanete sahip çıkarak, Partimiz ve halkımız aleyhine görülmemiş faaliyetler içine girerek, kazanımları tasfiyeciliğin hizmetine sunmaya çalıştılar. FKBDC adımını boşa çıkartmak için yazıp çizmedikleri, yapmadıkları şey kalmadı. PKK'nin direnişçi adımına karşı yeni koalisyonlar oluşturdular. Eski dostlar, tekrar PKK aleyhtarlığında bir araya geldiler, toplantılar yaptılar, bildiriler dağıttılar, devrime karşı görülmemiş zehirler kustular.

Önlerine ne pahasına olursa olsun PKK'nin ezilmesini koydular. Yazıyla, sözle, eylemleriyle yaptıkları her şey, bu amaçlarına hizmet ediyordu. Hatta işi o derece şımarıklığa vardırdılar ki, PKK günümüzün en "despotik", "doğmatik", Stalinist, "Hitleri bile aratan" özelliklere sahip örgütü olarak lanse edilmeye çalışıldı. Utanmazca, "PKK'nin zulmünden kurtulmak için" toplantılar yaptılar, birlikler kurdular. Tabi, tüm bunları da emperyalizmin kucağında oturarak, ondan aldıkları maaşlarla geçinerek, devrimcilerin direnişçi mirasını hovardaca harcıyarak yerine getirdiler.

Halklarımızın direnişe en çok muhtaç olduğu bir dönemde, Dev-Yol gibi bir örgütün binlerce militanının zindanlarda çürüdüğü bir ortamda, "Devrimci İşçi" güruhu onların direnişine sahip çıkmayarak, ayda yılda bir çıkardığı bildirileri dahi çıkarmaktan vazgeçerek, tehlikeli bir yaşam içerisine girdiler. "Yeni sosyalizm", "yeni demokrasi" yaftaları adı altında en iğrenç uygulamaları, hem de şehitlerin anılarına bağlılık olarak gösterme utanmazlığı için de, daha birçok militanı özlerinden boşaltmak gayesiyle Avrupa'ya çekme uğraşısında bulunuyorlar.

Binlerce yoldaş zindanlarda ne yapıyor? Direnişleri ne durumda? Bu direnişe nasıl sahip çıkılır? Bunları hiçbir zaman kendilerine sormadıkları gibi, sorma sorumluluğunu da duymayacak kadar duygusuzlaşmış yaratıklar durumuna düşmüşlerdir. Tüm çabalarını, akıllarını 88'lerde sosyal-demokrasinin inayeti ve de Ecevit'in icazetiyle DSP içinde yeniden o eski kuyrukçu politikalarını geliştirmeye harcıyor ve yoruyorlar. Sömürgeci burjuvazinin gelişecek demokrasisine kendilerini şirin göstermeye ve ona uygun bir biçimde hazırlanmaya çalışıyorlar. Ehlileştirilmiş, Avrupa terbiyesi görmüş, yürüyüşünden saçının rengine kadar biraz da sarışınlaşmış olarak, Avrupaî bir tip olarak, Enver paşalaşmış yeni küçük Enver'ler olarak Türkiye'ye dönecekler. Yeni Tanzimat fermanlarını "yeni demok-

Devamı 23. Sayfada